د معجزې تيره

ناول

ليکوال: موريس لبلان

ژباړه: نصير احمد احمدي

هغه کتابونه چې سمسور وويپاڼې پرليکه کړې او يا يې پر ليکه کوي،
نور څوک يې پر ليکه کول اجازه نه لري

کال: ۱۳۹۳ل

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډې خبرې:
په نوې ځوانۍ کې مې مطالعه ډېره وه، پولیسي او جینایي ناولونه مې تر نورو زیات لوستل، بیا یوه ملګري یو جینایي ناول راکړ، ومې لوست، خوند مې ترې واخیست او د کتاب له اصلي کرکټر (ارسن لوپن) سره مې مینه پیدا شوه. وروسته وپوهېدم چې ارسن لوپن د امریکایي فیلمونو د پولیسي کرکټر (جیمز باند) غوندې یو مشهور کرکټر دی او فرانسوي لیکوال (موریس لبلان) په خپلو ډېرو جینایي ناولونو کې همدا کرکټر لوبولی دی. د (موریس لبلان) نور جینایي ناولونه مې هم وموندل، ومې لوستل او خوند مې ترې واخیست.
څه موده مخکې پخوانیو خیالونو په مخه کړم، د همدې لیکوال کتابونه مې سترګو ته ودرېدل، فکر مې وکړ چې ښکلې او له پېښو ډک جینایي ناولونه یې لیکلي دي، راځه ! یو ترې وژباړه.
یو خو په پښتو کې ډېر کم جینایي او پولیسي ناولونه لرو، بل به زموږ خلک د نورې دنیا له پولیسي او جینایي ادبیاتو سره اشنا شي، خوند به ترې واخلي او د جنایت او جنایتکارو نه به یې لا ډېره کرکه وشي.
که مو خوښ شو، راته وواياست، د ارسن لوپن نور کتابونه هم شته چې په ژباړلو ارزي.

منته
نصیراحمد احمدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱_ورونیک دوهرژمون:
ورونیک خپلې اوښکې پاکې کړې، مخامخ ولاړې ځوانې ښځې ته یې وکتل. په غریو کې یې وویل:
_هونوریک ، خبرو دې ووېرولم، ووایه! زما پلار دې په خپلو سترګو ولید؟
هونوریک د سارک د جزېرې یوه ځوانه میرمن وه. دې د کاسکې د دهقانانو غوندې خبرې کولې او په څېره کې یې د معصومیت نښې له ورایه ښکارېدلې.
هغې یوه سړه سا وایسته، ویې ویل:
_میرمن ورونیک، تاسو د وروستي وحشت په اړه ناخبره یاست؛ د سارک د جزیرې اوسېدونکي مرګ په خپلو سترګو ویني؛ یواځې یوه میاشت مخکې جزېرې ته یو ناپېژانده کس راغی؛ دا سړی تر اوسه چا نه دی لیدلی، خو په خلکو کې ګونګوسې خپرې شوې، چې دی د هغو المانیانو له ډلې یو دی چې غلا کوي او خلک وژني. داسې ورځ دې نه وي چې د ساحل په څنډو او ځنګله کې یو ، دوه مړي ونه موندل شي.
میرمن هونوریک غلې شوه، ورونیک ته یې وکتل ، ویې ویل:
_د دې جزېرې په یوه متروک کور کې د څلورو صلیبونو نښه ولیدل شوه؛ دا صلیبونه په وینو ککړ وو؛ لاندې یې یوه جمله لیکلې وه:
« څلور صلیبه _ څلور جنازې ». په بل کور کې یې څلور کسه پر صلیب راځړولي وو، له دوی سره هم یو یادانښت پروت و: « د مړو دا شمېره باید دېرشو ته ورسېږي ». اوس د جزیرې د اوسېدونکو په مینځ کې وحشت پروت دی؛ یوه میاشت مخکې له دې جزیرې څخه د وتلو هڅې پیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي؛ هره ورځ ډله ډله خلک جزیره پرېږدي او په خپله مخه ځي. خلک ان له خپلو سیورو هم وېره لري. هو رښتیا ، تېره اونۍ له خپلو څو ملګرو سره له جزیرې ووتم؛ سودا مو اخیسته؛ مور، پلار او وړه خور مې د جزیرې په لاندېنۍ برخه کې پاتې شول، خو اوس د دوی ژوند ته کومه تمه نه لرم.

هونوریک غلې شوه، ورونیک ته یې وکتل، د هغې په سترګو کې اوښکې ځلېدلې.

ورونیک ښکلې میرمن وه؛ زېړې سترګې یې درلودې، خو په دې ښکلو سترګو کې درد او اندېښنه له ورایه ښکارېدل.

ورونیک په پېغلتوب کې تر دې لا ډېره جذابه وه؛ هغه وخت یې د بوهم په ښار کې له یوه ځوان سره وپېژندل؛ ځوان ورسکي نومېده، خو ورونیک ته یې لا په هماغه اوله ورځ خوند ورنه کړ. دا نه پوهېده چې دا ځوان څوک دی او پخوا یې څه کول، خو د ورونیک د پلار (کنت هرژمون) د ټینګار له لاسه هغې له دې ځوان سره واده وکړ. کال ووت؛ زوی یې پیدا شو چې نوم یې فرانسوا ورباندې کېښود. د ورونیک پلار او د هغې خاوند په پیل کې یو بل ته ګران ول، خو وروسته یې تر مینځ خړې اوبه تېرې شوې، ان څو ځله یې یو بل په سپکو ټکو یاد کړل. ورونیک نه پوهېدله چې اصلي خبره څه ده؛ یوازې دومره احساس ور لوېدلی و چې د دې د خاوند او پلار تر مینځ توره پیشو تېره ده. دا وېره یې وروسته لا پسې ډېره شوه، دې ته داسې ښکارېدل چې ورسکي د دې د پلار د وژلو پلان لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا اندېښنه يې ډېر ژر په واقعيت واوښته؛ ورونيک يوه ورځ د پلار کوټې ته ورغله؛ سترګې يې رډې راوختې؛ د ورسکي په لاس کې تبره چاړه ښکارېدله. ورسکي قوي ځوان و؛ په اسانۍ سره يې د ورونيک پلار پر ځمکه پرېباسه او پر ټټر يې کېناست.

ورونيک چيغه کړه، خو خاوند يې د دوهمې چيغې وار ورنه کړ، درونډ سوک يې د ښځې ژامې ته سيخ شو او هغه بې سده پرېوته. کله چې يې سترګې رڼې کړې، ورسکي په کوټه کې نه و. دې په خپل پلار پسې سترګې ورغړولې، هغه کونج ته غلی ناست و. ورونيک ور وښوېده، په کمزوري غږ يې وويل:

ـشکر چې ژوندی يې.

کنت هرژمون د خولې له کونج څخه په راوتلې وينه لستونی تېر کړ، په سترې غږ يې وويل:

ـهو، سا راکې چليږي.

ورونيک وويل

ـدا جنايتکار چېرته لاړ؟

ـبيا به يې ونه وينې.

ورونيک په حيرانۍ خپل پلار ته وکتل:

ـولې؟

د پلار تندي يې ګونځې پيدا کړې:

ـلورې، هيله کوم ، په دې اړه نورې پوښتنې مه رانه کوه، زما او د ورسکي تر مينځ يو وحشتناک راز دی؛ نه يې شم درته ويلی؛ بل څوک بايد ورباندې پوه نه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونیک یو ناڅاپه وژړل او ځان یې د پلار غېږې ته ور واچاوه.
کنت هرژمون وویل:
_نور به هغه دلته رانه شي.
ښځې په ژړا کې وویل:
_هیله کوم، علت یې راته ووایه.
پلار یې وویل:
_روسکي د بوهم د یوه پخواني پاچا کړوسۍ دی؛ ده د بوهم اوسني پاچا ته جاسوسي کوله او زه له څه وخته راهیسې په دې حقیقت پوه وم. ما د پوځ یوه مشر ته خبر ورکړ؛ ډاډه یم، ورسکي به تر څلرویشتو ساعتونو ونیول شي او خپله سزا به ووینې.
د ورونیک چیغو زور واخیست:
_اه، نو زما زوی فرانسوا به بې پلاره شي!
د کنتې هرژمون د تندي ګونځې لا پسې ژورې شوې:
_هو، خو نه غواړم خلک په دې پوه شي چې فرانسوا د هغه زوی دی.
ښځې په ژړا کې وویل:
_نور څه نه شې ویلئ؟
_نه، کومه بله پټه خبره نشته، خو زما او ورسکي د رازونو په اړه بله پوښتنه مه کوه، هیله کوم، که درته یې ووایم، زړه به دې له وېرې وچاودي.
سړی غلی شو، لاړې یې تو کړې؛ وینه پکې ګډه وه؛ ویې ویل:
_له دې رازونو زه په خپله هم ویرېږم؛ په موږ کې باید یو مړشي، زه یا ورسکي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونیک، د خپل پلار پښو ته ورولېده:

ـاه ! پلاره، تاسو نوره هم په وحشت کې واچولم. هغه کومه پېښه وه چې تاسو دواړه یې سره دښمنان کړئ؟ هیله کوم، ووایه ! زه باید په دې خبرو پوه شم.

کنت هرژمون سوړ اسویلی وایست:

ـدا راز د فرانسې په تېر تاریخ پورې اړه لري. که ورسکي په دې مبارزه کې بریالی شي، هیڅوک به د هغه مخه ونه شي نیولای، خو خدای د وکړي چې زما اند ښښنه بې ځایه وي.

ـپلاره ! تا وویل چې ورسکي به زنداني شي؛ نو ولې ویرېږې؟

کنت هرژمون په خبره کې ورولوېد:

ـهو، خو که له زندان وتښتي، بیا !

یوه شېبه دواړه غلي شول؛ ورونیک د ورسکي په بېلتون نه وه خپه ځکه له لومړۍ ورځې یې هغه نه خوښېده، خو د خپل زوی فرانسوا راتلونکي یې زړه خوړ.

کنت هرژمون وویل:

ـورونیک، غوږ ونیسه چې څه درته وایم.

ورونیک سرې سترګې ورواړولې.

پلار یې وویل:

ـزما او د ورسکي د جګړې په اړه باید هیڅوک هم خبر نه شي؛ پوهېږم چې ورسکي ستا خاوند دی، خو خبره خلاصه شوه؛ ته باید د بوهم یوه لیرې پراته کلي ته لاړه شې او هلته په هغه کور کې واړوې چې ماته له نیکونو راپاتې دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونیک وپوښتل:
ـاو ته؟
ـله فرانسوا سره د سارک جزیرې ته ځم.
ورونیک په حیراني ویل:
ـد سارک جزیره؟
ـهو، سارک د فرانسې یو لیرې پروت ټاپو دی؛ هلته ډېر خلک نه ورځي؛ اوسېدونکي یې هم تر یونیم سلو کورنیو نه اوړي. د جزیرې ساحل له اوارو تېږو ډک دی. له لوړو ـ ژورو یې مختلفو ونو سرونه راپورته کړي؛ بس نور څه نشته، اوارې تېږې او شنه ځنګلونه؛ له همدې امله په اونۍ کې یواځې یو ځل یوه مساپر وړونکې وړه بېړۍ ورځي او بس.
ورونیک په حیرانۍ وپوښتل:
ـخو ته ولې دې جزیرې ته ځې؟
ـدا زما شخصي راز دی؛ په بل چا پورې اړه نه لري. فرانسوا هم ځکه راسره بیایم چې هغه ځای محفوظ او له خطر څخه خوندي دی. کېدای شي چې ورسکي د خپل زوی د تښتولو له پاره یو څه وکړي.
ـنو زه له تاسو سره نه شم تلای؟
ـدا بیا وروسته خبره ده، که مې وخت وموند، نو احوال به درکړم او په پټه به د یو څو ورځو له پاره جزیرې ته راشې.
ورونیک غلې شوه، هغه پوهېده چې پلار یې له خپلې خبرې نه اوړي.
میاشت ووته؛ ورونیک د پلار د استولي پیغام په واسطه وپوهېده چې ورسکي نیول شوی دی. وروسته د ورونیک پلار له خپل لمسي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرانسوا سره د سارک جزیرې ته لاړ. ورونیک به هم کله کله د پلار په اجازه د زوی لېدو ته ورتله، خو هلته یې د ډېر وخت له پاره د پاتې کېدو اجازه نه درلوده.
خو ورونیک تر اوسه لا د پلار په راز نه وه پوهېدلې. یوه ورځ د ماکونوک په نوم یوه ببرۍ چلوونکي ورته وویل چې پلار یې ډېر وخت په ځنګله کې تفریح کوي او کله کله هم د جزیرې په پخوانیو ویرانو (خرابو) کې په یو څه پسې ګرځي. داسې لکه د یوه لوی ګنج په پیدا کولو پسې چې سرګردانه وي.
د کنت هرژمون کور د یوې شنې غونډۍ پر سر و؛ په دې کور کې یو بل سړی هم اوسېده؛ استفان مارکس نومېده او دا سړی د فرانسوا معلم و. کنت هرژمون په دې سړي باور درلود او د هغه له لارښونو سره سم به یې خپل پټ کارونه پر مخ وړل.
استفان مارکس یوه ورځ پر ورونیک زړه بایلود او د همدې پاکې مینې له امله فرانسوا لا ورباندې ګران شو. کنت هرژمون عاقل انسان و؛ ذهن به یې ژر خلاصېده؛ په لنډ وخت کې وپوهېد چې معلم یې پر لورمین دی. خو نه یې غوښتل چې د خپل ماموریت تر پایته رسېدو مخکې د خپلې لور د واده په اړه کوم تصمیم ونیسي. ده له استفان سره ژمنه وکړه، هر وخت چې خپل هدف تر لاسه کړي، له هغه وروسته به یې له و رونیک سره د واده غم وخوري.
پنځلس کاله تېر شول؛ په دې موده کې د ورونیک زړه ته ولوېده چې پخوانی خاوند (ورسکي) به په زندان کې مړ شوی وي. خو لا هم کنت هرژمون استفان ته د دې اجازه نه ورکوله چې له لور سره یې واده وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وخت په تېرېدو سره د سارک د جزیرې سکون په نا ارامۍ بدل شو؛ په خلکو کې ګونګوسې شوې، چې په جزیره کې غله او قاتلین پیدا شوي او د خلکو مال او ژوند ګواښي. دا اوازې ورځ په ورځ ډېرېدلې ان د کنت هرژمون زړه هم وحشت ونیو؛ له همدې امله یې ورونیک ته د یو چا په لاس احوال ور ولېږه چې جزیرې ته راشي او خپل زوی فرانسوا له ځان سره بوځي.

دا احوال لېږونکي میرمن هونورین وه چې ورونیک ته یې د جزیرې د وحشت کیسې کولې. هونورین ویل:

ــمیرمن ورونیک، تاسو ډېره موده له جزیرې لیرې یاست، خو جزیره بدله شوې ده؛ هغه پخوانی امن نه دی پکې پاتې. پوهېږې! داسې ورځ دې نه وي چې یو یا دوه مړي ونه موندل شي؛ وضع خرابه ده او د حالاتو د ښه کېدو تمه هم نه لیدل کېږي. د استفان مارکس غوښتنه دا ده چې پلار دې باید جزیره پرېږدي، خو هغه سرټمبه سړی دی؛ تر اوسه یې د استفان خبره نه ده منلې.

تېره شپه له ځنګله پرله پسې ډزې راغلې؛ خلکو چیغې وهلې، خو هېچا دومره زړه نه درلود چې نږدې ورشي او په دې ځان پوه کړي چې څه خبره ده. نیمه شپه مو حیرانونکي غږونه واورېدل؛ د غونډۍ له سره د ساحل څنډې ښکارېدلې.

ورونیک وویل:

ــنو په ځنګل کې غله دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

_نه پوهېږم! تر اوسه چا نه دي ليدلي؛ څنګه به يې ويني؛ د جزيرې اوسېدونکو ته چې دزمري زړه هم ورکړې ، نو ځنګله ته د تلو جرات نه لري.

ورونيک په خبره کې ور ولوېده:

_ښه، نو هغه غړونه د څه وو؟

هونورين وويل:

_د جزېرې اوسيدونکي په بيړيو کې تښتېدل !

_او پلار مې پاتې شو؟

_هو، د خلکو په تېښته خوشاله و، ويل يې چې ښه زيرى دى، غله به پوه شي چې په دې جزيره کې د لوټلو له پاره څه نشته، بس، دا نا اميدي به يې له دې جزيرې ورک کړي.

_او فرانسوا څه کوي؟

_هغه ډېر وخت په ښکار تېراوه، استفان مارکس به تل ورسره و، خو په وروستيو څو ورځو کې دواړه له کوره نه دي وتلي.

ورونيک سړه ساه واخيسته، ويې ويل:

_بايد ډېر ژر جزېرې ته لاړه شم او خپل زوى وژغورم.

د هونورين سر وخوځېد:

_خو په دې شرط چې تر اوسه ژوندى وي.

ورونيک فکر په مخه کړه؛ له نيولي ښېرې څخه يې داسې ښکارېدل چې ذهن يې پخوانيو خاطرو نيولى دى؛ وروسته يې سر هسک کړ:

_څه وخت حرکت کوو؟

_سبا سهار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونيک وويل:
_هونورين ! په جزيره کې وضع خرابه ده؛ موږ بايد له وسلې پرته هلته لاړ نه شو؛ يو ملګرى مې دى، پاتريس بلوال نوميږي. پخوانى تقاعدى افسر دى؛ هغه يو دوست لري چې دن لوى پرنا ورته وايي، خو زه ډاډه يم چې دا هماغه ارسن لوپن دى.
هونورين په حيرانۍ وويل:
_ارسن لوپن؟ هغه خو مړ شوى.
_نه ، ارسن لوپن دومره په اسانۍ نه مري؛ په يوه ميلمستيا کې مې له پاتريس بلوال او ميرمن کورالي سره وپېژندل. پاتريس بلوال مهربانه سړى دى؛ ده په ميلمستيا کې دن لوى پرنا راوپېژاند، ماما ن کورالي ويل چې دى يو بل نوم هم لري، ارسن لوپن.
هونورين وويل:
_ښه، له دې سړي څه غواړې؟
_پاتريس بلوال ته يو خط ليکم او هيله ورنه کوم چې مرسته را سره وکړي.
_په دې مانا چې ارسن لوپن د سارک جزيرې ته راغواړې؟
_هو
_او که ستاسو خبره ونه مني، بيا ؟
_ارسن لوپن هيڅوخت د پاتريس بلوال غوښتنه نه ردوي.
_په هر صورت، موږ بايد سبا وخته حرکت وکړو؛ که له يکشنبې خبره واوښته، بيا جزيرې ته تر بلې اونۍ کومه بېړۍ نه ځي.
_سمه ده، همدا اوس هغه ته خط ليکم او تر سبا سهاره به هر څه چمتو وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونیک دا وویل؛ پر څوکۍ کېناسته؛ قلم او کاغذ يې ور واخیستل؛
ويې ليکل:
ښاغلي پاتريس بلوال:
تېره اونۍ مې تاسو ته وويل چې زما پلار کنت هرژمون او زوی مې فرانسوا د سارک په جزېره کې له خطر سره مخامخ دي؛ نيت مې دی چې سبا سهار وخته د سارک د جزيرې په لوري حرکت وکړم، له تاسو څخه هيله کوم چې خپل ملګري ښاغلي لوی پرنا ته وواياست چې د مرستې له پاره جزېرې ته راشي.
په درنښت
ورونيک دوهرژمون

۲ـ څلور صلیبیونه !
د هغې ورځې په سبا ورونيک له هونورين سره د ګلژمون له ځنګله تېر شول، ساحل ته ورسېدل. ساحل ته نږدې د ځنګل په څنډه کې يو متروک کور ښکارېده. په دې کور کې به يو وخت کب نيوونکو شپې تېرولې، خو اوس له يوې خرابې پرته بل څه نه و.
ورونيک او د هغې د سفر ملګرې دې کور ته ورنږدې شول؛ د کور تر مخ ګڼ نارينه او ښځې ولاړ ول؛ له وحشت وهلو څېرو يې داسې برېښېدل چې د خوشالۍ خبره نه ده.
ورونيک له يوې ځوانې بزګرې وپوښتل:
ـ څه خبره ده؟
ښځې خپل سر وښوراوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ ورشئ، په خپله يې وګورئ!

ورونيک او هونورين، دواړه خرابې ته ورننوتلې؛ د خلکو په مينځ کې يې لار وايسته؛ د دهلېز په پای کې لنډې راتاوې شوې؛ يو ناڅاپه يې رنګونه والوتل او ځای پر ځای ودرېدې. پر مخامخ دېوال څلور صليبه ښکارېدل؛ پر هر صليب يو وژل شوی انسان ځوړند و؛ تر څنګ يې پر وينو دا جمله ليکلې وه:

« د دېرشو اجسادو جزيره ــ څلور صليبه. د ا د هغو کسانو سزا ده چې غواړي زموږ په اسرارو پوه شي.»

د ورونيک لينګي ولړزېدل؛ لاس يې پر دېوال ولګاوه؛ هونورين تر مټ ونيوله او په زحمت يې له کښې ګوښې راوايسته. ساحل ته نږدې پر يوه هواره ډبره کېناستل؛ هونورين وويل:

ــ ورونيک، وګوره، څه درته وايم! دا د خطر لومړی نښه ده؛ دا مړي بايد دېرشو تنو ته ورسيږي؛ دوی هغه کسان وژني چې پر اسرارو يې د خبرېدو هڅه وکړي. خلکو اوس دې جزيرې ته د سارک پر ځای د دېرشو جسدونو نوم ورکړی دی.

ورونيک په وېرېدلي غږ وويل:

ــ دېرش جسدونه! څه مانا؟ دوی ولې دا اجساد په دې ويرانه کې راځړولي دي؟

هونورين وويل:

ــ دا کنډواله، د سارک جزېرې ته د تګ په لاره کې موقعيت لري؛ هر څوک چې د سارک جزيرې ته ځي، لومړی يې په دې مړو سترګې لګېږي؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه چا چې دا کار کړی، غواړي خلک د سارک جزېرې ته له تګ څخه راوګرځوي،
ورونیک وویل:
_خو موږ باید خپل ځانونه جزیرې ته ورسوو.
هونورین اوبو ته وکتل؛ حرکت یې نه درلود ؛ مړې وې؛ سوړ اسویلی یې وایست:
_زه دا څلور نفره پیژنم. دوی د سارک اوسیدنکي ول؛ یوه یې هانریت نومیدله؛ د یوه کب نیونکي میرمن وه؛ خاوند به یې ډېر وخت په ځنګله کې وېدېدو. په وروستیو کې یې ویلي وو چې له ګڼو ونو وېرونکي غږونه راوځي.
_بیا ؟
_نه پوهیږم. خو میرمن هانریت او درې نور کسان له شا څخه په مرمیو لګېدلي وو.
ورونیک وویل:
_اوس څه تصمیم لرو ؟
_موږ د جزیرې خواته ورځو،خو له بېړۍ نه کښته کېږو ؛ له هماغه ځایه به استفان ته ور غږ کړو ؛ هغه به د سیند غاړې ته راشي او په خبره به ورسره پوه شو.
_که رانه غی ؟.
_نو بیا به په بېړۍ کې پاتي یو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شورماشور غږ راغی؛ پولیس ول؛ شپېه وروسته یې صلیب شوي جسدونه راکښته کړل؛ په ځانګړو ګاډیو کې یې کېښودل او له هغه ځایه یې یوووړل. خلک هم وروروروو په خپلو کارونو پسې لاړل.
دوی دواړه هم په یوه کښتۍ کې کېناستلې. بېړۍ حرکت وکړ؛ هونورین وویل:
ـ د سارک په جزیره کې له ځو بېوزله کب نیونکو پرته بل ځوک نه دي پاتې. کنت هرژمون چې کله دې جزیرې ته راغی، د غونډۍ پر سر یې له لرګیو یو ښکلی کور جوړ ک؛ د ورځې به په همدې کور کې و، خو د شپې به له خپل لمسي (فرانسوا) سره ځنګله ته تلو.
د ځنګله په دې ویرانو کې ډېرې پلټنې شوې دي، خو تر دې دمه هېڅا هم کوم ګنج نه دی موندلی. کنت هرژمون وایي چې دا جزیره یو وخت د بوهم د پاچاهانو او شهزادګانو د اوسېدو ځای و؛ دلته لا اوس هم د پخوانیو پاچاهانو ځیني اثار ښکاري چې د ویرانو په بڼه پاتې دي.
یوه بله خبره هم ده؛ زاړه کب نیونکي وایي،چې د لوی سیند اوبه شفا ښښونکې دي؛ که ځوک د دې سیند یو غوړپ اوبه وڅښي، په بدن کې یې ټولې ناروغۍ له مینځه ځي؛ ما خپله ځو ځله له همدې سینده اوبه څښلې دي؛ خوند یې ښه نه و، خو د پښو دردونه مې لیرې شول.
هونورین غلې شوه؛ورونیک ته یې وکتل؛ د هغې تور وېښته شمال یوې خواته اړولي وو؛ داسې ښکارېدله چې د دې خبرې نه اوري او یوازې د خپل زوی فرانسوا په فکر کې ډوبه ده. ورونیک په رښتیا هم د خپل زوی په اړه فکر کاوه، خو کله به یې په ذهن کې د استفان مارکس خبره هم راګرځېده؛ احساس یې کاوه چې هغه ورباندې ګران دی؛ د استفان

(c) ketabton.com: The Digital Library

مارکس هم دا خوښېږي، خو تر اوسه يې لا يو بل ته د مينې خبره نه وه کړې.
لمر لودلی و چې بېړۍ ساحل ته ورسېده؛ باد په ارامۍ سره لګېده؛ د ځنګله ګڼې ونې توربخونه ښکارېدلې او ځای ځای د ونو له څانګو څخه د ويرانو د زړو د ېوالونو ځوکې راوتلې وې.
دواړو غوږ ونيو؛ په ساحل کې چوپتيا وه، خو کله کله به د يوه حيوان کوکې ته ورته تېره غږ انګازې جوړې کړې. ټاپو داسې غلی و لکه د مرګ سيورۍ چې وربانديې خپور وي.
د ورونيک زړه له تشويشه ډک و. په زړه کې يې نهيلي ور تېرېدله. يوه شېبه تېرو يادونو په مخه کړه؛ کله چې به دې جزېرې ته راغله، فرانسوا به منډې ور وهلې؛ خوله به يې له خندا ډکه وه؛ د مور غېږې ته به يې په بيړه ځان ورساوه او دواړو به يو بل ښکل کړل، خو نن پر ټولو ونو وېرونکې چوپتيا پرته وه.
د هونورين په زوروره چيغه يې جټکه وخوړه:
_استفان.
وخت ووت، ځوک ښکاره نه شول.
هونورين وويل:
_وړاندوينه مې سمه وه؛ ښه احساس نه لرم؛ د استفان درک نشته.
ورونيک په خبره کې ور ولوېده:
_ويده به وي!
هونورين سره سا واخيسته:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنه، هغوی خبر وو چې مورِ راځو؛ خوب ته هم ډېر وخت پاتې دی، زړه مې د رېږي.

ورونيک فکر په مخه کړه ؛ تېر ژوند يې له غمونو ډک و؛ خو اوس يې هم د يواځيني زوی د مړی، ژوندي درک نه ورته مالومېده.

هونورين وويل:

ـشپه به په بېړۍ کې تېره کړو او د تياري له ټولېدو سره سم به جزېرې ته لاړ شو.

ورونيک سترګې پټې کړې؛ له ښو يې ښېلې شوې اوښکې پر غومبرو لارې وا پستې؛ ورو يې وويل:

ـسخته ده؛ له اند ېښنې به مړه شم؛ ښه به دا وي چې همدا اوس له بېړۍ کښته شو.

د بېړۍ خاوند ته غوسه ورغله:

ـزه ځان او خپله بېړۍ په خطر کې نه شم اچولی؛ همدا ماته ګوډه بېړۍ مې د اولادونو نفقه ده؛ ښه به دا وي چې شپه په بېړۍ کې تېره کړو.

دا يې وويل؛ پړی يې د يوې تيږې تر تېرې ژۍ را تاو کړ؛ کلکه غوټه يې ورواچوله.

ورونيک ټوله شپه سترګې پټې نه کړې، له ځنګله وېرونکې چيغې راتلې؛ دې يواځې ستورو ته کتل.

د سپېدو له چاودېدو سره رڼا شوه؛ د ځنګله ګڼې ونې ويرونکې ښکارېدلې. لمر راوخوت؛ اوس نو ځنګل تر ډېره ښکارېده؛ د غونډۍ پر سر د کنټ هرژمون مانۍ ولاړه وه، خو په مانۍ کې د ژوند نښه نه مالومېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه میرمنې له بېړۍ څخه کښته شوې؛ ورو مخکې لاړې؛ زنګنونه یې لړزېدل... په لاره کې یې هیڅوک ونه لیدل؛ ان هغه کب نیونکي هم نه ښکارېدل چې هر سهار به د سمندر خواته په ښکار پسې روان ول.

دواړه په احتیاط مخ پورته ختلې؛ ماښۍ ته نېږدې یو ناڅاپه د ټوپک ډز واورېدل شو. له دوهم ډز سره د یوه چا چیغې پورته شوې. هغه مرستنه غوښتنه. ورونیک غوږ ونیو، دا غږ د هغې د پلار کنت هرژمون و.

هونورین همالته ودرېده، خو ورونیک په بیړه ځان کړکۍ ته ور ورساوه؛ سالون ته یې وکتل؛ یوه قوي سړي یې پلار ته سوکان نیولي وو. ورونیک وحشت واخیسته؛ پنځلس کاله مخکې صحنه یې بیا سترګو ته ودرېده. په همداسې یوه ورځ یې خاوند(ورسکي) د دې د پلار پر تټر ناست ، له تېرې چاړې سره لیدلی و.

ورونیک ځنګ بدل کړ؛ بلې کړکۍ ته ور وګرځېد ؛قوي سړی د شا لخوا د ورسکي په څېر ښکارېده؛ څېره یې نه شوای لیدلی. د ورونیک په زړه کې ور وګرځېدل، چې ورسکي مړ دی؛ هغه به په زندان کې سا ورکړې وي.

وروسته یې یو ناڅاپه ټکان وخوړ:

ــ نو دا سړی څوک دی؟

په دې وخت کې کنت هرژمون چیغه کړه !

ــ ای قاتله ! که ما مړ هم کړې، بیا به هم خپل هدف ته ونه رسېږې. زه پوهېدم چې ته به دلته راځې، خو د معجزې تیږې ته به ونه رسېږې !

ورونیک له ځان سره وویل:

ــ د معجزې تیږه ! څه مانا ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډز شو ، کنټ هرژمون چیغه کړه.
ورونیک ځان کابو نه شوای کړای؛ زوروره چیغه یې له خولې راووته.
سړي مخ ور واړاوه؛کړکۍ ته راغی؛ ورونیک ته یې وکتل، په زوره یې وخندل.
سړي دروازه خلاصه کړه؛ ورونیک یې تر مټ ونیوله او په کشولو یې کوټې ته ننه ایسته. د ورونیک پښې بې سېکه وې او په وېره یې د خپل پلار جسد ته کتل. وروسته یې د مستخدمینو مړو ته هم پام شو ؛ هغوی په ګولیو ویشتل شوي وو.
سالون د سړي خندا ونیو:
ـزه دې وپیژندلم؟
ورونیک مخ ور واړاوه؛ زړه یې له ویرې خولې ته راغی؛ په زحمت یې وویل:
ـورسکي، ته !

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳ـ د مرګ غږ

ورونيک پنځلس کاله وروسته خپل خاوند وليد ؛ ورسکي نه و مړ. دا ورسکي و چې پر ټوله جزيره يې د وحشت سيورى غوړولى و.

ورسکي له شهوته ډکې سترګې د ورونيک له لوڅې غاړې نه اړولې؛ خو ورونيک د خپل پلار په وينو لړلي جسد ته کتل او پرته له دې چې څه ووايي، سر يې وځړېد. وروسته يې يو ناڅاپه پورته وکتل؛ چيغې يې کړې:

ـ ووايه ! زوى مې چېرته دى؟

ورسکي په زوره وخندل:

ـ زموږ د دواړو زوى.

ـ غواړم هغه ووينم.

ورسکي په ملنډو وويل:

ـ بيړه مه کوه، وبه يې وينې.

ورسکي قوي سړى و ؛ د متو غوښې يې د ورزشکارانو غوندې پېچلې ښکارېدلې؛ لنډه غاړه او کوچنى سر يې درلود ؛ ککرى يې وړو خړو وېښتو پوښلې وه. له خبرې څخه يې د بېرحمې نښې له ورايه ښکارېدلې، خو له دې سره سره يې جذابې سترګې درلودې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي يوې ځوکۍ ته لاس ور وغزاوه؛ کېناست؛ بلې ځوکۍ ته يې اشاره وکړه؛ ويې ويل:

_کېنه، زموږ خبرې به اوږدې وي.

ورونيک غولي ته کتل.

ورسکي وخندل:

_خپل خاوند دې له پنځلسو کلونو وروسته وليد ؛ خوشاله نه شوې؟

ځواب يې وانه ورېد.

ورسکي وويل:

_په جزيره کې دا وحشت ما راوستی؛ ځوک چې وژل شوي؛ امر يې ما ورکړی دی؛نو ته هم بايد له ما اطاعت وکړې.

يودم پورته شو ؛ د سالون تر کونجه لاړ؛ بېرته راوګرځېد ؛ په غوسه يې وويل:

_زما د خبرو په وړاندې مې بې اعتنا کسانو ته غوسه راځي.

ورونيک هماغسې ځمکې ته کتل.

ورسکي وويل:

_زه يو وخت درباندې ګران وم؛ داسې نه ده؟

ورونيک پورته وکتل؛ چيغه يې کړه !

_نه، له تا مې تل کرکه درلوده.

ورسکي وخندل:

_دروغ وايې؛ پر تا ګران وم او هغه وخت مې د ژوند تر ټولو غوره ورځې وې چې له تا سره تېرې شوې.

ورسکي غلی شو ، خو دې سکوت ډېر دوام ونه کړ، ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ته اوس هم راباندې ګرانه يې، خو حالاتو زما او ستا تر مينځ بېلتون راووست؛ ته پاک زړه لرې؛ سترګې دې لا اوس هم ښکلې او زيږې دي، خو ستا پلار موږ سره بېل کړو؛ باور وکړه، ته نه يې ملامته؛ ته زما له پاره غوره ميرمنه وې؛ خو ستا پلار تحقير کړم؛ ويې څورولم او ماته يې په ټيټه سترګه وکتل. د بېلتون په دې اوږده موده کې مې يوه شېبه هم له ياده نه يې وتلې.

ورسکي غلی شو؛ ورونيک ته يې وکتل؛ ويې ويل:

ـ د پلار د بد چلند له لاسه دې مجبوره شوم چې په نړيوال جګړه کې برخه واخلم، خو ژوندی راووتم؛ کله چې جګړه خلاصه شوه، بيا مې هم ستا په اړه فکر کاوه. هغه وخت مې واورېدل چې ته يواځې يې؛ پلار دې زما له زوی، فرانسوا سره ژوند کوي. فکر مې وکړ چې زما د ګرانښت له سببه به له خپل پلاره بېله شوې يې؛ خوشاله وم؛ ژوند ته مې تمه پيدا شوه، خو وروسته پوه شوم چې له پلاره بېلتون دې بل علت درلود. په دې هم وپوهېدم چې ستا پلار دې جزيرې ته د يوه لوی ماموريت له پاره راغلی و؛ ما هم په بدل نوم جزيرې ته ځان راورساوه؛ پلار مې دې څاره؛ تل ورپسې وم؛ بايد پوهېدلی وای چې پلار دې په دې جزيره کې څه کوي، خو پلار دې هوښيار سړی و؛ ويې پېژندلم او د جاسوسۍ په تور يې زندان ته ولېږلم.

ورسکي وټوخل؛ بېرته يې خپلې خبرې وغزولې:

ـ زه د بوهم د يوه پخواني پاچا کړوسی يم، خو دوی په زندان کې له غلو او قاتلينو سره په يوه کوټه کې واچولم؛ زما د ژوند تر ټولو ښه وخت زندان رانه وخوړ. ښه شو، وتښتېدم، که نه هلته به له ډېرې خواشينی مړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای. په زندان کې په ځینو پټو رازونو پوه شوم؛ له تېښتې راپدې خوا هره ورځ د همدې رازونو په سپړلو پسې ګرځم.
ورسکي د مېز له سره له اوبو ډک ګیلاس ور پورته کړ، ویې ویل:
ـ په زړه کې مې یو پټ راز دی، خو که مې ته مینه ومنې او ګډ ژوند را سره وکړې، درته وبه یې وایم.
ورونیک په بیړه ودرېده؛ په دقت یې ورسکي ته وکتل؛ ورسکي ور نږدې شو؛ ورو یې وویل:
ـ دا موضوع مهمه ده؛ که ورباندې وپوهېږې؛ حیرانه به شې، خو لومړی دا راته ووایه چې له ما سره مینه لرې که نه؟
ورونیک کرکې ته کتل؛ په ذهن کې یې یوائې د خپل زوی فرانسوا ځېره ور ګرځېده.
ورسکي وویل:
ـ راځه پخوانۍ خبرې هېرې که! بیرته به له سره خپل ژوند پیل کړو.
ورونیک غلې وه.
ورسکي د هغې تر لوخ مټ ګوتې را تاوې کړې په غوسه یې وویل:
ـ بدمرغې ښځې، غوږ ونیسه! ورسکي له تا سره خبرې کوي او ته بې تفاوته یې.
ورونیک په بیړه ځان شاته کړ؛ ورسکي وویل:
ته زما مېرمن یې؛ هر څه هېر کړه؛ نه غواړم چې له تا څخه کرکه وکړم.
ورونیک په غریو کې وویل:
ـ زه ستا کنیزه نه یم.
ورسکي وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـيي، زه په ټوله نړۍ کې تر ځان لوړ کس نه وينم؛ غواړم چې زما هره خبره ومني او له ما څخه اطاعت وکړي. ايا دا وړانديز مني؟ ته بايد د زړه له تله له ما سره مينه ولرې. واوره! زه د نړۍ په هره برخه کې کسان لرم؛ ټول زما تر امر لاندې دي؛ کولای شم چې ان په يوه هېواد حکومت وکړم؛ نو ته هم بايد يو اځې زما تر امر لاندې واوسې!

ورونيک غلی وه.

ورسکي خپل سر وخوځاوه:

ـډېر ښه، تا تراوسه د ورسکي اصلي څېره نه ده لېدلې؛ پښيمانه به شې.

ورسکي د اوبو غوړپ وکړ، ويې ويل:

ـته بايد په ځينو نورو خبرو هم پوه شې. د جګړې په پيل کې د مجبوريت له مخې المان ته تلم، خو مخکې تر هغه مې يو چا ته پيسې ورکړې چې ستا پلار وځاري، خو په زندان کې يو لوی راز را معلوم شو؛ وروسته وپوهېدم چې ستا پلار هم د هماغه راز په مالومولو پسې دی. کله چې جزيرې ته راغلم، څو زاړه کتابونه مې وموندل؛ ومې لوستل؛ د راز د سپړلو په اړه ډېر څه پکې ليکلي و، خو نتيجه يې ورنه کړه؛که په دې اسرارو پوه شم، نو ورسکي به د يوه فوق العاده قدرت خاوند شي. زه پر يوې نړۍ لاره روان يم؛ تر ما مخکې هم ډېر کسان پر دې لاره تللي دي، خو تراوسه يې دا اسرار نه دي کشف کړي. له ماسره د دې اسرارو په پيدا کولو کې مرسته وکه؛ هغه وخت به د ملکې په څېر ژوند ولرې.

ورسکي غلی شو؛ ناڅاپه يې مېز ته سوک ورکړ؛ ويې ويل:

ـته دوه لارې لرې؛ کومه يوه يې منې؟ ملکه کېدل که پر صليب را ځوړند بدل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورونیک زړه ولړزېد.
ورسکي وویل:
_یوه د نیکمرغۍ لاره ده او بله هم د ذلت او مرګ؛ راته ووایه کومه یوه
یې منې؟
د ورونیک شونډې وخوځېدې:
_مرګ
ورسکي وخندل:
_خو دومره اسانه مرګ هم نه دی.
ورونیک په خبره کې ورولوېده:
_په غلامۍ دې یې بلا وګرځي.
ورسکي چیغه کړه !
_ته به له خپل زوی سره یو ځای ومرې !
ورونیک په غریو کې وویل:
_پروا نه کوي.
ورسکي غلی و؛ وروسته یې په ټیټ غږ وویل:
_سمه ده ستا تر مخ به د فرانسوا پر غاړه چاړه راکش کړم، خو بیا هم فکر
وکړه؛ تر اوسه لا وخت لري.
ورونیک خپلې سترګې پټې کړې؛ ورو یې وویل:
_وروستی ځواب مې همدا دی ! مرګ.
ورسکي چیغه کړه !
_له ما نه دومره کرکه لرې ! د ځان او یو اځیني زوی مرګ غواړې، خو ماته
نه تسلیمېږې ! ته یوه مغروره او بې حیا ښځه یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي خپل سر په دواړو لاسونو کې ټینګ ونیو، ویې ویل:
_خدایه! څه اورم! نه پوهېدم چې دا رذیله ښځه به له ما دومره کرکه ولري.
یو ناڅاپه په ګونډو شو؛ په پوست غږ یې وویل:
_هېله کوم، اوس هم راباندې ګرانه یې؛ زما وړاندېز ومنه؛ راځه له سره به یو خوشاله ژوند پیل کړو. واوره! په ماشومتوب کې مې په خپل لاس حیوانات تر غاړو نیول؛ لغتې به یې وهلې، خو سا به یې زما په لاسونو کې وختله. ښه مې په زړه دي، مور مې د اتیلا په نوم یادولم. اتیلا یوه تاریخي وحشتناکه څېره ده؛ ده په زرګونو کسان وژلي وو، خو مور مې له دې نوم څخه خوند اخیست؛ وروسته یې د مرګ نوم راباندې کېښود، خو اوس دا اتیلا د خپلې مینې په وړاندې په ګونډو دی. جلاد هېڅ وخت نه ژاړي، خو زه تاته التماس کوم؛ ما وبښه! ګډ ژوند به پیل کړو؛ زوی به مو هم راسره وي؛ هیڅ غم به ونه لرې.
ورونیک په حیرانۍ ورته کتل:
ورسکي په غریو کې وویل:
_ما ډېر قتلونه کړي دي؛ ویریږم، تا ونه وژنم.
ورونیک کړکې ته کتل.
ورسکي ته یودم غوسه ورغله؛ له خولې یې لاړې بادېدلې، چیغې یې وهلې... د سالون له یوه سره بل سر ته تلو او بېرته راتلو.
ورونیک ته نږدې ودرېد او په غوسه یې د هغې لوڅې اوږې ته ټکان ورکړ. ورونیک په بیړه شاته شوه، خو ونه توانېده چې خپله اوږه د هغه له قوي منګولو خلاصه کړي. ورسکي د لېونیانو په څېر چیغې وهلې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـته نه پوهېږې چې د صليب پر سر مړينه څومره درد لري؛ راشه ما ومنه او له مرګ څخه ځان وژغوره.

ورونيک څو ځله خپلې اوږې ته ټکان ورکړ،خو د سړي منګولې ټينګې وې؛ نهيلې شوه؛ غلې کېناسته. يو ناڅاپه يې اوږه وخوځوله؛ دوه ګامه شاته شوه؛ د ميز پر سر د ورسکي ايښې توپانچه يې ور واخيسته او درې پرله پسې ډزې يې وکړې. دوه ګولۍ د ورسکي له غوږه تېرې شوې او دريمه هم پر چت ولګېده.

ورسکي وخندل:

ـ ډېره بېرحمه يې !

مخکې ورغی؛ خلاصې ګوتې يې سره وروستې او ورونيک يې پر ټټر په سوک ووهله. ورونيک پر څوکۍ ورغله او ځای پر ځای کېناسته. ورسکي شاوخوا وکتل؛ پړی يې را واخيست او ښځه يې پر څوکۍ پورې کلکه وتړله. سړه سا يې واخيسته، ويې ويل:

ـورسکي د ښځو په لاس نه مري.

وروسته يې يودم وخندل:

ـخپله دې مرګ وغوښت. خو مرګ به دې اسانه نه وي؛ تر مړينې مخکې بايد شکنجه شې، وژاړې او په خپله له خدايه مرګ وغواړې، خو لومړی به د خپل ژوند يو راز درته ووايم. تر تا مخکې مې له يوې بلې ښځې سره واده کړی و. له هغې ښځې هم يو زوی لرم؛ اوس مې هماغه زوی ښی مټ دی او زما ټول اوامر پر ځای کوي. راينولډ نومېږي؛ پنځلس کاله عمر لري، خو په توره وهنه کې يې وړې ده؛ هغه بايد ستا له زوی فرانسوا سره د مرګ مبارزه وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته یې یو دم وخندل:
_ولې ژاړې ! تن په تن جګړه ده؛ یوه لنډه جګړه.
ورونیک په ژړا کې وویل:
_فرانسوا هم ستا زوی دی.
_خو زه له دې جګړې څخه خوند اخلم. ډاډه یم چې راینلوډ بریالی دی؛
غواړم چې ستا زوې (فرانسوا) په وینو لړلی ووینم.
ورسکي غلی شو؛ شیبه وروسته یې وویل:
_ښه نو، تر اوسه لا په خپله خبره ټینګه ولاړه یې؟
_هو ، د تل په څیر کرکه درنه لرم.
ورسکي ټیټ شو؛ د ښځې اوږې ته یې سوک ورکړ؛ چیغه یې کړه !
_ستا سزا له همدې شیبې پیل شوه.
ورونیک یې تر څنګو ونیوله؛ د هغې سر یې له کړکۍ وایست، ویې ویل:
_وګوره، په ټوله جزیره مې څنګه وحشت راوستی دی ! اوس دې نو د
خپل زوې فرانسوا د مرګ شاهده و اوسه. هغه به ستا د سترګو په وړاندې
ووژل شي. که ته له ما کرکه لرې، نو زما هم پر تا رحم او شفقت نه دی
پیرزو. دواړه به د سپیانو په شان له مینځه لاړ شئ.
ورسکي په بیړه د ښځې لاسونه پر کړکۍ پورې وتړل او له کوټې ووت.
د باندې یې چیغه کړه !
_ورسکي خپل غچ اخلي.

۴_د مرګ پر لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونیک یوا ځې وه؛ دې په راوتلو رډو سترګو د خپل پلار جسد ته کتل؛ پلار یې هم خلاصې، سپینې سترګې ورته نیولې وې. ورونیک له مړینې نه ډارېده؛ هغې په دې اووه لس کاله کې داسې خوشالي نه وه لیدلې چې په ژوند پورې خپل زړه وتړي، خو د خپل یوا ځینې زوی فرانسوا د مرګ له لاسه یې پر زړه وبره تېرېدله. ټول بدن یې لړزې اخیستی و. اه، د مور پر وړاندې د ځوان زوی وژنه سخته وه، خو وروسته یې په زړه کې تمه پیدا شوه؛ ورسکي که هر څومره بېرحمه وي، څنګه به خپل اولاد وژني!
د څنګ له کوټې یې ټیټ غږونه واورېدل؛ ورونیک پوهېده چې ورسکي له خپلو ملګرو سره خبرې کوي. ورونیک سړه سا واخیسته؛ شونډې یې وخوځېدې:
_اه. فرانسوا، ته چېرته یې!
له کړکۍ څخه نرۍ باد راته؛ اسمان شین و او د سمندر شنې ارامه اوبه تر لیرې ښکارېدلې. د ورونیک په ذهن کې تېر وختونه ور وګرځېدل؛ یو وخت له کوچني فرانسوا سره د همدې سمندر پر ژۍ ارامه ګرځېدله؛ وړوکی ماشوم به یې په غېږ کې ونیو؛ غومبرې به یې له ډېرو ښکلولو ور سره کړل؛ خو خو شیبې وروسته به یې همدا نازولی زوی په همدې ساحل کې وژل کېده.
د ورونیک پر اننګو تودې اوښکې راماتې شوې. ورو یې وویل:
_اه! ګرانه فرانسوا! مور دې وبخښه! زه ملامته یم؛ که مې ته یوا ځې نه وای پرېښی، نن به مې دا صحنه نه لیده.
په دهلېز کې ګڼ غږونه واورېدل شول؛ د ورسکي غږ تر ټولو لوړ و، هغه ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـکارونه سم دي؛ تاسو دواړه کيڼ لور ته وګرځئ؛تاسو هم د ځنګله خوا ونيسئ؛ هر يو بايد خپله وظيفه وپيژني.
چوپه چوپتيا شوه؛ ورونيک سترګې پټې کړې، د يوائيني زوې د مرګ لېدل سخت و.
د ورسکي غږيې واورېد:
ـمخکې راشئ؛ هماغه ځای سم دی؛ دلته ودرېږئ !
ورونيک هماغسې خپلې سترګې پټې نيولې وې.
د ورسکي خندا يې واورېده:
ـفرانسوا بايد د خپلې مور د سترګو په وړاندې ووژل شي.
ورونيک په زحمت سترګې پرانيستې؛ له کړکۍ يې د باندې وکتل؛ دوه پټ مخي کسان يو بل ته مخامخ ولاړ وو؛ په لاسونو کې يې تورې ښکارېدلې.
ورونيک چيغه کړه !
ـخدايه ! تر دې کوم بل لوی وحشت نشته.
يو بل ته مخامخ ولاړو کسانو سپينې جامې اغوستې وې؛ تر ملاوو يې چرمي کمربندونه را تاو ول؛ يواځې سترګې يې لوڅې وې.په دې دواړو ځوانانو کې د يوه مرګ حتمي و.
ورونيک ته هغه ليک ور په ياد شو چې له خپل ملګري پاتريس بلوال څخه يې د مرستې غوښتنه پکې کړې وه، خو د ارسن لوپن راتګ ته يې کومه هيله نه درلوده؛ دا پوهېده چې د فرانسوا مرګ نږدې دی.
ورسکي په زوره وخندل:
ـښه نو څه ته ماتله ياست؟ شروع يې کړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونیک ورسکي ته وکتل؛ هغه مغرور ولاړ و؛ په څېره کې يې د خپګان نښه نه ښکارېدله.
ورسکي چيغه کړه !
ـوخت مه ضايع کوئ !
توري وجنګېدې. ورونیک خپل بانه سره ور وستل، خو مورني احساس يې دې ته نه پرېښودله چې خپلې سترګې پټې کړي؛ بېرته يې سترګې پرانيستې؛ د يوه ځوان له مټ څخه وينو داري وهلې.
د تورو شرنګا وه؛ دواړو جنګياليو هڅه کوله چې خپل حريف له پښو وغورزوي؛ يو ځل به يو مخکې شو بل به شاته لاړ، بيا به همدا صحنه د مقابل لوري په ګټه تکرار شوه. سپيني تورې لمر برېښولې.
ورونیک ناڅاپه يو څه وليدل؛ د يوه جنګيالي په لاس کې دسمال و؛ دا دسمال به فرانسوا ورسره ګرځاوه. د ورونیک له سترګو اوښکې وڅڅېدې. د فرانسوا مټ ټپي و. مور چيغې وهلې ! فرانسوا... فرانسوا... خو د تورو شرنګا د هغې تر غږه لوړه وه.
فرانسوا ورو ورو کمزوری کېده، ناڅاپه توره ترې ولوېده.
ورسکي چيغه کړه !
ـهله نو، ډارن هلکان مې نه خوښيږي.
فرانسوا تورې ته لاس کړ او په يوه ټوپ يې ځان تر راينلود ورساوه، خو راينلوډ په چټکۍ سره ځپل ځای پرېښود او د فرانسوا توره په هوا کې پاتې شوه. ورونیک د خپل زړه دربا په خپله اورېدله؛ خپل زوی فرانسوا ته يې دعاوې کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرانسوا په چټکۍ سره توره پورته کړه؛ چمن لوند و؛ د راینلوډ پښه وښویده او د فرانسوا توره د هغه پر سر راغله، خو مخکې تر دې چې توره د راینلوډ سر ته سیخه شي؛د فرانسوا پر غوږ دروند سوک ولګېد، هلک پر ځمکه ولوید، ورسکي په بیړه د فرانسوا پر ټټر کېناست.
د ورونیک سترګې رډې راختلې وې. هغې د ورسکي په لاس کې له نیولې خنجر څخه سترګې نه اړولې. د ورسکي لاس په شدت سره ټیټ شو او چاقو تر لاستي پورې د پراته ځوان (فرانسوا) په اوږه کې ننوت.
ورونیک سترګې پټې کړې؛ پر لاسونو یې زور راووست، خو پړی ټینګ و.
له خندا ډک نږدې غږ یې واورېد:
_د فرانسوا مرګ دې په خپلو سترګو ولید، خو ته تر اوسه لا ژوندی یې او زړه دې نه دی درېدلی !
ورونیک سترګې پرانیستې. ورسکي په سالون کې ولاړ و.
ورونیک تو کړل، لاړې د ورسکي پر مخ ولګېدې.
دروازه وټکېده او یو په عمر پوخ سړی کوټې ته راننوت. ورسکي په غوسه وویل:
_اوتو څه خبره ده؟
د اوتو ژبه بنده شوه:
_په، په، په جزیره کې یو ناشناخته سړی لیدل شوی دی.
ورسکي پر خپل مخ لستونی تېر کړ، ویې خندل:
_لکه چې بیا نشه یې، چټیات وایې !
_نه صیب ! ما په خپله ولید ؛ کونورا هم شاهد دی؛ هغه هم ماله ته و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورسکي د تندي ګونځې ژورې شوې:
ـ څه ډول سړی و؟
اوتو وويل:
ـ په ځنګله کې مو وليد؛ له تنې قوي مالومېده؛ کله چې يې زموږ غږ واورېد منډه يې واخيسته او په ګڼو ونو کې ورک شو.
ورونيک له ځان سره وويل:
ـ ډاډه يم، دا ارسن لوپن دی.
ورسکي وويل:
ـ ونه پوهېدی چې چېرته لاړ؟
ـ نه صيب! شايد په کومه مخروبه کې پټ وي.
ورسکي يوه شېبه غلی و؛ وروسته يې وويل:
ـ ښه نو، له دې وروسته بايد ډېر احتياط وکړو.
اوتو په وېره وويل:
ـ شايد يو نفر نه وي.
ورسکي په غوسه وويل:
ـ ورسکي ډار نه پيژني؛ که لس نفره هم وي، څه نه شي کولای. ښه ، دا ووايه چې کونورا چېرته دی؟
ـ له پله سره و؛ د نوي راغلي سړي د پښو پلونه يې تعقيبول.
ورسکي وخندل:
ـ کونورا تکړه سړی دی؛ د دې جزېرې لويشت لويشت ځمکه ور مالومه ده؛ نه شي ترې خلاصېدای.
وروسته يې ورونيک ته وکتل؛ په ملنډو يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـښه نو په پای کې یو ځوک درېیسې راغی، خو ډېر ناوخته.
د اوتو غږ یې واورېد:
ـدا ښځه څوک ده؟
ورسکي په بېړه مخ ور واړاوه:
ـپه تا پورې اړه نه لري!
ـخو مونږ سره ملګري یو، باید پوه شم.
ورسکي چیغه کړه!
ـاحمقه! هېر دې شول، ته او کونورا ابدي بندیان وئ، خو ما له زندانه په تېښته کې مرسته درسره وکړه؛ کار مې درکړ او تاسو هم ومنله چې په پټو سترګو به زما خدمت کوئ؛ اوس په کوم جرات له خپل رییس ځخه پوښتنه کوې؟ هه!
د اوتو سر وځړېد.
ورسکي د ورونیک لاسونه خلاص کړل؛ هغه یې تر مټ ونیوله او په کشولو کشولو یې تر بلې کوټې بوتله.
وخت تېر شو؛ ورونیک یواځې د فرانسوا په اړه فکر کاوه. زړه ته یې لوېدلې وه چې دا به هم په سخت مرګ مري.
شپه شوه؛ ورسکي راغی او د ورونیک سترګې یې ور وتړلې.
ورسکي په لوړ غږ وویل:
ـاوتو!
دروازه خلاصه شوه؛ اوتو په وره کې ودرېد. په وېره یې وویل:
ـرییس صاحب! لا هم په خپل تصمیم ولاړ یاست؟
ـهو، خو داسې احمقانه سوالونه مې نه خوښیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوتو غلی شو.
ورسکي وویل:
_ګاډی دې راوسته؟
_هو صیب.
ورسکي او اوتو په ګډه د ورونیک پښې او لاسونه ور وتړل؛ له ځمکې یې پورته کړه او په ګاډي کې یې پرېیسته. کونورا هم راورسید او له اوتو سره یې په ګډه ګاډی ته حرکت ورکړ. باران تېز و ؛ ګاډی په ختو او چکړو کې په زحمت مخکې تله.
ورسکي شاته وکتل؛ په غوسه یې وویل:
_دا څه دي؟
په تیاره کې یې د اوتو غږ واورېد:
_صیب ! د فرانسوا وفاداره سپی په موږ پسې روان دی.
ورسکي د سپي تر ګېډې پښه لاندې کړه؛ سپی یو ګز هوا ته پورته شو ؛ پر ځمکه ولوېد ؛ کوړنج یې وهل ؛ په پښو ودرېد او بېرته په دوی پسې روان شو.
پر لوړو غونډیو واوره اورېدله او په واوره کې د ګاډی تګ قوي متې غوښتې. وخت ووت؛ یوه باغ ته ورسېدل؛ دا باغ د ماکونوک د چمن په نوم يادېده؛ ورسکي امر وکړ چې هماځته سا سمه کړي. ټول ودرېدل؛
ورسکي وویل:
_اوتو، شراب شته !
اوتو وخندل:
_اوتو له شرابو پرته ژوند نه شي کولای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوږده بالاپوښ له جېبه يې د شرابو بوتل را وايست. ورسكي دوه درې غوړپه شراب وڅښل؛ بوتل يې كونورا ته ونيو:
ـ وڅښه، د يخني له پاره ښه دي.
اوتو وويل:
ـ په جزيره كې ناشناخته سړى مې له ذهنه نه وځي.
ورسكي وخندل:
ـ هيڅ هم نه شي كولاى.
اوتو وويل:
ـ خو كه ډېر وي، بيا !
ـ مه وېرېږه، خطر يوائې د سيند لخوا دى، ځكه د ځنګله لاره بنده ده؛ پلونه مې هم په بمونو والوزول؛ يوائې يوه لاره شته، د ولاندوار لار، خو دا لار هم په واورو پوښلې؛ درې ورځې مزل غواړي؛ فكر نه كوم چې څوك دې ژوندى ترې تېر شي.
اوتو وويل:
ـ يوه پوښتنه كولاى شم؟
ورسكي وخندل:
ـ اوس خو دې هم خوله نه ده ترلې، له ډېرو پوښتنو دې زړه را وخوړ.
اوتو په وېره وويل:
ـ د ګنج په اړه دې څه تصميم نيولى دى؟
ورسكي له كونورا څخه د شرابو بوتل ورواخيست، غوړپ يې ترې وكړ، ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ اوتو، د تیرې د معجزې د ګنج د نوم په اورېدو ناراحته کېږم؛ ډېره خواري مو تېره کړه، خو ډاډه اوسه، نه غواړم چې د ګنج له تر لاسه کولو پرته دا جزیره پرېږدم؛ زه باید د اووه لسو کالونو زحمت نتیجه ووینم.
ورسکي غلی شو؛ تش بوتل یې پر ځمکه واچاوه؛ ویې ویل:
ـ ځئ، ناوخته دی.
ګاډی حرکت وکړ؛ واوره په شدت سره اورېدله؛ د ونو په تورو څانګو کې تېز باد ننوتی و؛ یوې، بلې خواته یې سره اړولې. پاو وروسته په ګڼو ونو کې ودرېدل. ورسکي تناب ور واخیست، یوې لوخې ونې ته چې څانګې یې مخکې قطع شوې وې، ور وخوت، په خندا کې یې وویل:
ـ ورونیک باید همدلته پر صلیب راوځړوو.
یو ناڅاپه غلی شو؛ غوږ یې ونیو؛ ویې ویل:
ـ هلکانو! د شپیلکې غږ مو واورېد؟
کونورا له لاندې ور غږ کړل:
ـ هو، شاید زموږ خپل کسان وي
اوتو وویل:
ـ غوږ ونیسئ! پر ځمکه د ځنځیر د کشولو غږ دی.
ورسکي له پورته لاسي بتی ور واچوله؛ په حیرانۍ یې وویل:
ـ اوتو سم وایي، هلته د ونو په مینځ کې یو څه وخوځېدل.
ورسکي بتۍ مړه کړه؛ ورو یې وویل:
په لوړ غږ مه غږېږئ!
ورسکي له ونې کښته شو؛ ویې ویل:
ـ اوتو! ته همدلته پاتې شه؛ زه او کونورا به شاوخوا سیمه وګورو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي پر ورونيک ور تيټ شو ؛ د هغې ساړه غوږ ته يې خوله ور نږدې کړه؛ په ملنډو يې وويل:
_ملګري دي ډېر ناوخته را ورسېدل.
دواړو حرکت وکړ؛ يو ځای يې يو سپين جسم وليد ؛ مخکې ورغلل، خو سپين جسم هم په حرکت کې و ؛ ورسکي پوه شو چې انسان دی.
ورسکي او کونورا منډه ور واخيسته، خو د سپين جسم حرکت هم تېز شو. ورسکي په غوسه وويل:
_دا احمق ملنډې راباندې وهي.
دوی په منډه تر غونډۍ کښته شول؛ د پريوره مسطح ځمکو ته ورسېدل؛ ورسکي ناڅاپه ودرېد ؛ ويې ويل:
_همدلته دی.
ورسکي بې حرکته ولاړ سپين جسم ته توپانچه ونيوله. چيغه يې کړه !
_حرکت ونه کړې !
ورسکي کونورا ته اشاره وکړه؛ د کونورا د توپانچې له ميل څخه دوو وتليو ګوليو د ځنګله چوپتيا ماته کړه.
ورسکي وخندل:
_بس ! کار يې خلاص شو.
خو سپين جسم ونه لويد. ورسکي ور نږدې شو ؛ په ونه پورې يواځې سپين کميس را ځوړند و.
ورسکي وويل !
_دا احمق څه شو !
کونورا وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـهرڅوک چې دی، په چالاکۍ کې يې تر موږ وړې ده.
ورسکي يو ناڅاپه چيغه کړه !
ـهله، ژر، منډه واخله؛ دې سړي په چل او دوکه تر دې ځايه راوستو؛
ډاډه يم چې خپله به د ورونيک ژغورلو ته ورغلی وي.
دواړو منډه کړه، خو کله چې لوښي ونې ته ورسېدل، اوتو يې په خپل
ځای ولاړ وليد. ورسکي په بيړه وويل:
ـورونيک د ځان د خلاصولو هڅه ونه کړه؟
اوتو ځواب ورکړ:
ولې نه، غوښتل يې چې وتښتي، خو د تيښتې پر ځای يې يوه مرمۍ
وخوړه.
ورسکي په تياره کې د ښځې پر تټر لاس کېښود:
خير، زړه يې درېږي؛ تر اوسه لا ژوندۍ ده، خو دا بايد خپل مرګ په
خپلو سترګو ووينې. راځئ! وخت کم دی؛ ورونيک بايد پر صليب
راوځړوو.

۵ـ زما خواته راشئ !
په لنډ وخت کې لوښه ونه د صليب په شکل جوړه شوه، ورسکي وويل:
ـملګرو، په تاسو دواړو کې يو بايد ونې ته ور وخيژي؛ د پړي دواړه
څوکې د صليب له اړخونو راتېرې کړي او لاندې يې راوغورځوي، هله
نو، کونورا ! ته ونې ته په ختلو کې چټک يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواب يې وانهورېد.

ورسکي وويل:

_دا کار بايد په څو دقيقو کې بشپړ کړو.

کونورا غلی و.

ورسکي وويل:

_اوتو يا کونورا ، په تاسو دواړو کې بايد يو ونې ته ور وخېژي.

بيا يې هم څه وانهورېدل:

ورسکي چيغه کړه !

_احمقانو، زما خبره نه اورئ ! په لومړی ورځ مې غوږونه در خلاص کړي وو چې له مانه به په پټو سترګو اطاعت کوئ.

کونورا وويل:

_موږ ستا هر امر منلی دی، خو اوس بايد خبره سپينه شي؛ په ګنج کې به زموږ برخه څومره وي؟

ورسکي وخندل:

_په خپل رييس دومره بې باوره ياست !

د اوتو او کونورا سرونه وځړېدل.

ورسکي وويل:

_سمه ده، د معجزې تيره يې زما ، خو تاسو دواړو ته به دوه دوه سوه زره فرانکه درکړم.

اوتو وويل:

_موږ هر خطر ته غاړه کېښوده، خو اوس بايد سپين وغږېږو ! موږ د معجزې په تيره کې هم حق غواړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي وويل:

ـدا خبرې به بل وخت ته پرېږدو؛ اوس تر دې مهم کارونه لرو. بس، د ګنج تر لاسه کولو ته لنډ وخت پاتې دی؛ څو دقيقې يا هم لږ ډېر، يوائې څو ساعتونه.

اوتو وويل:

ـله کومه دومره ډاډه يې؟

ـاې احمقه! رييس دې خام کار نه کوي؛ ما دا دومره قتلونه بېځايه نه دې کړې؛ پلان لرم. ډېر ژر به د ګنج دروازې درته پرانيستل شي.

اوتو وويل:

ـهماغه دوزخي دروازې چې ماکونوک يې په اړه راته ويلي !

ـزړه دې هر نوم چې ورکوې، خو دا دروازې موږ تر ګنجه رسوي.

ورسکي غلی شو؛ پورته يې وکتل؛ لا يې هم پر مخ د واورې ساړه بڅرکي لګېدل؛ ويې ويل:

ـماکونوک د دې جزېرې يو پخوانی کب نيونکی و؛ ده د ګنج په اړه له خپل پلار او نيکه ډېرې خبرې اورېدلې وې. کنټ هرژمون په دې جزيره کې کلونه تېر کړل او د ماکونوک په مرسته يې د ګنج ځينو اسرارو ته لار موندلې وه، خو ما کنټ هرژمون وواژه؛ هغه ته مې دا موقع ورنه کړه چې تر ګنجه ورسيږي؛ له ماکونوک نه مې هم په زور ځيني خبرې تر لاسه کړې؛ وروسته مې ککری ور سوری کړه. زه يوائينی کس يم چې ګنج ته د رسيدو پر اسرارو پوهېږم. نو مه وېرېږئ! تاسو هر يو به د دوه سوه زرو فرانکو خاوندان شی.

اوتو وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دوکه خو به نه راکوې؟

ورسکي چيغه کړه !

ـ ته خپل رييس ته بې احترامي کوې !

اوتو وويل:

ـ خو تا ژمنه کړې وه چې که ګنج پيدا شو نو د ټولو تر مينځ به په مساوي توګه وېشل کېږي.

ورسکي په نرمه ژبه وويل:

ـ سمه ده، اوس هم په خپله ژمنه ولاړ يم.

اوتو لاس ور وغځاوه:

ـ نو زموږ حق راکړه !

ورسکي وخندل:

ـ احمقه ! تر اوسه خو لا ګنج نه دی پيدا شوی.

ته دروغ وايې، کله چې دې د ارشينان خوينديې پر صليب راځړولې، په هغوی کې دې د يوې له جيبه ډکه کخوره پيسې راوايستې، خو ځان دې غلی ونيو.

ورسکي وويل:

ـ دا واقعيت نه لري.

هوتو په خبره کې ور ولوېد:

ـ تر اوسه مو ستا هره خبره په پټو سترګو منله، خو موږ هم انسانان يو؛ پيسو ته ضرورت لرو؛ په هغه کخوره کې سلګونه زره فرانکه ول، سم نه وايم؟

ورسکي وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـسم وايې ! خو تر اوسه مې نه دې شمېرلي !
اوتو وويل:
ـښه نو ، زموږ برخه ترې را بېله کړه.
ـکه داسې ونه کړم نو بيا ؟
ـخبره جنجال ته مه بيايه !
ورسکي وخندل:
ـورسکي داسې څوک نه دی چې له دوو نفرو وډار شي.
اوتو وويل:
ـخو موږ درې نفره يو.
ورسکي په حيرانۍ وپوښتل:
ـښه نو ، درېيم څوک دی؟
ـهغه د اسپانيول يو اوسېدونکی ځوان دی، هغه څوک چې لږ مخکې يې سپينې جامې اغوستې وې او تا ډزې ورباندې وکړې.
ورسکي چيغه کړه !
ـنو تاسو له ما سره خيانت وکړ !
غلی شو، دی پوهېده چې خبره خرابېږي، ځکه يې جيب ته لاس کړ؛ کڅوړه يې را وايسته او پر ځمکه يې وغورزوله. ويې ويل:
ـواخلئ، ته او کونورا يې سره نيمې کړئ !
اوتو کڅوړه ورپورته کړه، ويې ويل:
ـمننه، دې پيسو په ما او کونورا پورې اړه لرله.
ورسکي په پوست غږ وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـخو دا ځای د دې خبرو نه و. خیر، له دې وروسته مو نه خپه کوم؛ راځئ، تیاره ده، کار تمام کړئ.
ټولو په ګډه په ګاډۍ کې پرته ښځه ور پورته کړه او پر صلیب يې را وځړوله.
ورسکي وویل:
ـپه تاریخي کتیبو کې لیکل شوي، د ګنج دروازې هغه وخت پرانستل کېږي چې په بې پاڼو ونو باندې څلور انسانان پر صلیبونو را ځوړند شي، اوس څلور پوره شول.
نا څاپه چاودنې ته ورته لوړ غږ پورته شو؛ ځمکه ولړزېده او د ګراندن د سړک یوه برخه سپینې رڼا ونیوله.
ورسکي او ملګري يې بې حرکته ولاړ وو؛ دوی تور لوګي ته کتل چې د اور پر سر راګرځېده.
کونورا وویل:
ـوګورئ! د ګراندش د سیمې ونو اور اخیستی!
ورسکي په خوشالۍ وویل:
ـد ګراندیش د سیمې اور اخیستنه د معجزې د تېرې د پیدا کېدو لومړۍ نښه ده.
ورسکي لاسي بټۍ بله کړه؛ درې سره په بیړه لاندې لاړل، خو ډېر ژر ځای پر ځای ودرېدل؛ ځمکه چاودلې وه او رڼا له هماغه ځایه راوتله.
ورسکي وویل:
ـپه ما پسې راځئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دري سره تر ونو تېر شول؛ يو ځای ودرېدل؛ په ځمکه کې سمڅې پرې شوې وې؛ رڼا له همدې سمڅو راوتله.
ورسکي وويل:
_بايد يوې سمڅې ته ور ګښته شو !
خو کونورا حرکت ونه کړ.
ورسکي وويل:
_احمقه ! چانس له لاسه مه ورکوه !
کونورا په خبره کې ور ولوېد:
_ماکونوک د دې غارونو په اړه راته ويلي و چې دوزخ همدلته دی او که څوک دې غارونو ته ورکښته شي، اور اخلي.
ورسکي وويل:
_بنه نو، اوس چې په شپه کې وېرېږې، دا کار به سبا ته پرېږدو. اوتو ! ته پرېوري ته لاړ شه؛ ورېي يو ؛ خواړه او شراب راوړه؛ هو رښتيا ، تبر دې هم هېر نه شي.
اوتو په تياره کې ورک شو ؛ خو کله چې بېرته راغی، باران زور اخيستی و.
شپه يې د ماکونوک په باغ کې تېره کړه؛ سهار وخته بېرته راغلل؛د يوې سمڅې خوله يې پر تبر ازاده کړه. سمڅې ته تنګې ډبريني زينې کښته شوې وې. درې سره لاندې لاړل؛ څومره چې مخکې تلل تياره ډېرېدله؛ وروسته پراخ ځای ته ورسېدل؛ ورسکي بتۍ ولګوله؛ يودم شاته لاړ؛ غار د انسانانو له اسکليټونو ډک و.
ورسکي وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـشل پېړۍ مخکې دلته دولس کسان اوسېدل؛ دا د هغو دولسو کسانو هډوکي دي؛ دوی د پاچا مقبره ساتله؛ ورسکي له شلو پېړیو وروسته لومړنی انسان دی چې دلته راځي.

ورسکي غلی شو؛ د خپل تندي خولې يې پاکې کړې، ویې ویل:

ـپه زندان کې يوه تاريخ پوه بندي دا معلومات راکړي و چې دولسو نفرو د پاچا له مقبرې څخه ساتنه کوله. اوس مو همدا ځای پیدا کړ؛ ډاډه یم، ګنج هم همدلته دی.

ورسکي څو ګامه واخيستل؛ ډبرينه دروازه يې خلاصه کړه؛ په کوټه کې هيڅ هم نه و؛ دوهمې کوټې ته ورغی؛ بتۍ يې واچوله؛ کوټه تشه وه. يوې دروازې ته يې پام ور واوښت؛ له دروازې يې د غنو ځالې لرې کړې. د مثلث په شکل يوه درې کونجه لويه کوټه يې سترګو ته ودرېده. د کوټې له چت څخه سپينه نرۍ رڼا را لوېدلې وه. ورسکي ځير شو، چت سوری و، رڼا له هماغه ځايه راتله.

ورسکي شاوخوا وکتل؛ يو ځای ورې تيږې راټولې وې؛ د تيږو تر څنګ فلزي لکنه ښکارېدله؛ لکنه تر نيمايي پورې په ځمکه کې ننوتې وه.

ورسکي ور نږدې شو؛ پر لکنې د خاورې يوه ذره هم نه وه ناسته؛ سپينه رڼا ترې پورته کېدله.

ورسکي لاس ور وغځاوه؛ د کونورا چيغې يې ګوتې خلاصې پرېښودلې.

ـمه!

د ورسکي رنګ والوت:

ـولې؟

ـماکونوک راته ويلي و چې که څوک دې لکنې ته لاس ور وړي نو سوځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي وخندل، لکنه يې له ځمکې را وايسته. لکنه له زرو جوړه وه، خو په سر کې يې د مار شکل ښکارېده چې له سرپو جوړ شوی و.
ورسکي په ځير لکنې ته وکتل؛ قيمتي غميو يې کمزورې رڼا کوله...
ورسکي وويل:
_دا خو به هماغه د معجزې تيره نه وي؟
ورسکي متوجه شو چې د لکنې سر تاوېږي، خلاصه يې کړه، په مينځ کې يې تيره وه. ورسکي ډبره را وايسته؛ ډېرې سره ځلا کوله؛ ورسکي په خوشالۍ چيغه کړه !
_دا هماغه د معجزې تيره ده.
کونورا په بيړه وويل:
_اورې؟
ورسکي په حيرانۍ ورته وکتل.
کونورا وويل:
_غوږ ونيسه.
يو غږ راته؛ دا غږ به کله لوړ او کله هم ټيټ شو. غږ تر ډېره د انسان زګيروي ته ورته و، خو کله کله به داسې اواز پورته شو لکه يو څوک چې په خوب کې خرهاری کوي.
ورسکي په بيړه وويل:
_دا غږ د ځنګ له کوټې راځي.
اوتو د ډېرينو مجسمو خواته اشاره وکړه؛ ورسکي د لاسي بتۍ رڼا ور واچوله؛ تر مجسمو ورهاخوا نرۍ لاره پرې وه، مخکې لاړ او زورور چيغه يې له خولې راووته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـهلته یو انسان دی، هلئ، دې خوا راشئ!
اوتو او کونورا منډه ور واخیسته؛ د لارې د پای په لویه کوټه کې یو ببر سری بوډا پروت و. ورسکي ور نږدې شو؛ بوډا خیرن ښکارېده؛ ټول مخ یې ژورو ګونځو نیولی وو.
ورسکي کېناست؛ بوډا ویده و.
ورسکي ورو وویل:
ـمعجزې پیل شوې؛ دا بوډا باید د دې ځای کشیش وي.
اوتو وویل:
ـزه خو په هیڅ هم نه پوهېږم؛ دلته څه روان دي!
ورسکي وخندل:
ـتر اوسه خو هر څه سم دي. زنداني ملګري مې دې بوډا ته هم اشاره کړې وه.
کونورا په خبره کې ور ولوېد:
ـخو زه داسې فکر نه کوم، دا به هماغه سړی وي چې موږ یې ښارلو.
اوتو وویل:
ـچټیاټ مه وایه. خو زه یوه شي ته حیران یم؛ دې کمزورې بوډا به څنګه ځان تر دې ځایه را رسولی وي؟
ورسکي ټیټ شو؛ د بوډا لاس یې ونیو؛ د هغه غوږ ته یې خوله ور نږدې کړه؛ ورو یې وویل:
ـزه یم.
د بوډا شونډې ورپېدې؛ څو نامفهومه تورې یې له خولې راووتل، بېرته بېسده پرېووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه شېبه چوپه چوپتيا وه؛ وروسته بوډا وويل:
راغلل، راغلل...

۲ـ ورسکي ماتې خوري:

ورسکي کونورا ته وکتل:
ـ د هغه په خبرو پوه شوې؟
کونورا د (نه) په بڼه سر وخوځاوه. ورسکي د بوډا پر اوږه لاس کېښود ، ټکان يې ورکړ؛ بوډا په پټو سترګو وويل:
ـ ارامه مې پرېږدئ !
ورسکي د بوډا سترګو ته د بتۍ رڼا سيخه کړه؛ بوډا په حيرانۍ وويل:
ـ له ما څه غواړئ؟
ورسکي د بتۍ رڼا د هغه له سترګو ليرې کړه؛بوډا خپلې سترګې وموښلې؛ ورسکي ته يې وکتل؛ له وچو شونډو يې کمزورې خندا راووته !
ـ اه ! ورسکي، دا ته يې؟ تر اوسه لا نه يې زوړ شوی.
د ورسکي پر زړه لړزه راغله؛ دی دې ته حيران و چې بوډا يې له کومه پېژني.
ورسکي په بيړه وويل:
ـ ته څوک يې؟ دلته څه کوې؟
بوډا په کمزوري غږ وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـپه دې پوښتنه دې خواشينى شوم؛ ته بايد ما وپيژني !
ورسکي په حيرانۍ ورته کتل:
بوډا وويل:
ـپر ذهن دې فشار راوړه، زه د والدا پلار يم، هغه والدا چې ستا ميرمن وه، خو په ډېره ناځوانۍ سره دې پرېښوده.
ورسکي په خبره کې ور ولوېد:
ـخو ما تر اوسه نه يې ليدلى !
ـسمه ده، نه دې يم ليدلى؛ خو زه ستا په اړه په ډېر څه پوهېږم؛ ته په زندان کې وې چې زه د معجزې د تيږې د ساتلو له پاره دې جزيرې ته راغلم؛ پوهېدم چې ته به يوه ورځ دلته راځې.
ورسکي حيرانې سترګې ورته نيولې وې؛ دى د بوډا په خبرو نه پوهېده.
کونورا په بيړه وويل:
ـپه وښو کې يې توپانچه پټه کړې ده ؛ ميل يې ښکاري؛ دا بوډا زموږ دښمن دى؛بايد ووژل شي.
ورسکي فکر په مخه کړ؛ اوتو ته يې وکتل، ويې ويل:
ـاوتو، ته څه پکې وايې؟
اوتو بوډا ته مخ ورواړاوه، ويې ويل:
ـنوم دې څه دى؟
ـزوړ ډرويد.
ورسکي وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د کشیشانو یوه ډله ده چې پر ځانونو یې د ډروید نوم ایښی؛ هغوی پیژنم؛ غلي او ګونګه ګیره خلک دي؛ یوا ځیتوب غواړي؛ دوی د دنیا له ټولو خوښیو محروم دي.

بوډا په زحمت له وښو پورته شو؛ کېناست، ویې ویل:

ـزه ستاسو د ملنډو نه یم. بالعکس، دا تاسو یاست چې ماته اړتیا لرئ؛ وګورئ، نڅا مې هم زده ده.

بوډا په زحمت ولاړ شو د نڅا په ډول یې لاسونه پښې وو هلې.

ورسکي او د هغه ملګرو په حیرانۍ ورته کتل.

دې نڅا ته پخوانیو رومیانو د مار نڅا ویله؛ نڅاګر به په نڅا کې یو ځل مخکې لاړ بیا شاته، سینه به یې راوا یسته او پر خپل ځای به په تېزۍ سره راوګرځېد.

یوډا په نڅا کې وویل:

ـتاسو نه پوهېږئ! زه دوه زره کاله عمر لرم؛ څو سوه کاله مخکې مې پاچا ژول سزار ته هم همدا نڅا وکړه؛ چکچکې یې وهلې او زما له نڅا یې خوند اخیست.

بوډا خپله نڅا بدله کړه؛ لاسونه پښې یې پورته پورته وغورځولې، ویې ویل:

ـدا د دبرشو مړیو د جزېرې نڅا ده؛ دا هم د څلورو صلیبونو نڅا.

یو ناڅاپه یې وخندل؛د ورسکي تر مخ ودرېد؛ ویې ویل:

ـوبښئ! بیځایه حرکات مې تر سره کړل، خو اوس د جدي خبرو وار دی. ګرانه، زما ماموریت دا دی چې تا ته د معجزې تیږه در وسپارم.

ورسکي په حیرانۍ ور ته کتل. وروسته یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ته ولې دا کار کوې؟
بوډا په زوره وخندل:
ـ تا د معجزې د تیرې د لاسته راوړلو له پاره خلک ووژل؛ جزیره دې له وحشته ډکه کړه او اوس چې یو احمق بوډا د معجزې تیره در سپاري، خوشاله نه یې؟
بوډا غلی شو، په ځیر یې ورسکي ته وکتل، ویې ویل:
ـ ورسکي، زه د تېرې شپې سړی یم، هغه څوک چې سپین کالي یې اغوستي و او تاسو یې پر کمیس ډزې وکړې، دا زه وم چې د ځنګل د یوې برخې ونو ته مې اور ور واچاوه، اوس هم ما نه پیژنې؟
د ورسکي زړه ولړزېد، اوتو او ماکونورا یو ګام شاته شول.
ورسکي خپل زړه غټ ونیو، ویې خندل:
ـ نو ته فکر کوې چې ورسکي به له تا وویرېږي؟
بوډا وویل:
ـ نه، نیت مې صاف دی؛ غواړم چې د معجزې تیره تاسو ته تسلیم کړم.
ـ ولې؟
په دې پسې مه ګرځه، خو یوه بله خبره واوره! دا تیره یو وخت د پاچا له جنازې سره دې ځای ته راوړل شوه؛ سل کاله یې وساتله، خو وروسته د بوهم د پاچاهی سلسله کمزورې شوه او د تیرې محافظین هم وتښتېدل. دا ځای تر ډېره همداسې پاتې و، خو وروسته بیا ساتونکي ورته وټاکل شول، هدف یې د بوهم د پاچا د قبر ساتنه نه وه، دوی پوه شوي و چې په دې سیمه کې د معجزې تیره پرته ده او وېرېدل چې دا ګنج د غلو لاس ته ورنه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې محافظينو کې يو هم زه وم؛ خبر شوم چې تاسو د دې ګنج په موندلو پسې جزيرې ته راغلي ياست؛ په دې هم پوهېږم چې د ورونيک پلار دې ځنګه وواژه، ان د ورونيک د صليب د ځړولو پېښه مې هم په خپلو سترګو ولېده.

ورسکي وخندل:

ـښه نو، چې دومره مهربانه يې او له دې ټولو پېښو سره سره بيا هم مرسته راسره کوې، نو دا راته ووايه چې د معجزې تيږه چېرته ده، ها؟

ورسکي هغه تيږه د بوډا سترګو ته ونيوله چې د لکنې له مينځه يې راکښلې وه.

بوډا وخندل:

ـنه، دا تيږه ما په خپله په لکنه کې کېښوده، ورته وګوره، مينځ يې مات دی.

ورسکي حيران و، خو ضرورت يې درلود چې د بوډا خبرې واوري.

بوډا وويل:

ـد معجزې د تيږې ځای يوازې ماته معلوم دی.

ورسکي چيغه کړه !

ـزه په تا ځنګه باور وکړم؟

بوډا وخندل:

ـبله لاره نه لرې. خو زه به يو بل راز هم درته ووايم، په زندان کې درسره وم، له دې هم خبر يم چې ستا پلار او مور پر تا کوم نوم ايښی و. ستا کورنی نوم يادوم، ورسکي نه.

د ورسکي پښې ولړزېدې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا د ورسکي غوږ ته خوله ورنږدې کړه؛ شونډې يې وخوځېدې؛
ورسکي لکه مار چيچلی انسان ټوپ کړل؛ په زوره يې وويل:
ـ ته شيطان يې، شيطان، که نه نو له دا سې رازونو څنګه خبرېدې !
بوډا وخندل:
ـ ښه نو، اوس په ما باور کولای شې؟
ـ هو، له دې وروسته سره ملګرې يو، خو د معجزې تيږه چېرته ده؟
کونورا غوښتل چې څه ووايي، خو ورسکي خپلې وسلې ته اشاره وکړه،
هغه يې پوه کړ چې بوډا څه نه شي کولای.
ټول له اوږده دهلېزه تېر شول؛ د لاسي بتۍ رڼا په دېوال کې يوه کوچيني
سوري ته سيخه شوه. ورسکي د ډروېد (بوډا) په غوښتنه ګونډې
ووهلې، لاس يې سوري ته ور ننه ايست؛ ناڅاپه ټول دېوال شا ته لاړ، يوه
لويه کوټه ښکاره شوه؛ ډروېد وويل:
ـ د معجزې تيږه همدلته ده.
شېبه وروسته ټول په کوټه کې ول.
په کوټه کې نمجن بوی ته، ځای ځای د قبرونو زړې شناختې ولاړې وې.
ډروېد وويل:
ـ پوښتنه مو ونه کړه چې تر ځمکې لاندې دا کوټه ولې روښانه ده !
ټول غلي وو.
بوډا وويل:
ـ دا ځای له پورتنۍ کوټې څخه رڼا اخلي؛ وګوره، د ډبرينو مجسمو له
اړخونو رڼاوې راوتلې دي؛ بله خبره ! د معجزې په تيږه کې هم دا خاصيت
پروت دی چې کوټه روښانه کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو دم یې وخندل:
ـخو د معجزې تیږه په دربیمه کوټه کې ده.
ورسکي وویل:
ـپه موږ ملنډې وهې !
ـنه، دا تیږه په زیرزمیني کې موندلی شې. د دی تیږې یو ارزښت په دې کې دی چې د ګروپ په څیر رڼا خپروي. هو رښتیا ، یوه بله خبره ! دا تیږه یو چا ته ژوند او مرګ، دواړه ورکولای شي.
ـڅنګه؟
ـد والدا نوم به دې نه وي هېر، هغه هم یو وخت زما په شان د دې تیږې ساتونکې وه.
د ورسکي زړه ولړزېد:
ـوالدا اوس چېرته ده؟
ـدلته ، د همدې تیږې لاندې ویده ده.
د ورسکي سترګې رډې راوختې:
ـچټیات مه وایه !
بوډۍ وویل:
ـزما په خبرو باور وکړه، والدا له څو پېړیو راهیسې د داسې چا په انتظار ده چې دلته راشي او ورته ووايي چې ورباندې ګرانه ده؛ هغه وخت به د معجزې تیږه ورکړي.
ورسکي ته احساس ور لوېدلی و چې دا سړی ملنډې ورباندې وهي، خو د هغه ځینې خبرې رښتیا وې؛ دی باید په ځینو رازونو پوه شوی وای.
ډروید وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدا میرمن په ښکلا کې جوړه نه لري؛ که دې ولیده، په یوه نظر به زړه وربانديې وبایلې؛ دا ستا په خیر یوه ګنهګار انسان ته ماتله ده.
ورسکي پوه شو چې له خطر سره مخامخ دی، خو بیا یې هم زړه غټ ونیو.
ډروید وویل:
ـته ماشوم وې، هغه وخت دې د مور په ګوته یوه ګرانبیه ګوتمۍ وه؛ دې ګوتمۍ درې قیمتي ډبرې درلودې. رښتیا نه وایم؟
د ورسکي د تندې ګونځې سره ورغلې:
ـخو دا زموږ کورنی راز دی، ته له کومه پوهېږې؟
ډروید وخندل:
ـکه اوس هغه ګوتمۍ د والدا په ګوته وي، نو دا باور کوې چې والدا به د معجزې تیره تاته درسپاري؟
ورسکي چیغه کړه !
ـخدایه ! د دې سړي له چټیاتو نور ستړی شوم.
ډروید پر غولي پرته هواره تیره وښوروله؛ لنډې زېښې وې؛ ورسکي د هغه په امر ورکښته شو؛ شیبه ورسته د ورسکي وحشتناکه چیغه پورته راوخته:
ـرښتیا دي، ګوتمۍ د هغې په ګوته ده.
اوتو او ماکونو یو بل ته په وېره وکتل.
ورسکي په یوه اوږده دهلېز کې ولاړ و؛ یوې خواته یوه ښځه پرته وه؛ حرکت یې نه درلود؛ پر ګوته یې د ورسکي د مور ګوتمۍ ښکارېدله.
له پورته یې د ډروید غږ واورېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د هغې لاس په خپل لاس کې ونیسه؛ دا باید یوه شي چې مینه ورسره لري.

ورسکي په بیړه د پرتې ښځې لاس ور پورته کړ.

ډروید وویل:

ـ د ښځې له مخه نقاب لرې کړه؛ مه ویرېږه! دا کار تر هغو قتلونو اسانه دی چې تا وکړل.

ورسکي لړزانده ګوتې ور نږدې کړې؛ د پرتې ښځې له مخه یې نقاب لیرې کړ؛ یو ناڅاپه شاته شو، پښې یې ولړزېدې او بې حرکته ودرېد.

ډروید چیغه کړه!

ـ څه دې ولېدل؟

ورسکي د لیونیانو په څیر په راوتلیو ړدو سترګو د پرتې ښځې څېرې ته کتل؛ پر تندي یې مرې خولې راماتې وې.

بوډا وخندل:

ـ وګوره، څیره دې څومره بدرنګه شوې ده؛ ښه ده، والدا ویده ده؛ د هغې پټې سترګې به نور رنځ هم درکړي.

ورسکي په زحمت خپلې سرېښ شوې شونډې پرانیستې، په ټیټ غږ یې وویل:

ـ ورونیک.

بوډا وویل:

ـ احمقه! بیړه دې وکړه؛ په تیاره کې دې ان د ورونیک مخ ته هم ونه کتل؛ پوهېږې؟ د ورونیک پر ځای دې یوه بله مړه ښځه پر صلیب راوځړوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي په بيره پورته وکتل؛ بوډا د پخوا په څير کمزوری نه ښکارېده،
نيغ ولاړ و او په څيره کې يې غوسه له ورايه مالومېدله.
ډروېد وويل:
ځان دې ډېر چالاکه ګاڼه؛ قتلونه دې وکړل؛ جزېره دې د مظلومو خلکو په
وينو ولړله؛ له اوله لا پوهېدم چې يو ډارن انسان يې.
د توپانچو ګيتونه کش شول؛ ډروېد ور وکتل، اوتو او کونورا د وسلو
ميلونه ورته نيولي وو.
ډروېد په ملنډو وويل:
_هيله کوم، ما مه وژنئ، له يوه کمزوري بوډا څه غواړئ.
ورسکي چيغه کړه!
_احمقانو، ولې ماتله ياست، ويې ولئ!
له توپانچو څخه يو اځي تور لوګی راووت.
ورسکي خپله توپانچه پورته ونيوله، خو تشه وه.
ډروېد وخندل:
_دومره ساده نه يم، مرمۍ مې ايستلې دي.
ورسکي پر زينه پښه کېښوده. يو غږ يې واورېد:
_حرکت مه کوه!
ور ويې وکتل.
_ورونيک توپانچه ورته نيولې وه.
ورسکي په بيره پورته وخوت؛ د بوډا تر څنګ تېر شو؛ له خپلو ملګرو
سره يې يو ځای منډه واخيسته.
ډروېد پسې ناره کړه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـښاغلی ورسکي ! د معجزې تيره دې هېره شوه.

۷ـ پیاوړی حریف:

ورسکي د ډار سړی نه و، خو دې پېښنو يې پر ذهن اغېزه کړې وه؛ نه پوهېده چې څه کوي او ولې له هغه ځايه راووت. په لاره کې يې ځو ځله اوتو او کونورا ته وويل:

ـ ورونيک مړه ده؛ ما په خپلو لاسونو پر صليب راوځړوله.

دوی په بيړه روان ول، خو ورسکي ځای پر ځای ودرېد، ويې ويل:

ـ زړه مې چوي؛ بايد ډاډه شم چې هغه ورونيک وه که بل څوک؟

اوتو په خبره کې ور ولوېد:

ـ نو څه کوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببرته ورګرځو.
کونورا وویل:
ـ نه، هغه وسله لري.
ورسکي وویل:
ـ احمقه، ترا وسه نو هلته نه دي ماتله.
درې سره ببرته د سمځو خواته ورغلل.
اوتو وویل:
ـ وګورئ! هغه رڼاوې نښته.
لاندې کښته شول، ورسکي اورلګيت ولګاوه، پر ډبرينو زينو ژېړه رڼا پرېووته؛ يو دم د تيرېږي د ښويدو غږ راغی؛ ورسکي په بيړه پورته وخوت؛ د ببرته تګ لاره د درنې تيرېږي په واسطه تړل شوې وه. ورسکي تيرېږي ته اوږه ورکړه، خو تيره درنه وه.
د ورسکي څېره له غوسې تکه شنه شوه؛ ببرته ملګرو ته راغی، په غوسه يې وويل:
ـ په دام کې يې واچولو.
اوتو وويل:
ـ له ما سره بله توپانچه شته.
ورسکي په غوسه وويل:
ـ احمقه! ولې دي استفاده ترې ونه کړه!
د اوتو سر وځړېد:
ـ هغه وخت وارخطا شوم، هېره مې وه.
ورسکي توپانچه ورواخيسته، مرمۍ يې وکتلې، سمې وې. ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـله دې ځايه بايد د وتلو لاره پيدا کړو،که نه نو هډوکي به مو همدلته وراسته شي.
کونورا خپل غاښونه وچيچل:
ـدواړه به په خپلو لاسونو ووژنم.
ورسکي ووېل:
ـخو که له دې سمڅې ژوندي ووتو.
کونورا ووېل:
ـماته داسې ښکاري چې دوی هم تر اوسه همدلته دي.
ـنو د سمڅې په خوله کې هغه تيږه چا کېښوده؟
ـډاډه يم، نور و ملګرو به يې دا کار کړی وي.
کونورا له جيبه يوه تېره چاړه را وايسته، پرته له دې چې د ورسکي نظر وپوښتي، په تياره کې ورک شو.
ورسکي او اوتو په خپل ځای پاتې شول؛ پاو ووت؛ د کونورا درک معلوم نه شو. دوی دواړه هم پسې ورغلل. ورسکي يو ځای نوک ونيو، ويې ويل:
ـاورې ! فکر کوم چې کونورا دی، بېرته زموږ خواته راځي.
غږ غلی شو ؛ مخکې لاړل؛ په يوه کوټه کې تياره وه ؛ دومره ښکارېدل چې يو څوک پړمخې پروت و.
اوتو چيغه کړه:
ـکونورا خپل کار کړی دی؛ وګوره، د دې سړي په ټټر کې د کونورا چاړه ننوتې ده؛ لاستی يې برېښي؛ ډاډه يم؛دا د کونورا چاړه ده.
ورسکي ووېل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـاحمقه ! داسې نه ده.
ورغی جسد یې پرمخې را واړاوه؛ هوتو چیغه کړه !
ـکونورا ! اه ! کونورا یې وژلی دی !
ورسکي خپله توپانچه له جېبه را وایسته، ویې ویل:
ـډروید ترموږ ډېر چالاکه دی.
اوتو په حیرانۍ سره د کونورا جسد ته کتل...
ورسکي وویل:
ـراځه !
دواړه اوږده سالون ته ورسېدل؛ لاندې کښته شول؛ د ورسکي زړه ولړزېد؛ ښځه پرخپل ځای پرته وه. ورسکي ور ټیټ شو؛ سترګې یې رډې راوختې؛ د ښځې مړې ګوتې د کونورا تر چاړې راتاوې وې. ورسکي په دقت ښځې ته وکتل؛ د لاسونو په بندونو کې یې د پړې سرې نښې پاتې وې.
ورسکي وویل:
ـدا هماغه ښځه ده چې موږ په تیاره کې د ورونیک ګومان ورباندې کړی وا و د هغې پر ځای مو پر صلیب را ځړولې وه.
ورسکي یوناځا د ښځې له ګوتو چاړه ور واخیسته او د هغې ستونی یې ور پرې کړ؛ په غوسه یې وویل:
ـاوس نو سمه مړه شه.
مخامخ یو سیوری راغی، ورسره یې یو وړو غږ واورېد:
ـزه دې وپېژندلم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي مخامخ توپانچه ونيوله؛ په تياره کې د توپانچې له خولې سره رڼا ووته، يو چا وخندل:

ـورسکي، ته هغه څوک يې چې په دوکه پسې دوکه خورې؛ ته هغه څوک وژنې چې مخکې دې وژلای و.

ورسکي اورلګېت ولګاوه؛ يوه ولاړ ځوان د ېوال ته اوږه لګولې وه؛ ځوان متوسطه ونه درلوده، وېښته يې ژيړ او څېره يې سره ښکارېدله.

ځوان وويل:

ـنوم مې ارسن لوپن دی او د اسپانيول او سيدونکی يم.

ورسکي په حيرانۍ سره ځوان ته کتل....

ځوان وويل:

ـزه د کنت هرژمون د کورنۍ د ساتلو له پاره دلته راغلې يم؛ تا پيژنم؛ هغه کسان دې ووژل چې ډېر دې يې نه پېژندل. بې مانا قتلونو ستا زړه سخت کړی دی، خو تر اوسه لا په دې نه پوهېږې چې ورونيک مړه ده که ژوندۍ !

ته ان دومره بې رحمه يې چې د مقتول څېرې ته هم نه ګورې؛ تا دوې ښځې درلودې؛ يوه د راينولډ مور او بله هم د فرانسوا مور. دوې ورځې مخکې دې په تياره کې خپله لومړنۍ ميرمن ووېشته.

د ورسکي زړه ولړزېد.

ارسن لوپن په کونج کې له پراته جسد څخه څادر ليرې کړ، ويې ويل:

ـباور نه کوې؟

ـورسکي خپلې سترګې پټې کړې.

ارسن لوپن وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ تاته مې نقشه وا یسته او ته مې په خپله لومه کې راګیر کړې.
ورسکي چیغه کړه !
ـ له ما څه غواړې؟
ارسن لوپن وخندل:
ـ هیڅ، یواځې د کنټ هرژمون له کورنۍ څخه ساتنه کوم.
ورسکي وویل:
ـ راځه ! د معجزې تیږه به په ګډه پیدا کړو ، نیمایي شتمني یې ستا !
اوتو ته غوسه ورغله، خو څه یې ونه ویل.
ارسن لوپن وخندل:
ـ خو لومړی باید په دې پوه شم چې فرانسوا چېرته دی؟
ورسکي غلی و.
ارسن لوپن دوهم ځل پوښتنه تکرار کړه !
ـ فرانسوا چېرته دی؟
د ورسکي په زړه کې تمه پیدا شوه؛ فرانسوا یو چاته ارزښت درلود او ده له دې موقع ډېره استفاده کولای شوای. خو بیا یې هم وویل:
ـ فرانسوا د توري وهنې په مسابقه کې ووژل شو.
لوپن وخندل:
ـ زه دومره احمق نه یم، پوهېږم چې هغه ژوندی دی.
ورسکي نه غوښتل چې په دومره اسانۍ دا چانس له لاسه ورکړي، ځکه غلی و.
لوپن شپېلکی وواهه ! له نږدې کوټې څلور وسلوال او یو په عمر پوخ سړی راغلل. په عمر پوخ سړی ګوډ ګوډ ته، یوه پښه یې له لرګي جوړه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن ورسکي ته وکتل ويې ويل:
ـ دی زما نږدې ملګری پاتريس بلوال دی.
غلی شو، پاتريس بلوال ته يې مخ ور واړاوه:
ـ ښاغليه! د فرانسوا درک مو پيدا نه کړ؟
منفي ځواب يې واورېد.
ارسن لوپن وويل:
ـ نور پوځيان په بېړۍ کې دي؟
هو.
ارسن لوپن سر تېرو ته وکتل:
ـ ورسکي او د هغه ملګری ګراشن ته بوځئ، هلته يې وساتئ.
اوتو او ورسکي ترمتو ونيول شول.
له سالونه بهر يوه زينه ولاړه وه، خو ارسن لوپن تر څو سمځو تېر شو او د ځکمې سر ته راوخوت. دله د باغ خواته لاړه او هغې ونې ته ورسېدل چې ورسکي د ورونيک پر ځای د خپلې پخوانۍ ميرمنې مړی پرې راځړولی و.
ارسن لوپن يو ځای ودرېد، ورسکي ته يې وکتل، ويې ويل:
ـ ستړی شوې؟
د ورسکي سترګې سرې وې.
ارسن لوپن وويل:
ـ دې ونې ته وګوره! کله چې تېره شپه تاسو د خپل جنايت په اړه غږېدی اومړې مو شمېرل، ما له موقع استفاده وکړه او ورونيک مې له دې ځايه وتښتوله. هلته وګوره! هغه ښوک چې پر سړک را روان دی، پيژني؟ دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی هم ستا د قربانیانو له ډلې څخه یو دی. دا سړی دې لومړی د مرګ په خونه کې بندې کړ؛ بیا دې خپل زوی راینولډ ته امر وکړ چې سیند ته یې واچوي؛ دا کس د فرانسوا ښوونکی استفان ماروکس دی، خدای ژوندی وساته.

ماروکس را ورسېد؛ ورسکي ته یې په ژامه دروند سوک ورکړ، لوپن وویل:

_مه! اوس یې وخت نه دی؛ ورسکي به خپله سزا ووینې.

ورسکي په کرکه استفان ماروکس ته کتل؛ دی د ورونیک او د دې سړي له مینې څخه خبر و.

ارسن لوپن ورسکي ته ور نږدې شو، ویې خندل:

_د ښاغلي استفان ماروکس په ژوندي پاتې کېدو حیران یې! په دې ورځو کې مړي هم ژوندي کېږي.

ارسن لوپن ماروکس ته وکتل:

_فرانسوا مو پیدا نه کړ.

_نه

_په کوم ځای مو شک هم رانه غی، سمڅه، غار یا بل څه؟

د استفان ځواب منفي و.

ارسن لوپن بېرته ورسکي ته ور نږدې شو، په غوسه یې وویل:

_د فرانسوا د ځای د ښودلو په مقابل کې څه غواړې؟

ورسکي ځمکې ته کتل...

ارسن لوپن له جېبه یو کارت را وایست، د ورسکي سترګو ته یې ونیو، ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدا سړی د فرانسوا بیه پرې کوي، ووایه، څومره پیسې غواړې؟
ورسکي په حیرانۍ وویل:
ـدا خو د فرانسې د ولسمشر موسیو والانګای کارت دی، هغه ولې له دې قضیې سره دلچسپي ښیي؟
ارسن لوپن وخندل، له جېبه یې یو بل سور رنګه کاغذ را وایست، ویې ویل:
ـوخت مه ضایع کوه، دا کاغذ ولوله.
ورسکي په لړزانده ګوتو کاغذ ور واخیست، لیکلي و:
د فرانسې د دولت نږدې ملګری پاتریس بلوال او ارسن لوپن د ورسکي د نیولو ماموریت لري.
د ورسکي خوله وازه پاتې وه.
ارسن لوپن لاس ور وغزاوه، کاغذ یې ورنه واخیست؛ ټیرې یې کړ او ټوټې یې باد ور سره یوورې؛ ویې ویل:
ـزه په هیڅ دولت پورې نه یم تړلی؛ دا کاغذ مې ځکه در ښکاره کړ، چې ستا نیول څومره مهمه دي؛ نو زما خبره ومنه! له دې ځایه نه شې تښتېدلی؛ د فرانسوا د خوشې کېدو په مقابل کې څه غواړې؟
ـفرانسوا مړ دی.
ـدروغ وایې !.
ورسکي غلی شو، یودم یې وویل:
ـد معجزې تیږه !
ـامکان نه لري، زه به فرانسوا په خپله پیدا کړم.
ورسکي وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـکه يې پيدا هم کړی، نو يوازې به يې بې روحه جسد په لاس درشي.
ـولې؟
فرانسوا له پرون راهيسې نه اوبه څښلې او نه يې هم څه خوړلي دي؛ که زما شرط ونه منی؛ هلکی به له تندې مړ شي.
ورسکي وروستی جمله په ډېره بې رحمي سره ادا کړه.
ارسن لوپن وويل:
ـته خپل زوی په خپل لاس نه شې وژلای.
د ورسکي له خولې وحشيانه خندا راووته:
ـنه، ماته يې مرګ ډېر اسانه دی، فرانسوا به هم د نورو په څېر مړ شي.
استفان سوک جوړ کړ، خو ارسن لوپن د هغه مخې ته ودرېد.
ارسن لوپن د يوه سر تبرې له ملا پړی ور خلاص کړ؛ ورسکي يې د صليب په بڼه په ونه پورې کلک وتاړه؛ د ورسکي پښې له ځمکې يوه لوېشت پورته وې.
ارسن لوپن وويل:
ـاوس به پوه شې چې دا ډول مرګ څومره دردونکی دی.
پړي د ورسکي پر متو ، غاړه او پښو فشار راوړی و، خو ورسکي ځان داسې وښود چې تسليمدونکی نه دی؛ سترګې يې اسمان ته وراړولې، شونډې يې وخوځېدې، داسې لکه وروستۍ دعا چې کوي.
ارسن لوپن ور مخته شو؛ د ورسکي ټټر ته يې سوک ورکړ؛ ويې ويل:
ـای قاتله! يوه زوی دې بل زوی په توره وواهه، خو پوهېږم چې فرانسوا لا تر اوسه ژوندی دی؛ که مرسته ورسره ونه شي، تږې او لوږه به يې ووژني. ووايه! فرانسوا دې چېرته پټ کړی دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتریس بلوان وویل:
ـورسکي به اقرار ونه کړي.
ارسن لوپن په خپلو ژېړو وېښتو کې ګوتې تېرې کړې؛ لاندینۍ شونډه یې په غاښونو کې ټینګه کړه، ویې ویل:
ـنه، د پرې درد تر یوه ساعته ډېر نه شي زغملای؛ په خپله به هر څه ووایي.
لوپن ورسکي ته ورنږدې شو، چیغه یې کړه:
ـکه د فرانسوا ځای راوښیې په خپل شرافت قسم خورم، ازاد یې !
د ورسکي غاښونه له ډېره درده سره وجنګېدل، په زحمت یې وویل:
ـهغه باید مړ شي.
پانې وخوځېدې؛ سرتېرو د خپلو ټوپکو خولې ونو ته ور واړولې؛ له ګڼو پاڼو یو کوچینی سپی راووت. استفان په خوشالۍ وویل:
ـدا د فرانسوا سپی دی.
سپی د ارسن لوپن خواته ورغی؛ لکۍ یې ووهله؛ لوپن سپی ور واخیست؛ هغه یې ټینګ په غېږ کې ونیو.
استفان په حیرانۍ وویل:
ـدا سپی تا څنګه پېژني؟
ارسن لوپن وخندل:
ـد فرانسوا د موندلو له پاره باید په ځینو حقایقو وپوهېږئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹ـ د بوهم د پاچا تیږه

ارسن لوپن ورسکي ته وکتل په زوره یې وخندل:

ـفکر مې کاوه چې تر ما هوښیار یې، خو داسې نه ده.

ارسن لوپن پر یوه ړنګه ونه کېناست، ویې ویل:

ـیوه کیسه به درته ووایم. د مسیح له میلاده ۱۳۲ کاله وړاندې په نړۍ کې یوه حیرانوونکې پېښه رامینځته شوه ؛ د پېښې ځای د اروپا ریو ښار و ؛ دې ښار ته یې بوهم یا بوهیما ویل.

د پېښی ځای د (ژاکي مې ستال) کوچینی ښار ښودل شوی دی. د دې ښار د لوی سیند پر دواړو غاړو یوه لویه قبیله اوسېده. یوه ورځ په دې قبیله کې جنګ ونښت ؛ دوی سوله خوښوونکي خلک وو ؛ د جنګ په علت نه پوهېدل؛ نارینه وو تورو ته لاس کړ او ښځو هم د کورونو د وسایلو په راټولولو بوختې شوې، خو د هماغه ورځې په مازدیګر د قبیلې مشران د الب د سیند پر غاړه سره راټول شول ؛ تر سهاره یې د سولې په اړه خبرې وکړې.

سهار د پاچا دوې بېړۍ راورسېدې؛ د قبیلې مشران او د پاچا استازې په یوه لویه بېړۍ کې سره راټول شول ؛ د قبیلې مشرانو سوله وکړه، خو د پاچا استازو بله غوښتنه لرله. دوی غوښتل چې د قبیلې د ځوانانو په مرسته پر ګاونډیو هېوادونو یرغل وروړي.

هغه وخت په اروپا کې وړو حکومتونو واک درلود ؛ هر یوه به پر بل حمله کوله او خپل قلمرو به یې پراخاوه. دا قبیله وږې وه ؛ د ژوند له پاره یې باید یو څه موندلي وای؛ په جګړه کې ډېر غنیمت په لاس ورته، ځکه یې دا وړاندیز ومانه. هغه وخت به د جنګ له پاره ټوله قبیله (واړه، زاړه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې او نارينه) تلل ؛ له همدې سببه به يې د قيمتي جواهراتو په شمول د کور ټول وسايل ورسره وړل. د دې قبيلې په جواهراتو کې يوه مثلث شکله تيږه وه چې دې قبيلې ته يې تر هرڅه ډېر ارزښت درلود.
د قبيلې ټول اوسيدونکي په جنګي بېړيو کې سپاره شول؛ کله چې د سر کشتۍ د درې نيمايي ته ورسېده، يوه مشر يوه پرده ليرې کړه او يوه ځلېدونکي تيږه ښکاره شوه. دا تيږه دوه متره پلنه او دوه نيم متره اوږده وه ؛ د تيږې پر لېدو ټولو تيږې ته سجده وکړه او د خوشالۍ غږونه پورته شول.
د پوخ مشر يوه لکڼه ور واخيسته او ويې ويل چې دا لکڼه او تيږه د يوبل له پاره مهم دي او يو بل ته قدرت ور ښښي. دا دتيږه موږ ته په ځګړو کې پياوړتيا راکوي.
دې تيږې جادويي قدرت درلود او د هغه وخت فيوډالانو هڅه کوله چې دا تيږه تر لاسه کړي. اوونۍ تېرې شوې؛ دې قبيلې په سمندر کې خپل سفر ته دوام ورکړ؛ ډېرې سيمې يې ونيولې او يوه ورځ د اسکاندينيا يوه ساحل ته ورسېدل.
دوی غوښتل چې دا تيږه په يوه مطمين ځای کې پټه کړي، خو دا ساحل ښه نه شو ورته ښکاره ؛ له همدې امله ايرلنډ ته ورسېدل. دو ی هماغه ځای د اوسېدو له پاره غوره کړ؛ وخت ووت؛ د پوخ مشرمړ شو او د هغه لمسي د خپل نيکه ځای ونيو.
يوه ورځ يوه ګاونډي پاچا له دوی سره يو تړون لاسليک کړ، د دې تړون له مخې بايد دواړو حکومتونو پر دربيم حکومت يو ځای جنګ پيل کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای؛ دوی دا تیره یوې جزېرې ته یووړه ؛ دې جزېرې دیرش پلنې ډبرینې تختې او قوي پلونه درلودل.
کلونه ووتل؛ دا تیره په همدې جزیره کې ساتل کېدله، خو جزیره د ژرمن د وحشي قبیلې تر تهدید لاندې راغله؛ د پوځ او قبیلې مشرانودومره وخت ونه موند چې تیره له جزېرې څخه انتقال کړي ؛ تیره په جزیره کې پاتې شوه.
کال وروسته د پوځ او قبیلې تر مینځ اختلاف راغی؛ په خپل مینځ کې یې سختې جګړې وکړې ؛ په دواړو لورو کې ډېر کسان ووژل شول او تیره ورو ورو له ذهنونو ووته.
ارسن لوپن غلی شو، سګرټ یې ولګاوه ؛ ورسکي ته یې وکتل ؛ ویې خندل:
ـدا جزیره د سارک جزیره وه ؛ هغه جزیره چې زه او ورسکي پکې یوو.
پېرې ووتې؛ په دې تیرې پسې ډېر کسان وګرځېدل، خو پیدا یې نه کړه. دې تیرې زما پام هم ځانته ور واړاوه؛ څېړنې مې وکړې ؛ په هماغه لومړیو کې دې نتیجې ته ورسېدم چې دا تیره باید د ګراندیش او کالوفلوري د باغ په مربوطاتو کې وي، ځکه دا پخوانۍ خرابې وې او ماکونوک هم په دې اړه معلومات راکړي وو.
ماکونوک په دې عقیده و ، چې د ګراندیش د چینې اوبه شفا بښونکې دي؛ تیره هم په هغه ځای کې ده چې دا اوبه سرچینه ترې اخلي. دی په دې باور و چې دا تیره د هر ډول ناروغیو علاج کولای شي او له همدې سببه یې دې تیرې ته د مرګ او ژوند نوم ورکړی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماکونوک له پخوا راهيسي په دې تيره پسې ګرځېده؛ يوه ورځ يې په يوه سمڅه کې يوه زړه کتابچه وموندله؛ له ليکنو يې داسې ښکارېده چې دا کتابچه د هماغه پوځ د مشر يا دابښتونه دي. په دې کتابچه کې پر صليب د ځلورو ښځو د راځړولو او د برشو جنازو يادونه شوې وه، خو روښانه مفهوم نه ترې اخيستل کېده.

ماکونوک به خپل ټول معلومات له کنټ هرژموند سره شريکول، تر څو چې ورسکي دې جزيرې ته راغی او دواړه يې ووژل.

ارسن لوپن غلی شو؛ نيم سوخته سګريټ يې د بوټ تر تلې لاندې کړ؛ ورسکي ته يې وکتل، ويې خندل:

_فکر کوم چې ترلې اندامونه دې ورو ورو بې حسه کېږي.

ورسکي په غوسه ورته کتل او له درده يې خپله لاندينۍ شونډه پر غاښونو کلکه نيولې وه.

ارسن لوپن وويل:

_اوس هم نه غواړې چې د فرانسوا ځای راوښيې؟

د ورسکي په سترګو کې غوسه ښکارېدله.

ارسن لوپن وويل:

_غوږ ونيسه! پنځه دېرش کاله مخکې د بوهم په ښار کې يوې ښکلې ځوانې ښځې ژوند کاوه. دا ښځه د يوه بيروتي پروفيسور معشوقه وه؛ پروفيسور د دې ښځې په برکت د بوهم له دوهم پاچا سره وپېژندل. دی هوښيار سړی و؛ ډېر ژر يې د بوهم د پاچا پام ځانته ور واړاوه.

پروفيسور له خپلې معشوقې سره واده وکړ او د ورسکي په نوم يې يو وحشي انسان نړۍ ته راووړ. ورسکي ورو ورو لويېده؛ يوه ورځ يې مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

له یوه حیرانونکي راز څخه خبر کړ؛ زوی ته یې وویل چې د سارک په جزېره کې یوه قیمتي ډبره پرته ده او که ته دا تیږه تر لاسه کړې نو د بوهم پاچا به شې.

ورسکي لوی شو؛ خو نا ارامه ذهن یې دې تیږې په مخه کړی و؛ ورسکي په نړیواله جګړه کې ګډون وکړ او له جګړې وروسته زندان ته ولوېد، خو لا یې هم د معجزې تیږه په یاد وه. ورسکي له زندانه وتښتېد؛ د سارک جزېرې ته راغی او په ټوله جزیره کې یې وحشت خپور کړ.

ورسکي خپلې لومړنۍ میرمنې الفرایډ ته دنده ورکړه چې کنت هرژمون وڅاري او کله چې جزېرې ته د خپلې دویمې میرمنې ورونیک له راتګه خبر شو، پرصلیب د هغې د ځړولو فکر په مخه کړ.

ورسکي به ډېر وخت له خپلې لومړنۍ میرمنې او ملګرو سره د ویرانو په سمڅو کې تېراوه؛ دوی زحمت وایست او په دې یوه شول چې د معجزې د تیږې د لاسته راوړلو لومړنی شرط په صلیب د څلورو ښځو راځړول دي.

خو ماکونوک د دوی په راز وپوهېد او په دې هڅه کې شو چې دوی ته دوکه ورکړي.یوه شپه سمڅې ته ورغی او په پټه یې د ورسکي او د هغه د ملګرو جلسه ولیده. ده د تیږې د پیدا کېدو په اړه غلطه نقشه وایسته او کاغذ یې تر خاورو لاندې کړ؛ دا نقشه د ورسکي لاس ته ولوېده؛ هغه دوکه وخوړه او په تقلبي نقشه یې باور وکړ، ځکه د یو څه مودې له پاره په نورو خرابو کې ګرځېده.

ما دا هر څه د ماکونوک د خاطراتو په کتابچه کې ولوستل.

ارسن لوپن د خپل بالاپوښ له جیبه یوه زړه کتابچه را وایسته، ویې ویل:

ـخو دا اصلي پاڼې دي؛ غوږ ونیسه! ځینې برخې به یې درته ووایم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـد سارک په جزیره کې به وحشت خپور شي؛ د مرګ کوټه، پر صلیب را ځړول شوې ځلور ښځې، اور او حیرانونکي غرونه، د معجزې تیږه چې هم مرګ ورکوي او هم ژوند بښونکې ده...
دا پېښې وړاندې د دې تیږې د ترلاسه کولو له پاره د پوځ د یوه مشر شرطونه دي، خو ورسکي په دې خرافاتو باور وکړ او جزیره یې په وحشت بدله کړه.

۱۰ـ ورسکي د تقدیر استازی:

ارسن لوپن ورسکي ته وکتل او چیغه یې کړه !
ـ ته یو جنایتکار یې؛ د ورونیک رهنما (هونوریک) دې هم ووژله.
د ورونیک زړه ولړزېد.
ارسن لوپن وویل:
ـ خو یوه خندونکې خبره پاتې شوه، ډروید.
شونې نه وه چې ډروید او ارسن لوپن دې یو کس وا وسي او په یوه وخت دې د دوو کسانو رول ادا کړي؛ زوړ ډروید له پخوا راهیسې په دې جزیره کې ژوند کاوه؛ تا د ډروید ځوانه لور ووژله او ډروید د غچ اخیستلو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تکل کې شو؛ هغه د سارک د جزیرې ټولې سمخې او خرابې پېژندلې؛ ته یې څارلې او د غچ اخیستلو په موقع پسې ګرځېده؛ کله چې دې جزیرې ته راغلم، ډروید مې ولېد؛ پوه شوو چې دواړه یو هدف لرو.
ما د ډروید په مرسته ستا د لومړنۍ ښځې الفریډ جسد وموند؛ ډروید راته وویل چې دا ښځه په تا پسې ګرځېده او غوښتل یې چې خپل زوی وویني؛ خو ستا ملګرو په تیاره کې ډزې ورباندې وکړې او مړه شوه؛ تاسو دومره په وحشت کې ډوب وئ، چې ان خپل او پردي مو هم نه پېژندل؛ هرڅوک چې په مخه درتلل؛ ویشتل مو. موږ د الفریډ جسد را واخیست او کله چې ته او کونورا په سپین کالي سړي پسې ګرځېدئ، په ډېر مهارت سره مو د ورونیک پر ځای پرې ایښتله.
په بېړه سمڅو ته ورغلو؛ ډروید پر پروړه پرېووت او ما هم په بله کوټه کې ستاسو د راتګ انتظار ایست؛ نوره کیسه مالومه ده.
د ورسکي شونډې وخوځېدې؛ ارسن لوپن غوږ ورنږدې کړ، ویې ویل:
_په زوره ووایه، فرانسوا چېرته دی؟
ورسکي په زحمت وویل:
_یو شرط لرم.
_څه؟
_ما خوشې کړئ.
ارسن لوپن وویل:
_ژمنه کوم.
ورسکي په زحمت وویل:
_فرانسوا تر پله لاندې موندلی شئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن وويل:
زه په خپله خبره ولاړ يم؛ ورسکي خوشي کړئ !
يوه شېبه غلی و ؛ بيا يې وويل:
_له دې ځايه ورک شه ! هو ربښتيا ، ورونيک او استفان له يو بل سره مينه لري او په نږدې وخت کې يې واده دی؛ اووه لس کاله کېږي چې ته او ورونيک له يو بل ښځه بېل ياست؛ د فرانسې د قوانيو له مخې ستا او د ورونيک واده فسخه شوی دی، نو دوی ته مزاحمت مه کوه که نه نو تر ما به بد سړی نه وي. لس دقيقې وخت لرې چې دا جزېره پرېږدې !
ارسن لوپن او استفان د پله خواته منډه کړه، کله چې هلته ورسېدل فرانسوا يې پر دېرېنه تخته تړلی وليد. استفان په بيړه د هغه تر لاسونو پښو تړلې پړی خلاص کړ؛ فرانسوا کمزوری شوی و؛ په احتياط کېناست؛ ارسن لوپن وويل:
_له تېرې شپې راهيسې همدلته وې؟
فرانسوا د سر په اشاره د هو ځواب ورکړ؛ وروسته يې په زحمت وويل:
_ورسکي چېرته دی؟
_هغه مو خوشې کړ.
فرانسوا حيران شو:
_ولې؟
ارسن لوپن وخندل:
_زه له خپلې ژمنې نه اوړم.

● ❊ ❊ ❊

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سمندر پر مخ یوې بېړۍ حرکت کاوه؛ د بېړۍ په مېنځ کې له لرګیو جوړه کوچینۍ، ښکلې کوټه ښکارېدله؛ ورونیک پر څوکۍ ناسته وه؛ د هغې په نیولې څېره کې د سترګیا نښې له ورایه ښکارېدلې. دې د خپل زوې فرانسوا د لیدو تمه درلوده.

فرانسوا کوټې ته ور ننوت؛ ځان یې د مور غېږې ته ور واچاوه او دواړو په چیغو، چیغو وژړل. مور او زوی تر ډېره اوښکې تویولې؛ وروسته د کوټې دروازه خلاصه شوه، ارسن لوپن و.

فرانسوا په ژړا کې وویل:

ــموري ! دې سړي مورږ دواړه له مرګه وژغورلو.

ارسن لوپن د ځوان تر خنګ کېناست. مور او زوی ژړل؛ د ارسن لوپن سترګې هم له خوشالۍ ځلېدلې.

۱۱ــ د معجزې تیږه

له څو دقیقو وروسته ارسن لوپن، پاتریس بلوال او استفان له بېړۍ څخه کښته شول؛ د ساحل شګې پستې وې؛ د بوټونو تلې یې پټول، پورته؛ تر شنه اسمان لاندې سمندري سپین مرغان په هوا کې ګرځېدل؛ چیغې یې وهلې؛ یو نیم به په سرعت ټیټ شو او د اوبو له سره به یې یو کوچینۍ ماهی ور پورته کړ.

پاتریس بلوال وویل:

ــد دې خطرناک سړي خوشې کول ښه کار نه و.

ارسن لوپن یوه وړه تیږه په پښه ووهله، ویې خندل:

ــوبښئ ! خو زه له تاسو سره موافق نه یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

استفان وویل:

ـ ارسن لوپن بله چاره نه درلوده؛ فرانسوا په خطر کې و.

ارسن لوپن وویل:

ـ پوهېږم؛ ورسکي په جنایت کې ورېې ده، خو ما ژمنه ورسره کړې وه.

پاتریس بلوال وویل:

ـ خو د ورسکي پرېښودل مې زړه خوري؛ هغه په لسګونو بېګناه انسانان ووژل؛ جزېره یې په وحشت بدله کړه؛ اخ، باید چې تر ستوني مې نیولی وای.

ارسن لوپن وخندل؛ یوه ساتونکي ته یې اشاره وکړه؛ ساتونکی له دوو دوربینانو سره راغی؛ ارسن لوپن یو دوربین پاتریس بلوال او بل استفان ته ورکړل، ویې ویل:

ـ اوبو ته وګورئ! په یوه میل واټن کې به یوه بېړۍ ووینئ.

دواړو دوربینونه سترګو ته ور نږدې کړل؛ استفان وویل:

ـ لیرې یوه کوچینۍ بېړۍ روانه ده؛ یوا ځې یو نفر پکې ښکاري؛ اه، فکر کوم چې ورسکی دی؛ خپل ملګری او تو یې وژلی او په بېړۍ کې تښتي.

ارسن لوپن وخندل:

ـ او که برعکس اوتو هغه وژلی وي، بیا؟

پاتریس بلوال په حیرانۍ وویل:

ـ دا امکان نه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن له جېبه کتابچه را واېسته؛ پاڼې یې واړولې؛ ویې لوستل:

ـد پوځ د پخواني مشر په یادابنتونو کې لیکلي دي چې ګنج هغه څوک لاسته راوړلای شي چې د برش جنازې پوره کړي؛ څلور ښځې پر صلیب راوځړوي او خپله میرمن ووژني او په پای کې دی په خپله د خپل ملګري لخوا ووژل شي.

ورسکي د دې خبرو ټول شرایط پوره کړل، خو په دې نه پوهېده چې د کتابچې په پاتې پاڼو کې څه لیکلي دي؛ ماکونوک هم څه نه وو ورته ویلي چې دی به د خپل یوه ملګري لخوا وژل کېږي، خو اوتو په هر څه پوهېده؛ هغه ته مې دا پخوانۍ کتابچه ور وښووده؛ اوتو هم خرافاتي سړی دی؛ دی باور لري چې د ورسکي په وژلو به د معجزې تیږه پیدا کړي؛ فکر کوم چې تر اوسه به یې ورسکي وژلی وي.

استفان په حیرانۍ وویل:

ـنو تا له اوتو سره پېژندل؟

ارسن لوپن وخندل:

ـڅه فکر کوئ، په دې لنډه موده کې دا ټول کارونه ما په یوائې ځان تر سره کړل؟

د پاتریس بلوال او استفان سترګې رډې راوختې.

ارسن لوپن وویل:

ـاوتو مې له پخوا پیژانده، خو له ډېر وخت وروسته مې په همدې جزیره کې ولید؛ ومې پوهاوه چې ورسکي د ارشینان د خویندو له وژلو وروسته د هغوی له جېبونو سلګونه زره فرانکه کښلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوتو پوهېده چې ارسن لوپن غل دی، خو دروغ نه وایي، ځکه یې زما خبره ومنله. د ورسکي دې خیانت یې پر زړه اور بل کړ؛ ورنه ومې غوښتل چې د ورسکي او کونورا توپانچې خالي کړي، خو اوتو له پیسو پرته دا کار نه کاوه؛ مجبوره وم؛ د هغه خبره مې ومنله؛ ورسکي او کونورا نشه وو؛ اوتو یې له توپانچو څخه اصلي مرمۍ وایستلې.

استفان وویل:

_خو اوتو به ورسکي ونه وژني!

_اوتو د خپل رییس په وړاندې کینه درلوده؛ دی د ارشینان له خویندو څخه د ورسکي پټې غلا د هغه په وړاندې بې باوره کړی و؛ د دواړو له یو بل څخه ښه نه راتلل؛ له بل لوري د معجزې د تیږې کیسه خلاصه شوه؛ اوتو، ورسکي ته کوم احتیاج نه درلود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲ـ موسیو والانګلای:

ورونیک دوهرژمون په یوه ښکلي باغ کې ناسته وه؛ دې باغ د فرانسې په یوه کوچیني سرحدي ښار کې موقعیت درلود. د ورونیک په څېره کې خوشالۍ پرته وه؛ دې په مینه خپل ځوان زوی فرانسوا ته کتل...

ناڅاپه یې نارینه غږونه تر غوږ شول؛ غږونه له کڅو ونو راتلل؛ د ورونیک تندی نور هم پسې وغوړېد؛ د باغ پر عمومي لاره ارسن لوپن او پاتریس بلوال را روان ول.

فرانسوا مخکې منډه ور واخیسته او په مینه یې وویل:

ـ ډېر وخت نه ښکارېدی، وواياست، څه مو کول؟

ورونیک ور غږ کړل:

ـ زویه، دوی زموږ له لیدو پرته نور کارونه هم لري.

ارسن لوپن وخندل؛ ورونیک ته یې لاس ورکړ او دواړه پر څوکیو کېناستل؛ ارسن لوپن فرانسوا ته وکتل؛ څو متره لیرې یې ګلانو ته اوبه ور کولې. ارسن لوپن په خندا وویل:

ـ نه میرمنې ! د فرانسوا پوښتنه ډېره پر ځای وه. حاضر یم چې د خپل غیابت په اړه معلومات ورکړم، خو مخکې تر دې دا راته وواياست، فرانسوا په دې پوهېږي چې ورسکي د هغه پلار دی؟

ورونیک وویل:

ـ نه.

ـ ښه نو، ورته ووایه چې پلار یې بل څوک دی.

ورونیک په پوښتونکي نظر ورته وکتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن وویل:
ـ نه غواړم چې ستا په شخصي ژوند کې مداخله وکړم، خو ورسکي وژل شوی؛ استفان مینه درسره لري او وړاندیز مې دا دی چې له هغه سره واده وکړه.
د ورونیک رنګ سور شو.
ارسن لوپن فرانسوا ته اشاره وکړه؛ هغه د ګلانو نورو بوټو ته اوبه ور اړولې، ویې ویل:
ـ خوښه دې، خو په فرانسوا مې د ورسکي جنایتکار نوم نه دی پیرزو؛ نه غواړم چې د هغه د نوم په پای پسې د ورسکي نوم هم وتړل شي؛ شخصیت ته یې تاوان لري؛ فرانسوا ته ووایه چې تا له استفان سره پخوا واده کړی و؛ ته پیدا شوې او وروسته د یوې وړې موضوع پر سر سره بېل شوو، اوس غواړو له سره خپل ژوند پیل کړو.
فرانسوا راغی او د ارسن لوپن تر څنګ کېناست. ارسن لوپن وویل:
ـ ګرانه! اوس به ستا پوښتنې ته ځواب درکړم.
فرانسوا په بیړه وویل:
ـ هغه ګوتمې مو له کومه کړه چې لومړۍ مو مور او بیا الفرېډ ته ور په ګوته کړه؟
ارسن لوپن وخندل:
ـ په هماغه ساعت کې مې له هغو رنګه تیږو جوړه کړه چې په فلزي لکنه کې مې موندلې وې.
ـ خو ورسکي هغه پېژندله، ځکه چې د مور یاد ګار یې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدا ګوتمی مې د ورسکي د مور کوتمۍ ته ورته جوړه کړه، اوتو راته وویل چې ورسکي په نشه کې د دې ګوتمۍ یادونه ورته کړې وه.

فرانسوا وویل:

ـښه، دوهمه پوښتنه، د معجزې تیږه یوه معما ده؛ خلک په پېړیو پېړیو پسې وګرځېدل، خو تا په دومره لنډ وخت کې وموندله، څنګه؟

ارسن لوپن وخندل:

ـله فکره مې کار واخیست؛ په جزیره کې مې واورېدل چې د ماکونوک د باغ د چیني اوبه او ګلان شفا ښښونکي دي؛ پوه شوم چې تیږه په همدې حدودو کې ده، څکه د چیني دا اوبه له همدې شفا ورکوونکې تیږې څخه تېرېږي او اوبه هم له همدې تیږې خپل خاصیت اخلي، څکه مې په اسانی سره وموندله.

په غرونو کې ډېرې شفا ښښونکې تیږې شته، دا تیږې مختلف اکسیدونه او فلزات لري چې څینې یې د صحت له پاره ښه دي؛ د معجزې تیږه هم په همدې ډله کې راځي، خو دا تیږه خپله مخصوصه رڼا هم لري، لکه الماس، اورانیم، توریم او داسې نور.

په پخوانیو زمانو کې همداسې یوه تیږه وموندل شوه، رڼا به یې کوله او خلکو د شپې ګوهر باله. په ۱۲۲۳م کال کې د مادام کیوري په نوم یوې میرمنې په راډیوم کې دا خاصیت کشف کړ. د دې عنصر له پېژندلو وروسته طب پرمختګ وکړ او د ډېرو ناروغیو مخه ونیول

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوه. د معجزې تيږه هم په حقيقت کې راډيوم ده، خو لوی او ډېر قيمتي راډيوم. بلکه بېلګه به يې په دنيا کې نه وي.
استفان راغی؛ په مينه يې ميلمنو ته ښه راغلاست ووايه؛ کېناست او ويې ويل:
_وروستی خبرې مې واورېدې؛ د معجزې د تيږې په اړه وې؛ زه هم يوه پوښتنه لرم؛ د معجزې د تيږې تر څنګ نورې وړې تيږې هم پيدا شوې دي؛ هماغه چې د ماکونوک لاس يې وسوځاوه.
ارسن لوپن وويل:
_د هانري بکرل په نوم يوه فيزيک پوه يو وخت د راديوم پوډر په خپل جيب کې اچولي وو؛ وروسته يې پوستکی سور شو؛ په دې کې شک نشته چې ماکونوک هم د راديوم وړې تيږې په لاس کې نيولې او لاس يې ور سوځولی دی. له همدې امله وايي چې دا تيږه هم ژوند ورکوي او هم مرګ.
فرانسوا وويل:
_ښه نو، اوس مو چې د معجزې تيږه تر لاسه کړې ده؛ په دې تيږه څه کوئ؟
ارسن لوپن ورونيک ته وکتل:
_ميرمن ورونيک، تاسو څه فکر کوئ؟
ورونيک خپلې اوږې پورته واچولې:
_نه پوهېږم؛ زه له دې تيږې سره مينه نه لرم؛ د سارک د جزيرې هر څه راته وحشتناکه دي.
_خو د سارک په جزيره کې مو د پلار ماڼۍ په تاسو پورې اړه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنه، له مانۍ او هغې جزېرې، دواړو کرکه لرم.
ـنو ژوند به څنګه پرمخ وړې؟
ـزما له پاره زما زوی فرانسوا ټول ژوند دی.
وروسته يې استفان ته وکتل، ويې ويل:
ـتاسو به هم له ماسره اوسئ، داسې نه ده؟
استفان په بيړه وويل:
ـهمداسې ده.
ارسن لوپن وويل:
ـپوليسو ستا د پلار په کوټه کې يوه وصيت نامه موندلې ده؛ ليکلي يې وو چې لمسی يې فرانسوا د ده د ټولې شتمنۍ مالک دی. هېله لرم چې له خپلې مور سره خوشاله ژوند ولري.
ورونيک په حيرانۍ ارسن لوپن ته کتل، وروسته يې وويل:
ـسمه ده، منم يې.
ارسن لوپن وويل:
ـښه نو، اوس دې د معجزې د تيږې په اړه نظر څه دی؟
ـتاموندلې او په تا پورې اړه لري.
ـسمه ده، خو زه غواړم چې دا تيږه داسې يو چاته ورکړم، چې په طب کې ښه نوم ولري؛ هيله مې دا ده چې له دې ګران بيې تيږې څخه په درمل جوړولو کې استفاده وشي.
پاتريس بلوال وويل:
ـتا تل د فرانسې له حکومت سره مرسته کړې ده.
ارسن لوپن غلی شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورونیک سترګې له اوښکو ډکې شوې؛ په غریو کې یې وویل:
ـ ارسن لوپن یو لوی شخصیت دی.
ارسن لوپن غوږ ونیو؛ په بیړه یې له جیبه یو وړوکی دوربین را وایست؛ ودرېد ، په دوربین کې یې وکتل؛ ویې ویل:
ـ هاغه موټر وینې، لکه چې زما په بیولو پسې راغلی دی.
ورونیک په حیرانۍ وپوښتل:
ـ ولې؟
ارسن لوپن غلی و ؛ شېبه وروسته د تورو شیشو لرونکی موټر باغ ته رانټوت. د پولسیو مشر له موټره کښته شو ؛ ارسن لوپن یې تر مټ ونیو ؛ ویې ویل:
ـ راځه !
ورونیک او نورو په حیرانۍ ورته کتل.
ارسن لوپن د موټر دروازه خلاصه کړه؛ په بیړه یې خپله خولۍ له سره لیرې کړه؛ په احترام یې وویل:
ـ ښاغلی رییس جمهور ! خوشاله یم چې تاسو وینم؛ ما د جزیرې اسرار په لیکلې ډول د پولیسو مشر ته ورلیږلي وو.
ولسمشر والانګلای وویل:
ـ هو ، پرون یې د تیږې په اړه مالومات راکړل؛ اوس د دې له پاره راغلم چې د دې تیږې له پیدا کوونکي څخه مننه وکړم او هغه د دولت نورو عالي رتبه مامورینو ته ورو پېژنم.
ارسن لوپن وویل:
ـ ښاغلی رییس جمهوره ! د مننې وړ نه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـخیر، تاسو باید د دولت اوامر ومنئ او له موږ سره د مامور په صفت کار وکړئ.
ارسن لوپن وویل:
ـ په بښنې سره، زه خپلواک سړی یم؛ نه غواړم چې په دولت پورې ځان وتړم.
دواړه غلي ول؛ ارسن لوپن دا چوپتیا ماته کړه:
ـغواړم چې د معجزې تیږه دولت ته وسپارم څو د خلکو د صحت له پاره ګټه ترې واخلې؛دا ډالۍ منئ؟
ولسمشر وخندل:
ـولې نه، د فرانسې دولت به ستاسو دا نیک کار هېر نه کړي.
ـخو په بښنې سره، د دې تیږې په بدل کې دوه شرطه لرم.
ولسمشر په حیرانۍ ورته وکتل.
ـشرطونه دې د وزیرانو په وړاندې ووایه.
ـخو زه د وزیرانو شورا ته نه درځم.
ـسمه ده، کوم شرطونه لرې؟
ارسن لوپن یوه شېبه غلی و، بیا یې وویل:
ـد سارک جزیره دخو پېړیو راهیسې د جنایتکارانو پناهګاه وه؛ دا جزیره په دې وروستیو کې د فرانسې مستعمره شوه؛ غواړم په دې جزیره کې د اورګاډې یوه پټلۍ وغزیږي؛ په ساحل کې یې جنګي کیښتۍ لنګر واچوي او د معجزې تیږه هم تر استفادې پورې همالته وساتل شي. په دې توګه به له جزیرې تللي خلک زړه وکړي؛ بېرته به جزیرې ته راوګرځي او په ډاډه زړه به خپل ژوند ته دوام ورکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولسمشر وويل:

ـفکر وکړه چې دا شرط دې ومنل شو؛ ته به په خپله د تیرې د ساتلو مسول یې.

ـمننه، زه دې کار ته مناسب کس نه یم؛ ښه به دا وي چې دا ماموریت بل چا ته ورکړئ.

ولسمشر وخندل:

ـښه، بل شرط!

ـدوهم شرط ساده دی؛ هیله لرم چې د پریوره مانۍ له ترمیم وروسته د میرمن ورونیک او د هغې د زوی فرانسوا په نوم کړئ.

ولانګلای وویل:

ـدا شرط مې هم ومانه.

ارسن لوپن جیب ته لاس کړ؛ یو پاکټ یې را وایست؛ رییس جمهور ته یې ونیو:

ـپه دې لیک کې د معجزې د تیرې په اړه ډېر معلومات لوستلای شئ؛ اوس نو اجازه درنه غواړم. زه باید لاړ شم.

دا یې وویل او له خدای پامانۍ پرته په بیړه له باغه ووت، خو مخکې تر دې چې خپل موټر ته حرکت ورکړي، پاتریس بلوال ځان ور ورساوه؛ په بیړه یې وویل:

ـتګ دې له رییس جمهوره تېښتې ته ورته و؛ ولې؟

ارسن لوپن په خبره کې ور ولوېد:

ـپه دې کیسو پسې مه ګرځه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـخو ولسمشر غوښتل چې تاسو خپلو وزيرانو ته معرفي کړي؛ تر دې ښه چانس نه شته.

ارسن لوپن وويل:

ـ وبښه؛ هغوی به مې بندي کړي.

پاتريس بلوال په حيرانۍ وويل:

ـنه، دوی ته ستا خدمت د ستاينې وړ دی؛ نازوي دې.

ارسن لوپن وخندل:

ـپه دولتي خلکو باور نه لرم؛ زه لا تر اوسه دوی ته ګنهګار ښکارم؛ داسې يو څوک چې دولت ته سر نه ټيټوي.

ـنه، داسې نه ده.

ارسن لوپن له موټره کښته شو؛ لاس يې د خپل ملګري پر اوږه کېښود؛ په سترګو کې يې اوښکې راورغړېدې.

ـپه ياد دې دي؟ يو وخت مې د دولت غلا شوې خزانه بېرته دولت ته ورو سپارله، خو دوی زما د نيولو تصميم ونيو. نه مې هېرېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳_د سیوري نښه:

پاتریس بلوال بېرته باغ ته لاړ؛ رییس جمهور تللی و ؛ دی پر څوکۍ کېناست؛ سره سا یې وایسته؛ ورونیک ور نږدې شوه، ویې ویل:

_کاپیتانه ! رنګ دې الوتی دی؛ څه خبره ده؟

پاتریس بلوال ځواب ورنه کړ.

فرانسوا وویل:

_ارسن لوپن له خدای پامانۍ پرته لاړ، ولې؟

پاتریس بلوال د هغه پر سر لاس تېر کړ، ویې ویل:

_ارسن لوپن عجیب انسان دی؛ دی هیڅوخت له چا د منني تمه نه لري.

ورونیک وویل:

_خو د هغه په څېره کې وېره ښکارېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ مېرمنې ! ارسن لوپن ښه سابقه نه لري؛ ويره يې پر ځای ده. تېر کال يې زه او مامان کورالي له مرګه وژغورلو؛ درې سوه زره د زرو پخوانۍ سيکې يې له غلو بچ کړې؛ دولت ته يې وسپارلې، خو " مننې " ته ماتله نه شو. (۱ـ د زرو زخېرې کتاب.)

څو کاله مخکې د المان د دولت مهم سياسي اسرار ورک شول؛ که دا اسناد د دښمن لاس ته ورلوېدلي وای، د المان دولت به په يوه روپۍ شوی وای، خو ارسن لوپن دا اسناد وموندل او د المان پاچا ته يې تسليم کړل. هغه وخت هم له خدای پامانۍ پرته ورک شو؛ د خلکو په مينځ کې ګنګوسې شوې چې ارسن لوپن ځان سيند ته غورزولی او ځانوژنه يې کړې ده. (۸۱۳ کتاب)

استفان وويل:

ـ خو نه و مړ.

ـ خير، دا سړی مرموز ژوند لري؛ تر جګړې مخکې يې له دښمنانو سره شديده مبارزه وکړه؛ د يوه امريکايي فيوډال په ميليونونو شتمني يې له هغوی څخه وژغورله، خو بيا هم پوليسو شک وربانديې کاوه (۳ـ د پړانګ غاښونه کتاب). لس کاله مخکې يې د سويس په کانال کې يو سړی وموند؛ مهم اسناد يې په خپله مصنوعي سترګه کې پټ کړي وو، خو بيا هم پوليسو خپل نه کړ.

ورونيک وخندل او ويې ويل:

ـ ارسن لوپن د نړۍ تر ټولو هوښيار او زړور انسان دی.

پاتريس بلوال د ميز له سره د چايو پياله ور پورته کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـارسن لوپن له پخوا راهیسي پېژنم؛ یوه بله کیسه یې هم د اورېدو وړ ده. د سیوري نښه به مو اورېدلې وي؛ دا په ګڼو چاپي مطبوعاتو کې راغلې ده، خو زه د ارسن لوپن له خولې کیسه درته کوم.
فرانسوا خپله ځوکۍ ور نږدې کړه.
پاتریس بلوال وویل:
ـارسن لوپن څو کاله مخکې تلګراف راولېږه؛ خبر یې کړم چې پاریس ته راځي؛ ما یې هم په خپل کور کې پذیرایي وکړه. ما په بلاک کې ډېر ګاونډیان لرل، خو له دوی سره مې رابطه نه درلوده او نه مې خوښېدل چې د دوی په اړه کومه پوښتنه وکړم.
په هغو ورځو کې مې د تاریخي آثارو له یوه پلورونکي څخه یوه ښکلې تابلو اخیستې وه؛ د ارسن لوپن ډېره خوښه شوه؛ ویل یې چې په تابلو کې معماري د پخواني یونان په سبک جوړه شوې ده؛ هماغسې مرمریني ستنې لري. وریاده مې کړه چې دا یوه واقعي تابلو ده؛ په څنګ کې لیکلې تاریخ ته یې وکوره. تابلو د ۱۸۰۲ کال د اپریل پر ۱۵ رسامي شوې وه.
وروسته مې له ارسن لوپن څخه وغوښتل چې په دوربین کې مخامخ کور ته وګوري.
لمر و؛ دمخامخ تامیر لوړې پوړ په اسانۍ سره لیدل کېده؛ د ویدېدو تخت او ښکلې ځوکۍ ښکارېدلې، خو ارسن لوپن ناڅاپه ټکان وخوړ؛ په بیړه یې وویل:
ـوګوره، په مخامخ کور کې همداسې یوه تابلو راځوړنده ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـزه پوهېدم؛ له همدې امله مې غوښتل چې ارسن لوپن هم پوه شي؛
ومې ویل، تاریخ ته یې وګوره. ۱۸۰۲ کال د اپریل ۱۵
ارسن لوپن وویل:
ـتا یادونه وکړه چې خپله تابلو دې کاپي نه بلکې اصلي ده ؛ نو د
ګاونډي په کور کې مو دا تابلو له کومه شوه؟
ـنه پوهېږم !
ـپه هغه کور کې څوک اوسي؟
ـڅه موده مخکې مې همدې تابلو ته پام شو؛ پوښتنه مې وکړه؛
ښځه لویز درمونت نومیږي؛ ژوند یې سخت دی؛ یوه وړه لور لري؛
خپل ژوند په کارګرۍ او خیاطۍ پرمخ وړي؛ نیکه یې شتمن سړی
و ، خو د انقلاب په دوران کې اعدام شو.
ارسن لوپن فکر په مخه کړ؛ دوربین یې پر مېز کېښود ویې ویل:
ـهغه وخت یې مشهور شاعر، اندریه شنیه هم اعدام کړ.
ومې ویل:
ـهو او نن د اپرېل پنځلسمه ده.
ارسن لوپن په پوښتونکي نظر راته وکتل.
ومې ویل:
ـد تامیر چوکېدار راته وویل چې دا تاریخ دې ښځې ته ډېر اهمیت
لري.
ـپوه نه شوم.
دا بېوزله ښځه باید هره ورځ کار وکړي او خپله وړه لور تر مکتبه
ورسوي، خو دا څوم کال دی چې دا میرمن د اپریل پر پنځلسمه کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته نه ځي، بس هر کال په همدې ورځ سهار کور پرېږدي او د شپې ناوخته بېرته راشي. نه پوهېږم، خو د تابلو تاريخ او په همدې ورځ د دې ښځې ناڅاپي ورکېدلو حېران کړی يم.

ارسن لوپن ووېل:

_پوهېږې چې دا ميرمن چېرته ځي؟

نه، دا ميرمن ډېرې خبرې نه کوي ؛ ژوند يې حيرانوونکی دی؛ له هيچا سره اړيکې نه لري. وګوره ! له دروازې يوه اووه کلنه نجلۍ را ووته، ؛ ښځه هم ښکاري؛ څېره يې غمجنه ده؛ غواړي چې چېرته لاړه شي.

ارسن لوپن خپله خولۍ ور واخيسته ويې ويل:

_راځه !

دواړه له کوټې ووتو؛ پر زينو کښته شوو او کوڅې ته ورسېدو. ګاونډۍ ميرمن نانوايي ته ودرېده؛ دوې ډوډۍ يې واخيستې او په لاسي بکس کې يې واچولې. وروسته يې حرکت وکړ؛ د مونت سيمې ته ورسېدل؛ په يوه کوڅه کې راوګرځېدل؛ کوڅه تشه وه؛ دواړو غاړو ته يې زاړه کورونه وو ؛ د سن د سيند اوبه له يوې غونډۍ څخه را توېېدلې.

د کوڅې په پای کې نرۍ لار پرې وه؛ ښځه او د هغې وړه لور يوه زاړه کور ته ودرېدې؛ ښځې له خپل دستکول څخه کيلي را وايسته؛ ور يې خلاص کړ او دواړه کور ته ور ننوتې.

په دې وخت کې مو د يو چا د پښو غږ واورېد ؛ مخ مو ور وګرځاوه؛ يو بوډا او يوه ميرمنه ول؛ دوی زړې جامې اغوستنې وې؛سوالګرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ورته رنګونه يې لرل. پرته له دې چې موړ ته څه ووايي؛ تېر شول. بوډا له جېبه کيلي را وايسته او دواړه هماغه کور ته ور ننوتل.
دا وخت مو د يوه موټر غږ واورېدء زه او ارسن لوپن تر يوه زاړه ديوال پټ شوو؛ موټر د کوڅې په سر کې ودرېد؛ يوه ځوانه ښځه ترې راکښته شوه؛ هغې قيمتي جامې اغوستې وې؛ پر غاړه يې د الماسو غاړکۍ ځلا کوله. دا ښځه هم هماغه کور ته ورغله.
ارسن لوپن وويل:
_جالبه ده ! دا خلک څه اړېکې سره لري؟
دوې په عمر پخې ډنګرې ښځې، يو خدمتګار، حکومتي مامور او يو چاغ سړی چې زړې جامې يې پر تن وې هم همدې کور ته ور ننوتل. حيرانوونکې وه، ټولو له خوراکه ډکې ټوکرۍ ورسره وړلې.
ارسن لوپن ديوال ته وکتل؛ هسک و؛ خو بخت ياري راسره وکړه؛ له وره يو ماشوم راووت؛ د راينوړډ د کوڅې پر لور يې منډه واخيسته؛ کله چې بېرته راغی، دوه غټ بوتله اوبه ورسره وې. ماشوم دروازې ته ودرېد؛ له جېبه يې د کيلي د را ايستلو له پاره دواړه بوتلونه پر ځمکه کېښودل؛ ارسن لوپن نږدې ورغی؛ ځان يې داسې وښود لکه په تفريح چې راوتلی وي؛ کله چې ماشوم په ځان پسې دروازه وتړله؛ ارسن لوپن شاوخوا وکتل؛ له جېبه يې نری چاقو را ويست؛ د کولپ په سوري کې يې تاو کړ؛ دروازه خلاصه شوه.
په بيړه ورغلم؛ وره ته نږدې زړه ونه ولاړه وه؛ ورپسې بوټي ښکارېدل؛ دې ګڼو بوټو د نورو له ديده ساتلو. د ونې څانګې مې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

احتياط ليرې کړې، خوله مې وازه پاتې شوه؛ کور د هغې منظرې په ښه جوړ شوی و چې ما په تابلو کې ليدلې و.
زينې، پايې، چوتره، هر څه په يوناني سبک جوړ ول؛ حيرانوونکې دا وه چې د اپريل په پنځلسمه د پاريس په يوه ارامه کوڅه کې دا خلک د څه له پاره راټول شوي دي.
زه او ارسن لوپن په بوټو کې مخکې ورغلو؛ په يوه هوار ځای کې ګڼ کسان د دايرې په ښه راټول ول؛ ټولو خوراک کاوه.
نيم ساعت وروسته په ګډه ولاړ شول؛ سوالګر او هغه چاغ سړي سګريټونه ولګول؛ ښځې او ماشومان غلي ولاړ ول. داسې ښکارېدل چې ټوله ډله يو بل ښه پېژني. موږ ليرې وو؛ د دوی خبرې مو نه اورېدلې، خو داسې راته واېسېده چې خبرې يې تودې دي. کومې ميرمنې چې د الماسو غاړکۍ يې پر غاړه وه تر نورو ډېرې خبرې کولې؛ زه يې د لاسونو له حرکاتو پوه شوم چې په غوسه ده؛ وروسته ناڅاپه د ټولو له خولې يوه وحشتناکه ناره راووته او د څا خواته يې منډې کړې.
همالته يې د کاريګر له کوچيني زويه جامې وايستلې؛کميس يوه ور واخيست او پطلون بل؛ دولتي مامور خولۍ ته لاس کړ؛ خو ډنګرې ښځې غوټه کړه او خولۍ يې د هغه له ګوتو وايستله. دوی يوه شېبه خبرې وکړې، خو خبرو يې عادي حالت نه درلود؛ ټول يو بل ته په غوسه ول؛ وروسته بېرته خپل لومړي ځای ته راغلل او بې حرکته په خپلو ځايونو کېناستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول غلي ول؛ په څېرو کې يې غوسه ښکارېده، خو حرکت يې نه کاوه.
وخت ووت؛ چاغ سړی وخوځېد؛ خپل ساعت ته يې وکتل؛ نورو هم همدا کار وکړ. ډله منتظره وه؛ داسې لکه په يوه ټاکلي وخت چې کومې مهمې پېښې ته په تمه وي، خو کومه پېښه ونه شوه؛ نيم ساعت وروسته چاغ سړي خپلې خولۍ ته لاس ور وغځاوه؛ ولاړ شو؛ په څېره کې يې نا اميدي پرته وه.
دوې ډنګرې ښځې او کارېګره ميرمن پر زنګونو کېناستې؛ پر خپلو ټټرونو يې د صليب نښه رسم کړه؛ شتمنې ښځې ژړل؛ ګاونډی هم خپله لور پر خپله سينه پورې نيولې وه؛ څېره يې خواشينې ښکارېدله.
ارسن لوپن اشاره راته وکړه، دواړه په احتياط له کوره ووتو.
ارسن لوپن تر ما مخکې و؛ د کوڅې په سر کې له يوه سړي سره ودرېد؛ څه يې وويل؛ ټکسي ته يې لاس وخوځاوه؛ له موټروانه يې وغوښتل چې مونږ ۳۴ شمېرې کوڅې ته ورسوي. دا کوڅه ډېره لېرې نه وه؛ زه او ارسن لوپن د رهنمای معاملاتو د يوه رسمي دفتر مخې ته کښېنته شوو. دروازه مو خلاصه کړه؛يو مهربانه انسان ځان راوپيژاند:
ـ مهرباني وکړئ، والاندريه نومېږم او د کورونو د پلورلو او اخيستلو رسمي جواز لرم.
ارسن لوپن په بدل نوم ځان ور معرفي کړ؛ ويې ويل چې کاپيتان ترونوت نوميږي او غواړي چې د کور د جوړولو له پاره ځمکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

واخلي؛ د دې يادونه يې هم وکړه چې د راينولد په کوڅه کې د خرڅلاو ځمکه شته.
خو د موسيو والاندريه ځواب منفي و؛ ويل يې چې دا ځمکه د خرڅلاو له پاره نه ده.
ارسن لوپن په خپله خبره ټينګار کاوه؛ ويل يې چې د همدې ځمکې د پلورلو اعلان يې ولید ، خو موسيو والانديه يې خبره نه منله. له څه بحث وروسته، مهربانه سرې ولاړ شو؛ الماري ته ودرېد او يوه تابلو يې راکښته کړه. حيران شوو؛ دا تابلو هم کټ_مټ هماغه تابلو وه چې زما او زما د ګاونډۍ په کور کې راځړېدله.
ويې ويل:
_همدا ځمکه ياودې؟
_هو
_دا ځمکه د يوه لوی باغ پاتې شوې برخه ده؛ يو وخت يې په ښاغلي درمونت پورې اړه لرله، خو هغه د انقلاب په دوره کې اعدام شو؛ باغ يې وارثينو په خپل مينځ کې وويشه؛ ډېرو خپلې برخې وپلورلې، خو دا زوړ کور لا پاتې دی. په دې ټوټه ځمکه کې د هغه ټول وارثين شريک دي، خو يوه خبره ده...
ارسن لوپن په بيړه وويل:
_څه؟
_دا ځمکه يو خوندور داستان لري؛ په بيا بيا اورېدلو ارزي.
ارسن لوپن وويل:
_نو څه ته ماتله يې !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدرته وایم یې ! د انقلاب په پیل کې د باغ خاوند ، درمونت په دې پلمه چې د میرمنې او لور لېدو ته ورځي، په سن ژرمن کې خپل کور ته کولپ ور واچاوه؛ د ده له قوله، میرمن او لور یې چې پولین نومېده په ژنیو کې اوسېدې. درمونت د کور مستخدمینو ته هم ځواب ورکړ او له خپل زوی شارل سره د ژنیو پر ځای یوه بل کور ته لاړ. د پارسي په سیمه کې دا کور هم د دورمونت ملکیت و او له خپل یوه وفادار نوکر پرته یې بل څوک په دې نه پوهېدل چې زوې او پلار په همدې کور کې اوسي.

دواړه په دې کور کې درې کاله پټ شول؛ تمه یې درلوده چې څوک یې ونهویني؛ خو یو ماسپښین یې زوړ خدمتګار په بیړه کوټې ته راغی او ویې ویل چې د کوڅې په سر کې یې څو پولیس لیدلي دي. زاړه خدمتګاردا هم وویل چې د وسلوالو کسانو له حرکاتو پوه شو چې همدې کور ته راځي.

د خدمتګار خبره رښتیا وه؛ شېبه وروسته د کور دروازه وټکېده؛ درمونت خپل زوی ته وویل چې یواځې پنځه دقیقې هغوی مصروفه کړي او په خپله د کور له شاتنۍ دروازې په بیړه باغ ته ووت.

درمونت څه کول، تېښته؟ د څه شي پټول؟ هېڅوک هم پوه نه شول؛ دی لنډه شېبه وروسته بېرته راغی او ځان یې دولتي مامورینو ته تسلیم کړ.

هغه وخت یې زوی یواځې اوولس کاله درلودل، خو پولیسو هغه هم له ځان سره بوت.

ارسن لوپن وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ کوم وخت و؟
ـ د انقلاب دوهم کال...
ارسن لوپن په د ېوال کې ځوړند مبلي جنترۍ ته وکتل:
ـ په همدې ورځ، د اپرېل پنځلسمه.
موسیو ولاندريه د هغه خبره تاييد کړه.
ارسن لوپن وويل:
ـ بيا؟
ـ هېڅ، خبره خلاصه شوه؛ درمونت يې درې مياشتې وروسته اعدام کړ. زوی يې زندان ته ولېږه او خلکو د هغه پاتې شتمنۍ چور کړه. خو د درمونت واقعي ثروت ورک شو؛ په خلکو کې دوه رنګه اوازې وې، ځينو ويل چې په سن ژرمن کې د هغه باغ ، نوري ځمکې او جواهرات پر يوه انګليس وپلورل شول؛ د کنوانسيون مجلس هم په همدې اړه د پلټنو غوښتنه وکړه، خو قانع کوونکی دليل يې ونه موند ، خو نور په دې عقيده ول چې د درمونت ټوله شتنمي ورکه شوه.
ارسن لوپن وويل:
ـ خو د پارسي د سيمې ځمکه لا همداسې پاتې ده.
ـ دا ځمکه يوه دولتي مامور په ارزانه بيه واخيسته؛ دا مامور بروکت نومېږي، خو وروسته يې د کور دروازې وتړلې او تر کور يې سيمټې د ېوالونه راوګرځول، کله چې د درمونت زوی شارل له زندانه را خلاص شو ، د بروکت پر ضد محکمې ته لاړ؛ دعوا يې وکړه، خو قضيه يې ونه ګټله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شارل په دولت کې له يوه لوړپوړې چارواکي مرسته وغوښته؛ بروکت د فشار له کبله راضي شو او د ډېرو پيسو په مقابل کې يې کور بېرته شارل ته ور پرېښود. شارل ډېر خوشاله و، هومره چې د ټولو په مخ کې په نڅا راغی.

شارل څوک نه لرل؛ مور يې د ډېر زړېښت او خور يې د ناروغي له لاسه مړه شوي وو؛ ده له يوه زاړه خدمتګار سره يواځې ژوند کاوه. کلونه تېر شول، خو په ۱۸۱۲ م کال کې يوه حيرانوونکې پېښه رامينځته شوه؛ د درمونت يوې پخوانۍ زړې خدمتګارې د ژوند په وروستيو کې شارل ته اعترا ف وکړ چې درمونت د انقلاب په پيل کې له سرو زرو څو ډکې کڅوړې همدې کور ته راوړې، خو کله چې ونيول شو، له زرو ډکې کڅوړې هم ورکې شوې. دا يې هم وويل چې دا لوی ګنج، په باغ کې تر خاورو لاندې دی، خو دقيق ځای يې نه دی معلوم.

شارل او د هغه زاړه خدمتګار نيمايي باغ پر بل مخ را واړاوه، خو نتيجه يې ورنه کړه.

ارسن لوپن وويل:

_څه فکر کوې، د زرو دا کڅوړې به اوس هم په باغ کې وي؟

_ نه پوهېږم، بروکت مې هم تر پايه سرمايه داره ونه ليد. فکر نه کوم چې هغه دې وړې وي.

_بيا ؟

_شارل واده وکړ؛ د اولادونو خاوند شو، خو لا يې هم د سرو زرو له کڅوړو تمه نه ختله؛ ده به وخت ناوخته د لوی باغ ځينو سيمو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیلچې او کولنګان نیولي وو. یو وخت یې له ژنیو څخه د خور اولادونه راغلل؛ هغوی هم د باغ په کېندلو کې مرسته ورسره کوله.
شارل نا امیده شو؛ تمه یې وخته؛ دی ډېر وخت له کوره نه راووت، خو کله کله به د عادت خلاف په باغ کې ښکاره شو؛ تابلو به یې په لاس کې نیولې وه؛ کله به څا ته ودرېد او کله به یې هم په باغ کې دوره وخوړه. شارل به هر سهار پنځه نیمې بجې له خوبه را وېښېده؛ تل به په خپله کوټه کې و. دی په ۱۸۲۰ کې مړ شو.
موسیو والاندریه وټوخل او خبرې یې پرې شوې.
ارسن لوپن وویل:
_د شارل له مرګه وروسته څه پېښ شول؟
موسیو والاندریه غاړه صافه کړه:
_د هغه اولاده له تېرو شلو کالونو راهیسې په دې ګنج پسې ګرځي؛ په باغ کې یې یوه لوېشت ځای هم له اړولو پرته پرېنښود، خو څه یې ونه موندل؛ د شارل او د هغه د خور لمسیان اوس هم په کال کې یو ځل د اپرېل په پنځلسمه په همدې کور کې راټولېږي. لا یې تمه نه ده ختلې؛ کله کومه تیږه له ځایه را پورته کړي او کله هم څا ته ور کښته شي. له دې کورنۍ پاتې شوي کسان هر کال په همدې ورځ په همدې تاریخ زاړه کور ته راځي؛ د لیونیانو غوندې حرکتونه کوي او د یوې غیبي پېښې په انتظار ناست وي.
دوی د کال له پیل څخه دا پرېل پنځلسمې ته په تمه وي؛ هیله لري چې په دې ورځ به یوه معجزه تر سره او د نیکه ګرانبیه خزانه به ومومي. په دوی کې له یوې ښځې پرته نور ټول په غربت کې ژوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوي؛ هر یوه یې د باغ خپله برخه خرڅه کړه، خو ټول په یوه اتفاق د زاړه کور له پلورلو څخه ډډه کوي؛ دوی ته دا برخه د زیارت په شان مقدسه ده او په هېڅ صورت یې پلورلو ته غاړه نه ږدي. دوی په دې عقیده دي چې یوه ورځ به یې د نیکه خزانه له ځا څخه راووزي.

ارسن لوپن خپلو اوږو ته ټکان ورکړ؛ سګرټ یې ولګاوه؛ د دوکان مالک ته یې وکتل او ویې ویل:

ـښاغیله والاندریه! تاسو په دې اړه څه فکر کوئ؟

والاندریه په خپلو ذره بیني عینکو سپین دسمال تېر کړ:

ـزه په دې باور یم چې هیڅ هم نشته؛ هسې یې د یوې لیونۍ خدمتګارې په خبرو باور کړی؛ له بل لوري باغ ټول وکېندل شو؛ که خزانه وای، تر اوسه به را وتلې وه.

ارسن لوپن دېوال ته وکتل:

ـنو دا یورنګه تابلو ګانې څه مانا لري؟

نه پوهېږم، خو درمونت ښه رسام و؛ کټ مټ دې ته ورته دوې نورې تابلو ګانې یې هم انځور کړې وې.

ارسن لوپن ولاړ شو؛ له دېواله یې تابلو را واخیسته؛ پر مېز یې کېښنوده؛ په ځېر یې ورته وکتل.

والاندریه وویل:

ـیوه یې همدا ده؛ بله یې د درمونت د یوې لمسۍ په کور کې راځړېږي او له دریيمې نه یم خبر.

ارسن لوپن ماته وکتل، ویې ویل:

ـپه دریو تابلو ګانو یو تاریخ لیکلی، د اپریل پنځلسمه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

والاندريه وويل:
ـپه ټولو تابلو ګانو ۲ـ۴ـ۱۵ ليکل شوي دي؛ درمونټ په ۱۷۹۴ کال په همدې ورځ ونيول شو.
د ارسن لوپن شونډې وخوځېدې:
ـدا په دې مانا ده چې د ۲ عدد...
يو دم غلی شو، والاندريه ته يې وکتل:
ـله دې کورنۍ پرته بل چا د دې ګنج د پيدا کولو هڅه ونه کړه؟
ـولې نه! دې اوازې ټول ښار په سر واخيست؛ په ۱۸۴۳ کې د موسيو توربون په نوم يوه مشهور دولتي مامور له دې قضيې سره دلچسپي وښوده؛ ده اتلس ځله په باغ کې کېندني وکړې؛ وروسته يې د دورمونت د کورنۍ د غړيو په خوښه فالبينان او جادوګران راوغوښتل؛ هغوی ژمنه وکړه چې دا ګنج به پيدا کوي، خو بريالي نه شول. بيا دا کور د دولت د بوديجې له پاره مهم وګڼل شو؛ دولت امر وکړ، که د درمونټ له اولادې پرته کوم بل څوک غواړي چې په همدې سيمه کې کېندني وکړي، دولت ته بايد ټکس وروسپاري.
ارسن لوپن وويل:
ـڅومره؟
ـد کېندنو د جواز له پاره لس زره فرانکه، خو که يې ګنج وموند، په دريو برخو کې به دوې برخې حکومت ته سپاري. له هغه را وروسته ډېرو کسانو د ګنج له پيدا کولو سره علاقه ونه ښوده.
ارسن لوپن جيب ته لاس کړ، ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـمهرباني وکړئ، دا يې هم لس زره فرانکه، هيله کوم، د دولت اجازه ليک راته واخلئ.
والاندريه په حيرانۍ ورته کتل.
ارسن لوپن وويل:
ـيو بل کار هم وکړه! د درمونت د کورنۍ غړو ته ووايه چې راتلونکى کال د اپرېل په پنځلسمه په همدې کور کې زما په تمه ووسي.
والاندريه وويل:
ـته ليونى يې، هلته هيڅ هم نشته؛ هسې اوازې دي.
ـخير، ته به خپله برخه کميشن واخلې..
والاندريه قلم ور واخيست او د پيسو د اخيستلو رسيد يې وليکه. کاغذ يې ارسن لوپن ته ونيو ويې ويل:
ـهيله کوم، د پښيمانۍ په صورت کې بايد د اپريل تر پنځلسمې، اته ورځې مخکې خبر راکړې، خو زه به تر بل اپرېله د درمونت وارثينو ته څه نه وايم؛ نه غواړم چې دې بېوزله خلکو ته د ګنج د پيدا کولو بېځايه تمه پيدا شي.
ارسن لوپن په خبره کې ور ولوېد:
ـنه، همدا نن يې خبر کړه! غواړم چې يو کال خوشاله و اوسي.
دواړه د والاندريه له دوکانه راووتو؛ په کوڅه کې مې ارسن لوپن ته وويل:
ـد ګنج په اړه په څه پوه شوې؟
ويې خندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنه، یوازې یوه ښکلې سرګرمي ده.
ـخو په دې سیمه کې سل کاله کیندنې کېږي.
ـد کیندنو پرځای باید فکر شوی وای؛ زه د فکر کولو له پاره **۳۲۵** ورځې لرم، خو که مې دا خزانه هېره شوه،ته به یې را په یادوې.
میاشتې ووتې؛ کله کله به مې د ورکې خزانې یادونه ورته کوله، خو ارسن لوپن داسې ښکارېده چې له دې موضوع سره کومه دلچسپي نه لري؛ یو ځل دوه ـدرې میاشتې ورک شو؛ نه پوهېدم چې چېرته تللی و او څه یې کول. یوه ورځ د خپلو ځینو کارونو د ترسره کولو له پاره افریقا ته لاړم؛ وخت ووت؛ له ارسن لوپن څخه مې هیڅ احوال نه درلود. کله چې بېرته فرانسې ته راغلم، د دورمونت په اړه مې ځینې اطلاعات تر لاسه کړل؛ پوه شوم چې د درمونت لمسۍ(زموږ ګاونډۍ) څو کاله مخکې له یوه ځوان شتمن سړي سره نامزاده شوې وه، خو د ځوان کورنۍ په دې نامزادۍ خوښه نه وه؛ همدا علت و چې ځوان خپله نامزادي فسخه کړه او له یوې بلې شتمنې نجلۍ سره یې واده وکړ.
همدا مالومات مې ارسن لوپن ته په یوه لیک کې ولیکل، خو هغه زما یو لیک هم نه ځواباوه. په دې نه پوهېدم چې لیکونه مې ور رسېږي که نه ! په هر صورت، د اپریل پنځلسمه ورو ورو را نږدې کېدله او په پای کې همدا ورځ راورسېده، خو د ارسن لوپن درک نه و. د غرمې له ډوډۍ وروسته د پارسي سیمې ته ورغلم؛ د کوڅې په سر کې مې څلور کاریګر ماشومان ولېدل چې د درمونت د زاړه کور مخې ته ولاړ ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یوې زړې ونې سیوري ته ودرېدم. د معاملاتو د لارښوني د دفتر مشر والاندریه راغی؛ په مینه یې روغبړ وکړ، ویې ویل:
_ښه نو، ملګرې دې لا تر اوسه نه دی راغلی؟
لنډ ځواب مې ورکړ:
_نه
والاندریه ټوخي واخیست؛ ویې پړنجل، له لمره سیوري ته شو؛ ویې ویل:
_د درمونت د کورنۍ غړي مې لا پخوا خبر کړي وو؛ ښوزلو ته تمه پیدا شوې ده؛ خو کاشکې مې نه وای ورته ویلي؛ ستا د ملګري درک نشته.
د کور دروازه خلاصه شوه؛ ډله کسان ترې را ووتل؛ ټولو زړې جامې اغوستې وې؛ له خبرو نهیلي ښکارېدل؛ دوی تر مورې را تاو شول؛ د ارسن لوپن په اړه یې پوښتنې کولې؛ هغوی ته مې وویل چې راځي، خو په زړه کې په خپله خبره شکي وم.
زما ګاونډي وویل:
_که هغه را نه غی، بیا؟
مخکې تر دې چې ځواب ورکړم، سوالګر بوډا وویل:
_والاندریه ته یې لس زره فرانکه ایښې دي؛ که یې درک ونه لګېد؛ دا پیسې باید مورې ته راکړي؛ په خپلو مینځو کې به یې وو بشو.
خو دې خبرې یو هم خوشاله نه کړ؛ په خبرو کې یې نا امیدي له ورایه ښکارېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت ووت؛ دوو ډنګرو میرمنو دېوال ته خوار ولي ولګول؛ خیرن چاغ سړی عصباني و ؛ وروسته یې غوسه له کنټروله ووته؛ له خولې یې لاړې باد شوې، ویې ویل:

ـدې احمق سړي پر موږ ملنډې ووهلې؛ له کاره او غریبۍ یې وایستلو ؛ په اوله ورځ لا پوهېدم چې دروغ وايي.

بیا یې په غوسه ماته وکتل؛ تر خولې یې سپکې سپورې راووتې او غلی ودرېد.

د موټر سایکل غږ راغی؛ غږ په چټکۍ سره را نږدې کېده؛ ورمېږونه کاږه شول؛ یو څوک پر موټرسایکل سپور و ؛ جامې او څېره یې په خاورو ککړه وه؛ په موټرسایکل پسې لیکه دوړه ښکارېدله.

موټر سایکل نږدې ودرېد ؛ سړي ته مې په ځیر وکتل؛ اه خدایه! ارسن لوپن و ؛ زړې او شکېدلې جامې یې اغوستې وې؛ څېره یې له دوړو نه پېژندل کېدله.

والاندریه زما غوږ ته خوله رانږدې کړه:

ـغلط شوی خو به نه یم؟

ارسن لوپن یې خبره واورېده؛ ویې خندل؛ مخکې راغی؛ ویې ویل:

ـنه، یوائې برېتونه مې خرییلي دي؛ ذهن دې سم کار کوي.

لاس یې راکړ؛ وروسته یې له جیبه یو کاغذ را وایست:

ـښاغلیه والاندریه! دا یې هم د پیسو رسید.

بیا یې یوه ماشوم ته وویل:

ـهله، له ښاره یو کرایي موټر راوله!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشوم حيراني سترګې ورته نيولې وې.
ارسن لوپن خپل ساعت ته وکتل؛ يو دم يې چيغه کړه !
ـ هله نو ، ژر؛ وړی يم، له تندې مې ستونی وچ دی. يواځې پنځلس دقيقې وخت لرم.
هلک منډه واخيسته؛ زاړه ګدا ارسن لوپن ته د وچې ډوډۍ ځنډه ونيوله؛ ارسن لوپن د پوال ته کېناست؛ پر کلکه ډوډۍ يې غاښونه ټينګ کړل؛ په ډکه خوله يې وويل:
ـ ښښنه غواړم؛ په لاره کې ريل له پټلۍ ووت ؛ پنځلس نفره مړه شول؛ اړ وم چې له زخميانو سره مرسته وکړم؛ وروسته مې همدا زوړ موټرسايکل کرايه کړ؛ تر دې ځايه مې ځان راورساوه. ښاغليه والاندريه ! هېله کوم دا موټرسايکل د هغه خاوند ته وسپاره؛ نوم يې د موټرسايکل پر ټانکی ليکلی دی...
ارسن لوپن خبرې کولې او له حاضرينو يې د ناوخته راتګ له امله ښښنه غوښته. وروسته يې يودم وويل:
ـ اه ! موټر راغی.
ساعت ته يې وکتل:
ـ وخت تېر دی.
ټولو په حيرانۍ ارسن لوپن ته کتل؛ ډاډه وم، هغه باور چې ما پر ارسن لوپن درلود نورو نه ورباندې کاوه.
شېبه وروسته ټول انګړ ته لاړو؛ څا ته ور نږدې شوو ؛ څا ته نږدې لويه تيږه وه؛ تيږه تر ډېره د انسان هغه مجسمې ته پاتې کېدله چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر ملا کړوپ وي او پر اوږو يې يو مرمرين لوښی نيولی وي. په لوښي کې غشي ته ورته ډېرين تير ښکارېده.
تيره زړه وه؛ د وخت په تېرېدو سره يې رنګ بدل شوی و او په هغې کې نقاشي شوي خطونه سم نه ښکارېدل.
ارسن لوپن يوه دقيقه تيرې ته وکتل؛ وروسته يې ورو وويل:
_هيله کوم يوه چاړه راکړئ!
چاغ ګردي سړي له جېبه تېره چاقو را وايست.
ارسن لوپن لومړی خپل ساعت او بيا غشي ته وکتل؛ شېبه وروسته د غشي د سيوري څوکه د تيرې پر لاندينۍ برخه ولګېده؛ ارسن لوپن هماغه ځای ته چاقو سيخ کړ؛ په احتياط يې راشنه شوي وانبه ليرې کړل؛ يو درز پيدا شو؛ دوې ګوتې يې ور وغځولې؛ يو کوچينی شی يې را وايست؛ په دسمال يې پاک کړ؛ لمر ته يې ونيو؛ په ځير ځير يې ورته وکتل، ويې ويل:
_ښاغليه والاندريه، دا درسره وساته.
والاندريه ربړېدلی لاس ور وغځاوه.
ارسن لوپن وويل:
_د الماسو يوه وړه ټوټه ده.
ټولو يو بل ته وکتل؛ په ځيرو کې يې خوښي ور ټوله شوه.
ارسن لوپن په احتياط د چاقو څوکه تر تيرې لاندې کړه؛ چاک لوی شو؛ لومړی يې يو کوچينۍ الماس ومونډ او وروسته يې له هماغه ځايه د الماسو نوري شپاړس ټوټې را وايستلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د درمونت د کورنۍ د غړو سترګې رڼې راختلې وې، خو یوه هم څه نه ویل؛ په ځیر ځیر یې د ارسن لوپن ګوتو ته کتل.

خو چاغ خیرن سړی بې صبره شو؛ له خوشالۍ ډکه ناره یې تر خولې راووته!

_اه خدایه! شکر.

دوې ډنګرې خویندې له ډېرې خوشالۍ بې هوښه شوې؛ بوډا سوالګر دعاوې کولې. ..د وړو_ زړو سترګې له اوښکو ډکې وې. ما هم په حېرانۍ تر مجسمې لاندې جوړ شوي درز ته کتل، خو کله مې چې مخ واړاوه، ارسن لوپن نه و.

په دوهمه ورځ مې خپل کور ته نږدې په یوه قهوه خانه کې وموند.

لومړی پوښتنه مې دا وه:

_تا په خزانه کې یوه برخه حق درلود.

ویې خندل:

_د درمونت بېوزلو وارثینو ترما ډېره اړتیا ورته درلوده.

_خو څنګه دې دا خزانه پیدا کړه؟

ارسن لوپن د قهوې پیالې ته لاس وروغځاوه:

_اسانه وه، بس لږ فکر یې غوښت. درمونت په درېیو تابلوګانو یو تاریخ لیکلی و؛ زوی یې شارل په زړښت کې عصبي شو او د لېونتوب حمله ورباندې راغله؛ دهغه د ناروغۍ په اړه مې یو رواني ډاکټر وپوښت؛ را ته ویې ویل، چې دا ناروغي پر اعصابو ناوړه اغېزه پرېږدي او تېر یادونه له ذهنه باسي. د شارل په ذهن کې به د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خزانې د پټېدو ځای د خوب په څېر ور ګرځېده، خو دی نه پوهېده چې پلار یې خزانه چېرته پټه کړې وه.
د هغه یو زوړ خدمتګار راته وویل چې شارل به د ژوند په وروستیو کې هر کال د اپریل په پنځلسمه تر ځا راګرځېده. فکر مې وکړ د تابلوګانو تاریخونه مې ذهن ته راغلل؛ پوه شوم چې ټول راز ځا ته نږدې په همدې ډبرینه مجسمه کې دی.
ومې ویل:
ـ نو څنګه پوه شوې چې د غشي سیوری به په دوو بجو د مجسمې پر هغه درز لوېږي ، چې تر لاندې یې خزانه پرته وه؟
ارسن لوپن له قهوې څخه غوړپ وکړ، ویې ویل:
ـ د تابلو ګانو په تاریخ کې ۲ لیکلي وو ؛ فکر مې وکړ د دوو بجو مانا مې ترې واخیسته؛ په دې مانا چې لمر راګرځي او د اپریل په پنځلسمه دوه بجې به د غشي سوری د مجسمې پر هغه ځای لوېږي چې تر لاندې یې خزانه پرته ده.
ـ خو اوازې وې چې درمونت له طلا ډکې کڅوړې درلودې؟
ـ درمونت له دولت سره مخالفت درلود؛سره زر ډېر وو؛ د اسانه پټولو له پاره یې د الماسو په اتلسو قیمتي ټوټو بدل کړل؛ پټولو یې ډېر ځای نه نیو. کله چې دولتي مامورین د هغه د نیولو له پاره کور ته ورغلل، سړی وارخطا شو؛ په بیړه د باندې ووت او الماس یې د همدې مجسمې په یوه درز کې کېښودل. فکر مې وکړ، په سل کاله کې سلګونه خلک یوې خواته روان ول؛ ټول باغ یې پسې وغوښت. زه د هغوی په مخالفه لاره لاړم؛ نوې لار؛نتیجه مې واخیسته، ځکه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرو زرو د کښورو پټېدو وخت غوښت؛ ځمکه ورته کښندل کېده، خو د والاندریه په خبره درمونت په پنځو دقیقو کې بېرته کوټې ته راغلی و؛ وپوهېدم چې د پټېدو شی باید وړو وي، دومره چې په پنځو د قیقو کې پټ شي. یوه بل ټکي ته مې هم پام شو؛ هغه وخت د اپرېل پنځلسمه د ماسپښین دوې بجې وې؛ ده هم د غشي سیوری په نښه کړ؛ دا سیوری همدې درز ته سیخ و.
ارسن لوپن غلی شو، ویې خندل، ویې ویل:
_خو پوښتنه دې ونه کړه چې په دا سل کاله کې دا الماس ولې پیدا نه شول؟
په پوښتونکي نظر مې ورته وکتل.
ویې ویل:
_د خلکو په مېنځ کې د سرو زور د کښورو اوازه ګډه وه؛ ډېر ځای یې نېو؛دوی ځمکه پسې اړوله؛ په حقه ول؛ د سرو زرو ډکې کښورې به د مجسمې په یوه درز کې څنګه ځایدلې!
د پاتریس بلوال کیسه همدومره وه. یوه شېبه غلی شو؛ وروسته یې فرانسوا او د هغې مور ورونیک ته مخ ور واړاوه:
_ارسن لوپن زړه سوانده انسان دی؛ ده له ډېرو بېوزله خلکو سره مرسته کړې؛ د دولت غلا شوې خزانې او رازونه یې بېرته دولت ته ورسپارلي دي، خو هېڅوخت منني ته نه دی ماتله شوی.
ورونیک وویل:
_ارسن لوپن اوس چېرته لاړ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دم ګړۍ خو يې د افريقا نيت درلود ، خو هغه مرموز انسان دی؛ په پلان يې څوک نه پوهېږي؛ ډاډه يم چې له تاسو څخه به د ليک په واسطه احوال واخلي.

پاتريس بلوال غلی شو؛ استفان ته يې وکتل؛ د هغه سر ځوړند و؛ داسې لکه په ژور سوچ کې چې ډوب وي. پاتريس بلوال د ورونيک پر اوږه لاس کېښود ، ويې خندل:

ــتمه لرم چې د ارسن لوپن وړاندېز ومنئ! د ګډ ژوند له پاره تر استفان ښه انسان نه شي موندلی.

ورونيک وويل:

ــله استفان څخه نه بېلېږم؛ زړه مې دی چې درې واړه، زه، استفان او فرانسوا انګلستان ته لاړ شو او يو څه وخت په ارامه تېر کړو.

پاتريس بلوال پوه شو چې ورونيک او استفان په انګلستان کې واده سره کوي. ټولو ته يې لاس ورکړ او له انګړ ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۴_حیرانونکی مسافر

کال ووت؛ یوه ورځ ارسن لوپن رېل ته وخوت؛ نیت یې و چې د سن د سیند په ساحل کې خپل ملګري ووینې، خو د قطار تر حرکت مخکې څو ځوانان رېل ته ور پورته شول؛ سګریټونه یې لګولي وو او یو بل ته یې په ټوکو کې سپکې سپورې ویلې. ارسن لوپن ته دا حالت د زغملو وړ نه و؛ بکس یې ور واخیست او دوهمې کوپې (د رېل کوټې) ته ورغی؛ په کوپه کې یوه مېرمن او یو سړی ولاړ و؛ ارسن لوپن په لومړي نظر دا مېرمن وپېژندله؛ یو وخت یې ګاونډې وه، خو ارسن لوپن د هغې له سترګو څخه وپوهېده چې دې کوپې ته د ده په راتلو خوښه نه ده؛ ښځې ببرته مخ واړاوه او له سړي سره په خبرو بوخته شوه. ارسن لوپن غلی ودرېد؛ شېبه وروسته یې یو ځل بیا ښځې ته وکتل، خو دا ځل د هغې پر سرو شونډو موسکا پرته وه.

سړي په لوړ غږ وویل:

_اه ګرانې، زه باید لاړ شم.

دا یې وویل؛ د ښځې مخ یې ښکل کړ او په بله ایستګا کې له رېله کښته شو.

ناڅاپه د شور او زوږ غږ راغی؛ یو سړی کوټې ته راننوت؛ ګاونډۍ چیغه کړه؛ ارسن لوپن په بیړه ور وکتل؛ د ښځې په څېره کې وېره پرته وه. ارسن لوپن دا رن سړی نه و، خو نوی راغلی کس په ظاهره ډېر با ادبه ښکارېده. دې سړي ښکلې دریشي او منظمه نیکټایي درلوده؛ لاسونه یې په قیمتي دستکشو پټ ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا سړی شناخته ورته وایسېد؛ پر ذهن یې فشار راووړ، خو کومه نتیجه یې وانه خیسته. کله چې یې دوهم ځل ګاونډۍ میرمنې ته وکتل د هغې رنګ تر پخوا زیات الوتی و؛ سترګې یې رډې راختلې وې او پرته له دې چې له نوي راغلي سړي څخه سترګې واړوي، په بکس کې یې څه لټول... وروسته یې بکس پر خپل ټټر پورې ټینګ ونیو؛ له ارسن لوپن سره یې سترګې وجنګېدې؛ ارسن لوپن د ښځې په سترګو کې پروت وحشت، پوښتنې ته اړ کړ:
ـمیرمنې! خوښه مو نه ده چې کړکۍ خلاصه کړم؟ تازه هوا به مو پریشاني لیرې کړي.
ښځې نوي راغلي سړي ته اشاره وکړه؛ ارسن لوپن په سترګو کې وپوهوله چې مه وېرېږه! زه درسره یم.
ناپیژانده سړي لومړی ارسن لوپن او بیا ښځې ته وکتل او د کوپې په کونج کې غلی ودرېد. دري واړه غلي وو؛ یواځې پر پټلۍ د رېل د تېرېدو غږ راته؛ کله کله به د څنګ له کوپې د مستو او بې تربیه ځوانانو خندا راغله.
ګاونډۍ میرمنه ارسن لوپن ته ورنږدې شوه په وېره یې وویل:
ـدا سړی پېژنې؟
ـنه
ـارسن لوپن دی!
ارسن لوپن ته خندا ورغله، ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ امکان نه لري؛ ارسن لوپن د يوه جرم په تور ونيول شو ؛ يوه اوونۍ مخکې يې محکمه وه ؛ په خپله مې واورېدل؛ شل کاله قيد ورباندې ختلی دی.

د ښځې په تندي کې ګونځې پيدا شوې:

ـ پر ما باور ولره؛ خاوند مې په عمومي زندان کې وظيفه لري؛ ويل يې چې ارسن لوپن وتښتېد.

ـ که داسې وي، ريل له پوليسو ډک دی، ولې يې نه نيسي؟

ـ د دې سړي وارخطا راتګ له پوليسو څخه د هغه د تېښتې مانا ورکوي.

ارسن لوپن ته د ښځې خبرې احمقانه ښکاره شوې، ويې ويل:

ـ غم مه کوه ! که ستا خبره رښتيا وي، په همدې کوپه که به يې ونيسي.

غلی شو ؛ نوي راغلي سړي ته يې کتل؛ نيمايي څېره يې په خولۍ کې پټه وه. ښځې ته يې وويل:

ـ نو تاسو ولې وېرېږئ؟

ځواب يې وانه ورېد.

يو ماشوم راغی؛ په لاس کې يې اخبارونه وو ؛ ارسن لوپن پيسې ورکړې؛ يو اخبار يې تري واخيست او مهم عنوانونه يې تر سترګو تېر کړل؛ د ارسن لوپن په اړه هېڅ هم نه و ليکل شوي.

تېره شپه يې تبه وه؛ سترګې يې نه وې پټې کړې ؛ خوب ورته، ځکه چيرکټ ته وخوت.

ښځې په وېره وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_تاسو باید ویده نه شئ.

ارسن لوپن سترګې پرانیستې؛ ښځې اخبار ور واخیست؛ په ځیر ځیر یې ورته وکتل؛ بېرته یې پر چپرکټ کېښود.

ارسن لوپن وویل:

_خو ماته خوب راځي.

یوه شېبه یې د رېل له کړکۍ څخه د باندې وکتل؛ ولاړې ونې او شنه فصلونه په چټکۍ سره شاته پاتې کېدل؛ وروسته یې سترګې پټې کړې؛ فکرونو په مخه کړ؛ ارسن لوپن ته د ښځې خبرې حیرانونکې وې؛ دې ښځې اصلي ارسن لوپن نه پېژانده، خو ولې یې پر بل چا د ارسن لوپن شک راغلی و او له ارسن لوپن څخه

په څه خاطر وېرېدله! وروسته دې نتېجې ته ورسېد چې ښځه روحي ستونزه لري او چټیات وايي.

یو ناڅاپه یې پر سینه فشار راغی؛ په بېړه یې سترګې رنې کړې؛ نا پېژانده سړي تر ستوني نیولی و. ګاونډی ته یې وکتل، تندی یې وینې و.

ارسن لوپن د ځان د خلاصولو هڅه وکړه، خو سړي پیاوړې ګوتې درلودې؛ ارسن لوپن په سختۍ سا اخیسته.

سړی پوه شو چې که یوه دقیقه نور هم د ارسن لوپن ستونی همداسې ټینګ ونیسي، نو مړینه یې حتمي ده، ځکه یې ستونی پرېښود، خو په ډېره چټکۍ سره یې د ارسن لوپن تر لاسونو پړی تاو کړ؛ ارسن لوپن د ځان د ژغورلو هڅه کوله چې پښې یې هم وتړل شوې.

د ارسن لوپن په زړه کې ور تېره شوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـاه ! دا سړی تر ما هم چټک دی.

سړي له خپل جېبه پلستر را وایست او د ارسن لوپن خوله یې ور وتړله. وروسته یې د ګاونډي بکس له غولي راپورته کړ؛ په بکس کې پراته ګران بیه جواهرات او قیمتي غمي یې په خپل جېب کې واچول.

ښځې په زحمت سترګې خلاصې کړې؛ په بیړه یې له خپلو لاسونو بنګړي را وایستل او د سړي پښو ته یې ور وغورځول.

سړی ټیټ شو؛ په ډېرې خونسردۍ یې یو یو بنګړی جېب ته کړ. ښځې ته ور نږدې شو؛ پر هغې دوهم ځل د بې هوښۍ حمله راغله.

سړي سګریټ ولګاوه؛ یو یو غمۍ یې سترګو ته ونیو؛ وروسته یې د ارسن لوپن جیبونه وپلټل؛دولس زره فرانکه او د هغه د یاداښت کتابچه په ګوتو ورغلل.

ارسن لوپن پیسو ته نه و خواشینی، له بل څه و ېرېده. ارسن لوپن څو میاشتې مخکې پولیسو د غلا په تور ونیو، خو دا غلا ده نه وه کړې؛ دولت بهانه غوښته؛ په محاکمه کې یې د ارسن لوپن پخوانۍ دوسیې را برسېره کړې؛ قاضي مجرم وپیژاند او شل کاله قید ورباندې وخوت، خو یوه اوونۍ مخکې له زندان څخه وتښتید.

ارسن لوپن دومره وخت ونه موند چې په سمه توګه خپله څېره بدله کړي، خو بیا هم ښه و، په ښار کې یې یو شناخته سړي ته سلام ور واچاوه، هغه ونه پیژاند، خو پولیسو هڅه کوله چې ارسن لوپن ونیسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن مجبور شو چې له یوه جعل کاره ملګري مرسته وغواړي؛ هغه هم په جعلي نوم د مدافع وکیل یو کارت ورته جوړ کړ. دې کارت مرسته ورسره وکړه چې تر رېله پورې ځان را ورسوي، خو زړه یې درېبېده؛ پر سړک، مغازه، رېل او هر ځای کې خلکو د ارسن لوپن د تیښتې په اړه خبرې کولې. تر ټولو بده لا دا چې اوس پر یوه چپرکټ پورې تړلی و، ژر، یا ناوخته، بس! د پولیسو له پاره تیاره ګوله وه، هغه یې لاس تړلی نیولی شوای.

ارسن لوپن یوه بله اند ښنه هم درلوده؛ غل په راتلونکي تم ځای کې له کوپې څخه کښته کېده؛ بې هوښه ښځه په سد راتله؛ چېغې یې وهلې او پولیس یې مرستې ته را بلل؛ د ده نیول کېدل حتمي وو.

له ځان سره یې وویل:

_کاشکې دا غل د ښځې خوله هم ور وتړي، خو غله بې غمه خپل سګرټ څکاوه او له کړکۍ څخه یې له ښکلو منظرو خوند اخیست.

وروسته یې د ارسن لوپن د یاداښت د کتابچې پاڼې واړولې؛ ښځې ته یې وکتل؛داسې ورته واېسېده لکه ځان چې یې په بې هوښۍ اچولی و، ځکه کله به یې د سګرټ د لوګي له لاسه له خولې ورو ټوخی را ووت.

رېل تېز و ؛ له لېرې د ټکټ ورکونکې چیغې راتلې:

_د ارش د پله تم ځای را نږدې دی، کوزېدونکي مساپر دې تیاری ونیسي.

غل یو ناڅاپه په چټکو ګامونو د دوی خواته ور نږدې شو؛ ښځې چیغه کړه او دا ځل په رښتیا بې هوښه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غل د رېل کړکۍ ته ودرېد؛ په بیړه یې د ارسن لوپن بالاپوښ واغوست.

رېل د سن له سیند څخه د تېرېدو په حال کې و؛ غله خپلې پایڅې ور پورته او کړکۍ یې خلاصه کړه. ارسن لوپن له ځان سره وویل:

ـ احمق نه پوهېږي چې له دومره تېز رېل څخه ځان اچول مرګ دی.

رېل په اوږده تونل کې ننوت؛ تیاره شوه؛ د ارسن لوپن سترګې رډې راوختې؛ سړي له کړکۍ څخه خپلې پښې ایستلې وې.

تیاره، د رېل لوګی او پر پټلۍ باندې د رېل د تېرېدو تېره غږ، اه! مرګ حتمي و، خو د رېل سرعت یو دم ورو شو. ارسن لوپن نه پوهېده چې تونل د ترمیم په حال کې دی، خو غله مخکې له مخکې دا فکر کړی و؛ ده ته مالومه وه چې په دې تونل کې کارېګر کار کوي او د رېل سرعت به کمېږي.

غله ټوپ کړل او په تیاره کې ورک شو.

رېل له تونل څخه ووت؛ ساړه باد کوپې ته راغلی لوګی ور سره یووړ؛ رېل په یوه شنه دره کې روان و؛ ارسن لوپن پوهېده چې یو بل تونل هم نږدې دی. دا وخت ساړه شمال ښځه په هوښ راوسته؛ لومړی یې په خپلو جواهراتو پسې سترګې وغړولې، خوتمه یې وخته، بیا یې د ارسن لوپن له خولې پلستر لیرې کړ.

ښځې په بیړه وویل:

ـ د خطر زنګ ووهم؟

ارسن لوپن وخندل:

ـ نه، دا کار به دی په خپل وخت کړي و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـخو وپرېږدم، وژلم يې.
غلې شوه، وروسته يې يودم وويل:
ـاوس دې باور وکړ چې دا غل ارسن لوپن و؟
ارسن لوپن ويل:
ـپوليس به يې پيدا کړي او تاسو به بېرته خپل جواهرات تر لاسه کړئ.
ښځې سره سا وابسته:
ـامکان نه لري؛ ارسن لوپن داسې ځوک نه دی چې په اسانۍ ونيول شي.
ارسن لوپن وويل:
ـمېرمنې، غوږ ونيسه، کله چې رېل ودرېږ، پوليس را وغواړه ورته ووايه چې ارسن لوپن دې په خپلو سترګو وليد؛ هر څه يې درنه يووړل او په تونل کې يې ځان له رېله وغورځاوه. ښنه يې تور بلاپوښ دی چې په لستونو کې يې اسماني رنګه شنې ليکې تېرې شوې وې.
ارسن لوپن غلی شو؛ دی په دې فکر خوشاله و، ځکه چې د پوليسو پام په بله اوښته.
رېل ورو ورو تم ځای ته نږدې کېده؛ ښځه په فکر کې ډوبه وه.
وروسته يې د ارسن لوپن په غږ جټکه وخوړه:
ـپوليسو ته زما نوم هم ووايه! موسيو برلات... وريادده کړه چې ما پېژنې؛ په دې توګه به زه هم شاهدي ورکړم؛ پوليس به ارسن لوپن ونيسي او ته به بېرته د خپلو جواهراتو خاونده شې.
رېل لا درېدلی نه و، چې ښځې چيغې کړې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـد خدای له پاره، تبا شوم، هر څه یې رانه یووړل.
څو پولیس راغلل؛ ښځې یو اخې د ارسن لوپن نوم اخیست؛ ویل یې چې زما نوم ورودن او د زندان د معاون میرمن یم؛ ارسن لوپن غلا رانه وکړه.
یو چاغ سړی راغی؛ ارسن لوپن یې له دریشۍ پوه شو چې د پولیسو مشر دی. د پولیسو مشر ښځې ته مخ ور واړاوه:
ـډاډه یې، په خپله ارسن لوپن و؟
ـهو، په خپله و.
ـاوس چېرته دی.
ـد سن سیند ته نږدې یې له ریله ټوپ کړل. د تونل شمالي برخه وه.
غلې شوه؛ خپلې اوښکې یې پاکې کړې ویې ویل:
ـتور بالاپوښ یې پر تن و؛ په لستوڼو کې یې شنې لیکې تېرې وې.
د پولیسو مشر خپلو ملګرو ته مخ ور واړاوه:
ـد ښځې خبرې سمې دي.
ارسن لوپن سړه سا واخیسته؛ یو پولیس ورغی او د هغه لاس او پښې یې خلاص کړل.
ارسن لوپن د پولیسو د مشر تر مخ ودرېد، ویې ویل:
ـښاغلیه! دا سړی ارسن لوپن و؛ بیړه وکړئ، نیولی یې شئ؛ که غواړې نو زه به هم مرسته درسره وکړم.
د پولیسو مشر څه ونه ویل؛ ارسن لوپن شیبه وروسته د ریل د رییس په دفتر کې و. ګڼ کسان ترې را تاو ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن ته دا ځای خطر ناک مالوم شو؛ هڅه یې کوله چې له ګڼې ګوڼې ځان وباسي، خو د پولیسو مشر یې تر څنګ ولاړ و. د پولیسو مشر په دوهم ځل د تحقیق غوښتنه وکړه، خو ارسن لوپن وویل:

ـښاغلیه! وخت مه ضایع کوه بس، یو موټر راوغواړه او غل ونیسه.

د پولیسو مشر وویل:

ـدوه تنه مې د ارسن لوپن په پیدا کولو پسې لیږلي دي.

ارسن لوپن حیران شو:

ـڅه وخت؟

ـلږ مخکې؛ پر بایسکلو لاړل؛ ډاډه یم، ارسن لوپن نه شې ترې تښتېدلای.

ارسن لوپن خپلو اوږو ته ټکان ورکړ، په بې اعتنایي یې وویل:

ـفکر نه کوم چې مامورین دې د ارسن لوپن په نیولو بریالي شي؛ هغه هم پر بایسکلو.

ـولې؟

ـدا د موټر کار و؛ ارسن لوپن به اوس تر لیرې رسېدلی وي.

د پولیسو مشر وخندل:

ـزموږ د مالوماتو له مخې ارسن لوپن د روین سیمې ته ځي، همالته به یې ونیسو.

ـفکر نه کوم.

ـپروا نه کوي؛ هر چېرې چې وي. موږ یې نیسو.

ارسن لوپن وویل:

ـداسې ښکاري چې د یامین سیمه یې هدف دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پولیسو مشر په حیرانۍ ارسن لوپن ته وکتل:
_ته له کومه پوهېږې؟
_په کوپه کې یې همدا ویل؛ ما په خپله ولید ؛ له جیبه یې د رېل د حرکت لیست را وایست او د رامین سیمه یې په نښه کړه.
د پولیسو مشر ارسن لوپن ته وکتل، خو دا کتل یې اورېده وو؛ د ارسن لوپن زړه ولړزېد ؛ له ځان سره یې وویل:
_شک یې نه وي کړی !
یودم یې وخندل:
_دوولس زره فرانکه ډېر شی دی؛ ټوله سرمایه مې ده؛ د غله نیولو ته بیړه لرم. که خپل دوه نفره همکاران را سره ولېږئ، نو د ارسن لوپن د نیولو ډېر چانس لرو ، ځکه ماته هغه سیمه مالومه ده.
مخکې تر دې چې د پولیسو مشر څه ووایي ګاونډی د ارسن لوپن خبرې تصدیق کړې:
_ښاغلیه دا سړی موسیو برلات نومیږي؛ اطمیناني شخص دی؛ زمونږ د دواړو غلا شوې؛ د هغه خبره ومنه.
د پولیسو مشر به د زندان د مرستیال د میرمنې د غوښتنې په مقابل کې څه ویل ! هیڅ، ځکه یې په ډېره مینه د ارسن لوپن پر اوږه لاس کېښود ، ویې ویل:
_موسیو برلاته ! که د دې غله په نیولو بریالی شوې، قانون به دې تل پوروړی وي. خوشاله یم چې د ارسن لوپن د نیولو له پاره دومره زړه کوئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پوليسو مشر ارسن لوپن تر لاس ونيو ، يوه موټر ته يې ودراوه؛ د ماول او کاستون په نومونو يې دوه تنه پوليس ور وپېژندل او ويې ويل چې دا دوه پوليس د ده په خدمت کې دي.
موټر حرکت وکړ؛ څومره چې د رېل له سټېشن څخه لېرې کېده په هماغه اندازه د ارسن لوپن زړه ته ډاډ ور لوېده. موټر په شنه دره کې ګړندی روان و؛ ارسن لوپن د ازادۍ احساس کاوه؛ ده د دې دوو دولتي مامورينو په مرسته ډېر څه کولای شوای.
حيرانوونکې وه؛ ارسن لوپن د ارسن لوپن په نيولو پسې ته !!
وروسته يې دواړو پوليسو ماول او کاستون ته وکتل؛ په زړه کې يې له هغوی مننه وکړه، اه ! که دا دوه پوليس نه وای،نو د تلاشي له پوستو به څنګه تېرېده. خو کار نه و خلاص، غل يې بايد موندلی وای؛ له هغه سره يې پيسې او مهم اسناد ول. ارسن لوپن نه غوښتل چې نور څوک يې په رازونو پوه شي.
نيم ساعت وروسته د دارنتال سيمې ته ورسېدل؛ د پوليسو په مرسته يې مالومه کړه چې د تور بالاپوښ لرونکي کس د امين د سيمې ټکټ اخيستی دی.
ماول وويل:
ـد امين رېل نولس دقيقې وروسته د بوستې په سټېشن کې د لنډ وخت له پاره درېږي، که ور ونه رسېږو ، رېل سرعت نيسي او د پاريس خواته ځي.
ارسن لوپن وويل:
ـتر هغه ځايه څومره لار ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دروېشت کيلو متره.
ارسن لوپن خپل لاسي ساعت ته وکتل:
ـ دروېشت کيلو متره او نولس دقيقې.
موټر حرکت وکړ؛ تېز ته؛ يو ځای لاندې په دره کې له شنو ونو د رېل
تور لوګی راووت؛ لاره خلاصه وه؛ موټر په سلو کې روان و.
د رېل تر حرکت مخکې سټېشن ته ور ورسېدل. په بېړه يې ټولې
کوپې ولټولې؛ د غله درک نه و.
د سټېشن رييس راغی، دوو پوليسو خپل کارتونه ور وښودل، خو د
رييس يوې خبرې نهيلي کړل؛ هغه د رېل د يوه کارکونکې له خولې
ورته وويل چې د رېل تر درېدو مخکې يوه سړي له رېله ټوپ کړل او
په ګڼو ونو کې ننوت.
ارسن لوپه په غوسه چيغه کړه !
ـ غله د پوليسو موټر ليدلی و.
د سټيشن رييس وويل:
ـ که دوه سوه متره شاته لاړ شئ، د غله پلونه به په اسانۍ سره
وموميئ.
خبره يې سمه وه؛ پلونه روښانه ښکارېدل.
ارسن لوپن يوه پوليس ته شاره وکړه؛ هغه په ګڼو ونو کې ننوت، خو
ډېر ژر يې چيغه کړه، ارسن لوپن او بل پوليس منډه ور واخيسته؛
لومړي پوليس په ستړې سا وويل:
ـ هلته وګورئ ! غل تر د پوال واوښت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن په بیړه مخ ور واړاوه؛ د غله د بلالپوښ ژۍ تر دېوال پټه شوه، خو ده غوښتل چې په یو اځي ځان غل ونیسي، دی وېرېده چې د غله په جیب کې یا داښتونه به پولیس وپوهوي چې اصلي ارسن لوپن څوک دی.

ویې ویل:

_ښاغلی ماسول! تاسو کینې لوری وڅارئ! کاستون به هم ښۍ خواته لاړ شي، په دې توګه به غل د تېښتې لار ونه لري.

یوه شېبه غلی و ، بیا یې شاوخوا وکتل، ویې ویل:

_که مې مرسته غوښته، تاسو به خبر کړم.

ماسول او کاستون هر یو یوې خواته لاړل؛ ارسن لوپن په احتیاط ځانګې لیرې کړې؛ د ځنګل دا برخه ګڼه وه؛ د ځانګو له لاسه کړو په ملا روان و. ځای ځای به یې ځمکې ته کتل،خو په مرطوبه ځمکه او ژېړو رالوېدلو پاڼو کې د غله پلونه نه ښکارېدل. ارسن لوپن له غونډۍ کښته شو، یو ځای ړنګه وړه کوټه ولاړه وه.

ارسن لوپن په احتیاط ورغی؛ غل په ړنګو دېوالونو کې ولاړ و . پیسې یې شمېرلې؛ ارسن لوپن ټوپ کړ؛ غله توپانچه ور واړوله، خو د ماشې د کشولو وخت یې ونه موند. پړمخې پرېووت، تر څو چې یې لاسونه ښورول، دروند سوک یې ژامه یوې خواته کړه کړه؛ ارسن لوپن وویل:

_ګرانه ملګریه! زه ارسن لوپن یم؛ څه چې دې غلا کړې دي را ویې سپاره! ژمنه کوم پولیس نه خبرېږي.

غله په حیرانۍ ورته کتل..ارسن لوپن وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـسم نه وايم؟
غله وويل:
ـسم وايې.
غل يې پرېښود؛ هغه په پښو ودرېد، خو په چټکۍ سره يې له جېبه تېره چاړه را واېسته؛ ارسن لوپن ځنګ بدل کړ؛ د غله لاس يې ونيو؛ زنګون يې د غله تنشي ته سيخ کړ؛ غله اخ کړل او پر ځمکه پرېووت. ارسن لوپن د هغه پر تټر کېناست، ويې ويل:
ـپه مهربانۍ پوه نه شوې!
غل يې پر غوږ په سوک وواهه، بې هوښه شو.
ارسن لوپن د هغه جيبونه ولټول؛ هرڅه يې ترې يو وړل؛ د غله له جېبه يې د هغه د ياداښت کتابچه را وايسته، څو پاڼې يې واړولې، ناڅاپه يې له خولې راوتل:
ـپير اوفري! مشهور قاتل، هغه څوک چې ميرمن دومبرورا او د هغې دوې لوڼې يې يوازې د زرو فرانکو له پاره ووژلې.
د غله څېرې ته ځير شو، ويې ويل:
ـ اوس پوه شوم چې دا سړى په رېل کې ولې شناخته راته وايسېد.
وروسته يې په يوه واړه کاغذ کې وليکل:
ـدا دوه سوه فرانکه هغو دوو پوليسو ته ډالۍ چې له ارسن لوپن سره يې د دې مشهور قاتل په نيولو کې مرسته وکړه.
ليک او پيسې يې غله ته نږدې کېښودې، توپانچه يې را واخيسته؛ هوايي ډز يې وکړ؛ له ځان سره يې ويل:
ـد ډز په اورېدو سره به پوليس راشي او دا قاتل به خپله سزا ووينې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګاونډۍ پیسي او جواهرات یې د بې هوښه قاتل پر ټټر کېښودل او خپله په ګڼو ونو کې ننوت. شل دقیقې وروسته یوه کوچیني بازار ته ورسېد ، ملګرو ته یې تلګراف وکړ چې د ځینو ستونزو له لاسه هغوی نه شي لیدی.

هماغه ورځ په شپږ بجې پاریس ته ورسېد؛ په ورځپانه کې یې ولوستل چې مشهور قاتل پیراوفري نیول شوی دی.

سهار یې د فرانسي د اکوی په ورځپانه کې ولوستل:

ـ تېره ورځ ارسن لوپن وتوانید چې مشهور غل او قاتل پیراوفري ونیسي. که څه هم چې ارسن لوپن له قانون څخه سرغړونه کړې، خو بیا یې هم خو ځله خپلو خلکو او وطن ته خدمت کړی؛ ده د طلا زېرمه او مهم اسناد دولت ته وسپارل؛ څه موده مخکې یې د سارک په جزېره کې د معجزې تیږه د غلو له منګولو وژغورله؛ د فرانسې ولسمشر ښاغلی والانکلای په خپله له ارسن لوپن څخه غواړي چې د وزیرانو شورا ته ورشي او د فرانسې دولت په رسمي توګه له هغه څخه مننه وکړي.

دولت دا پرېکړه هم کړې چې د ارسن لوپن د بند موده را ټیټه کړي، خو که ارسن لوپن دا کار ونه کړي، د ولسمشر د غوښتنې د نه منلو او له زندان نه د تېښتې په خاطر به لا هم د پولیسو تر تعقیب لاندې وي.

د ورځپاڼې دې خبر په خلکو کې ګونګوسې پیدا کړې؛ دوی ویل، ارسن لوپن یو قهرمان دی؛ ده د سارک جزیره له غلو څخه وژغورله؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دولت غلا شوي پټ اسناد يې ببرته دولت ته ور وسپارل. ټول په يوه خوله ول چې ارسن لوپن بايد وبښل شي.
خو ارسن لوپن غلی و ؛ نه يې څه وويل او نه هم په اجتماع کې وليدل شو ؛ د ځينو زړه ته لوېدلي وه چې ارسن لوپن له فرانسې څخه وتلی دی.
دا تصور سم و ؛ ارسن لوپن افريقا ته لاړ، خو يوه ورځ يې د فرانسې په اکوی ورځپاڼه کې په خپله امضا يوه مقاله خپره شوه. ارسن لوپن ليکلي و:
"د خلکو له مينې مننه؛ ماته يې په درنه سترګه وکتل، خو زه په مننې پسې نه ګرځم؛ لوی هدف مې خپلو خلکو او وطن ته خدمت دی.
د معجزې د تيرې پېښه هم اتفاقي وه. بس، يوه ورځ زما ملګري پاتريس بلوال ليک راولېږه؛ ده غوښتنه کړې وه چې د ورونيک په نوم له يوې ميرمنې سره مرسته وکړي چې د سارک په جزېره کې خپل ورک زوی ومومي.
د سارک جزېرې ته ورغلم او په لنډ وخت کې مې ډېر مالومات تر لاسه کړل. د ورسکي په نوم خطرناک قاتل مې ونيو، خو يو څه ناوخته؛ کنت هرژمون او د جزېرې ډېر اوسيدونکي وژل شوي وو.
د دې پيښې بشپړ جريان مې د پوليسو مامور ته وليکه؛ ولسمشر هم ترې خبر دی.
خو بيا هم د پوليسو لخوا ونيول شوم؛ ځان بيګناه راته واېسېد، ځکه له زندانه وتښتېدم. د رېل پېښه هم اتفاقي وه؛ يوه بله خبره!

(c) ketabton.com: The Digital Library

پولیس د دې پر ځای چې په مجرم پسې وګرځي، خپل ډېر وخت بېځایه تېروي او په اوزاو پسې ګرځي. دا ځکه چې ډېر پولیس له تجربه لرونکو کسانو څخه نه دي تاکل شوي. "

ارسن لوپن

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library